



ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2004-5

5

*Yıl:2 *24 Eylül-7 Ekim 2004 *Fiyatı: 750. 000 TL ISSN:1303-9350

Ceza İnfaz Yasa Tasarısı, geleceğimizin ellerimizden alınmasıdır **GELECEĞİMİZE VE ONURUMUZA SAHİP ÇIKALIM!**



Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı çeşitli eylemler yapan tutsak aileleri "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz" sloganını haykırdı.



Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'yla F tiplerinde bulunan devrimci ve komünist tutsaklar için tecrit daha da ağırlaştırılmaya çalışılıyor. 128 maddeden oluşan ve baştan sona tek tipleştirme saldırısı olan bu yasa tasarısıyla getirilmek istenen tek tip elbise, zorunlu çalıştırma, ağır disiplin cezaları, 12 Eylül uygulamalarıdır. O dönemde de devrimci ve komünist tutsakların direnişleri sonucunda geri çekilen bu uygulamalara bugün tekrar dönülmek istenmektedir.

Ancak tıpkı o zamanki gibi günümüzde de devrimci ve komünist tutsaklar toplumu yok etme saldırısının bir parçası olan bu tek tipleştirme saldırısına karşı direnmeye ve siyasi kimliklerini can bedeli korumaya kararlılar. Bu direnişin bir diğer parçası tutsak yakınları-aileleri, devrimci-demokrat-yurtseverler ise bir yandan yasa karşı birliktelikler oluştura-

rak kamuoyu yaratmaya çalışırken bir yandan da yaptıkları basın açıklaması, eylem ve etkinliklerle Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın teşhirini yapıyor.

12 Eylül 2004 tarihinde Galatasaray Lisesi önünde toplanan Partizan okurları da Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın, devletin, yıllardır sürdürdüğü kanlı zulmüne rağmen bir türlü teslim almadığı devrimci ve komünist tutsakları teslim alabilmenin bir politikası olduğunu dile getirdi.

Ayrıca **9 Eylül 2004** tarihinde Çalışma Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde toplanan Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) bir basın açıklaması yaparak yasanın geri çekilmesini istedi. TUYAB adına yapılan açıklamada bu yasanın, baştan sona mahpus emeğini sömüren, keyfiyete dayalı disiplin cezalarıyla dolu olduğu belirtildi.

12 Eylül 2004 tarihinde ise

Taksim Gezi Park'ta, Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik bileşenleri bir araya gelerek 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı protesto ederek Ceza İnfaz Yasası'na geçit vermeyeceklerini dile getirdiler.

Yine **17 Eylül 2004** tarihinde Beşiktaş'ta bulunan İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı önünde "Tecrite, tek tipe, zorunlu çalıştırmaya hayır" yazılı pankart açan TUYAB'lı aileler Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısını protesto ederek "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganını haykırdı.

19 Eylül tarihinde saat 13:00'da toplanan "Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik" F tiplerinde devrimci tut-

saklara dayatılan tek tip elbise, zorla çalıştırma şartları getirilmesine karşı basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada konuşan tutsak aileleri tek tip saldırısını tüm topluma yönelik olduğuna dikkat çekerek üzerlerindeki tek tip kıyafetleri yırttılar. *Sayfa 10*

İşçi-köylü'den

**EMPERYALİZM= TERÖRİZM
EMPERYALİZME KARŞI
SAVAŞ HAKLI VE
MEŞRUDUR**

Sayfa 30

SEMİNERLER DİZİSİ



MAOİZM

ÖLÜMÜNÜN 28. YILINDA ENTERNASYONAL PROLETARYANIN BÜYÜK ÖĞRETMENİ MAO ZEDUNG YOLDAŞ YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDİYOR. BU YOL MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'DİR

Her dönem kavramlar değişmiştir. Marks döneminde Komünist manifestoyu, Lenin döneminde proletarya diktatörlüğünü kabullenmek Marksist-Leninist olmanın kıstası olarak kabul edilirken, günümüzde ise bunu tamamlayan Mao'unun tezlerini kabul etmektedir.

Neden Maoizm? Mao'nun ML'ye katkıları...

Tarih: 19 Eylül 2004 (Pazar) Saat: 15:00

FAŞİZM

Almanya'nın caddeleri ve şehirleri kanla sulandı. Viyana'nın işçi semtleri, askeri birliklerin ateşiyle yakılıp yıkıldı, harabeye döndü. Yoksulluk, yıkım, felaket ve acı. Üstünde insanlığın en ünlü beyinlerinin eserlerinin yakıldığı ortaçağa özgü odun yığınlarının alevleriyle aydınlatılmış kapitalist baskı ve uygarlığın batışı, giyotin ve cellat baltası. Faşizm işte bunları getirdi. Ayrıca dünyayı felakete, yeni bir korkunç katliama sürüklemek tehdidini de beraberinde getirmektedir.

**Faşizmi ortaya çıkaran tarihi olgular; Faşizmin sınıfsal tahlili;
Birinci ve ikinci emperyalist savaşı ve faşizm; Türkiye'de faşizm olgusu
Tarih: 10 Ekim 2004 (Pazar) Saat: 15:00**



HALK SAVAŞI

Tarih, her dönem ve belli koşullar altında daima yeni savaş biçimlerine tanık olagelmıştır. Ve bu mücadele biçimleri bir kez uygulama alanı bulur bulmaz artık o dönemin savaşım biçimi olarak tarihte hak ettiği yeri daima almışlardır. Birkaç yüzyıl önce ortaya çıkan ancak şu son yüzyılda devrimlerin zorunlu kaldırıcı işlevi ile her yanı sarıp sarmalayan halk savaşı açısından da durum budur.

**Neden Halk savaşı; Her devrimci şiddet halk savaşı mıdır? Halk savaşının günümüzdeki anlamı
Tarih: 21 Kasım 2004 (Pazar) Saat: 15:00
Yer: Köln – Dernek Lokali**

ÇIKTI

Emperyalizme karşı savaş TERÖRİZM DEĞİLDİR!

Emperyalizme karşı savaş: 2004	Emel Yılmaz	Yeni Devrimci	Emel Yılmaz
Emperyalizme karşı savaş: 2004	Emel Yılmaz	Emel Yılmaz	Emel Yılmaz
Emperyalizme karşı savaş: 2004	Emel Yılmaz	Emel Yılmaz	Emel Yılmaz
Emperyalizme karşı savaş: 2004	Emel Yılmaz	Emel Yılmaz	Emel Yılmaz

Umut Yayıncılık'tan dört yeni kitap



Umut Yayıncılık bürolarında ve kitapçılarda



**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000**

ABONELİK ŞARTLARI

NOT: İstedğiniz süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Telafer saldırısı emperyalist oyunların yeni perdesi ve itiraflar; “IRAK'TA YANLIŞ HESAP YAPTIK”



Dünya kamuoyu Irak topraklarında işgalcilerin artan saldırıları ve buna paralel direnişçilerin de artan eylemlerine tanıklık etmeye devam ediyor. Telafer, Felluce, Ramadi gibi kentler başta olmak üzere ABD yoğun bir bombardımanla Irak'ta büyüyen ve dünyaya kendini kabul ettiren direnişi bitirmeyi kendi yöntemlerini uygulayarak deniyor. Bu yöntemlerin Irak için oluşan ağır bilançosu ise burjuva medyanın dahi manşetlerine taşıdığı katliam gerçeğidir. Son haftalarda Telafer'deki bilanço, çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu 120'nin üzerinde ölü, 700'ün üzerinde ise yaralıdır.

İşgalci katillerin Irak'ta özellikle son haftalarda yoğunlaştırdığı saldırıların içinde Telafer saldırısı oldukça önemli bir gelişmeye işaret ediyor. Telafer saldırısına gerekçe olarak gösterilen bahane 200 kadar Sadr yanlısı direnişçinin bu bölgeye sızdığı idi. Ancak yapılan bombardıman ve operasyonların ardından bu 200 direnişçinin izine dahi rastlanılmadı. Ki, ABD'li komutanların yaptıkları açıklama da bu yönde oldu. Kaldı ki hiç kimsenin gözünden kaçmayan bir gerçek var ki o da direnişçileri bulma adına tüm şehrin yerle bir edilerek sivil halkı hedef alan saldırıların yapılması idi.

İlk etapta söylenmesi ve vurgulanması gereken Telafer saldırısının bir yanını, ABD'nin Irak'ta sürdürdüğü işgalin bir parçası oluştururken, diğer taraftan daha geniş anlamda bölgeye yönelik hedeflenen uzun vadeli politikaların da bir parçası olduğudur.

ABD'nin bölgedeki fiili işgalinin başlamasından bu yana Felluce'de gelişen bir direniş örneğini burada görmesek de, işgale sıcak bakmadıklarını yapılan açıklamalardan biliyoruz. Ancak işgale gösterilen bu mesafeli yaklaşımın aynı biçimde direniş ve direnişçilere de gösterildiği bir gerçektir. Direniş desteğinin yoğunluk kazandığı dönemlerde Telafer şehrinin bir destek bölgesi olarak adından bahsettirmemesi de yine aynı biçimde bilinen bir olgu. O halde ABD bölgeye yönelik saldırılarını neden bu kadar yoğunlaştırdı sorusu yaşanan son gelişmeleri anlamak açısından önemli.

Nüfusunun yüzde 90'ı Türkmenlerden oluşan Telafer'in bölgede üzerinde bulundu-

ğu coğrafik konum oldukça stratejik bir öneme sahip. Kent Irak petrolünün başkenti Musul'a 45, Suriye sınırına 100 km. uzaklıkta olup, Türkiye'nin bölgeden yan geçiş için düşündüğü 2. sınır kapısı Ovaköy yolu üzerinde bir tahıl deposu. Yani bu küçük kent Irak-Türkiye-Suriye üçgeninde yer alıyor ve aynı zamanda bu üç ülkenin birbirine açılan başlıca coğrafik kapısı olma özelliğindedir.

Bu arada hava bombardımanının ardından bölgede bulunan gazetecilerin anlatımlarıyla şehre giren işbirlikçi Kürt peşmergelerin saldırı sırasında önde yer almaları bu gelişmeler içinde gözden kaçırılmayacak önemli bir ayrıntı. Uzun süredir tartışılan Kürt devleti mi kurulacak sorusunu da gündeme getiren bu gelişme, ABD açısından bu tartışmaların son gelişmelerle birlikte daha somut adımların atılması anlamını taşıyor. Bu gelişmelerin yaşandığı günlerde Mesut Barzani'nin "Kürtlerin kazanımlarını korumak için canımızı veririz" açıklaması niyetin anlaşılması açısından önemli. Kürtler, ABD'nin bölgeye yönelik politikalarını hayata geçirmede üzerine planların yapıldığı önemli güçler içinde. Kerkük ve Musul'da belli bir denetim sağlayan Barzani ve Talabani Telafer'de de benzer bir denetim oluşturma hedefi içinde. Az önce sözünü ettiğimiz kentin stratejik noktada oluşu, özellikle Suriye'ye olan yakınlığı düşünüldüğünde burada sağlanacak bir denetim ve hakimiyet, üçgen içinde yer alan Kürt bölgesinin denetimini de beraberinde getirecektir. Bunları önümüzdeki dönem yaşanacak gelişmeler içinde daha canlı görmek ve tartışmak mümkün olacaktır. Ancak bugün yaşanan gelişmelerin bu hedef ve amaçlarla birlikte düşünülmesi gerekir.

Irak'taki bu gelişmeler en başta Suriye'yi oldukça rahatsız etmektedir. Gündemde olan bu gelişmelerin Suriye'ye sıçraması, Talabani'nin bu bölgede yer alan işbirlikçi Kürt hareketleriyle olan ilişkisi düşünüldüğünde fazla uzak değil. Bu yüzden de Suriye çatışmalarının yaşandığı günlerde Türkiye'ye çağrı yaparak "bölge ülkelerinin toprak bütünlüğü" çağrısını sıkı sıkıya vurguladı ve bu yöndeki beklentilerini ifade etti.

Bu yeni gelişmeler bölgede ABD karşıtı

ülkelerin duruşları açısından da belli gelişmeleri beraberinde getirebilecek niteliktedir. Irak'tan sonra hedef tahtasındaki İran, gelişmelerden kendi açısından pay çıkarma telaşında. ABD'nin Irak'ta işinin bitmesi durumunda kendisine sıra geleceğini bilen İran yönetimi bölgedeki mevcut direniş ve direnişçileri bu nedenden dolayı destekliyor. Türkmenlerin tutumu bu gelişmelerin içinde önemli bir noktada dururken son saldırılarla birlikte işgale karşı çıkış noktasının daha da güçlenebileceği beklentileri oldukça yüksek. Ancak şu anda bu duruma işaret eden herhangi bir gelişmenin yaşanmaması bu beklentilerin belli oranda kırılmasını da beraberinde getirecektir.

Bu arada Irak'ta yaşanan diğer bir önemli gelişme de Şii lider Mukteda El Sadr ile ABD yetkilileri arasında yapılan görüşmelerin tıkanmasıdır. ABD'nin Mehdi Ordusunun dağıtılması dayatmasının kabul edilmemesi görüşmelerin tıkanmasının ana nedeni. Irak'ta yeni ve kapsamlı operasyonların gündeme geldiği bugünlerde Mehdi ordusunun dağıtılma talebini süren direnişin bitirilmesi amacını taşıdığı çok açıktır. Felluce'de kesintisiz bir biçimde devam eden operasyonların, ülkenin diğer stratejik bölgelerine yayılacağı ABD tarafından yapılan açıklamalar arasındadır. Direnişçilerin kontrolündeki Felluce'nin ele geçirilmesini onur meselesi haline getiren ABD saldırılarını daha da yoğunlaştırıyor. Irak'ta Ocak ayında yapılacak seçimlerin arifesinde saldırıları yoğunlaşmasının amacı, bölgede sağlanacak "istikrarla" seçimlerin yapılmasının koşullarının yaratılmasıdır. Ülkenin büyük bir kesiminde yaşanan direnişlerle seçimlerin yapılamayacağı, yapılsa dahi mevcut istikrarsızlığı derinleştirmenin ötesinde bir işe yaramayacağı kesindir.

Aralık ayına kadar ülke kontrolünü ele geçirmeyi hedefleyen ABD'nin önümüzdeki dönem bu hedefini gözönüne alırsak Irak'ta nelerin olabileceğini tahmin etmek zor değil. Çünkü artan katliamlar ve yükselen bilanço bunu çok somut göstermektedir.

Bu gelişmelerle birlikte, Irak'ta yaşanan rehin alma eylemleri de yaygınlık kazanmış durumdadır. Şu an 12 kadar Türk kamyon

şöföründen haber alınamıyor. Türk- Amerikan firması için çalışan bu şöförlerin serbest bırakılması için üç gün süre tanıyan eylemler, taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda hepsini öldüreceklerini açıkladılar. Artan saldırı ve operasyonlara paralel gelişen bu eylemlerin önümüzdeki dönem artış göstermesi muhtemel gelişmeler arasında.

Yaşanan bu gelişmelere Türkiye cephesinden gösterilen tepki ise tam anlamıyla bir komedi şeklindedir. Saldırıların ardından efendisini "tehdit" eden Gül Powell'la yapılan telefon görüşmesinde; "Böyle devam ederse, Irak ile ilgili konularda Türkiye'nin işbirliğini sona erdireceğini söyledik" açıklamasında bulundu. Gül açıklamasının devamında; "Irak'ta bulunan çok sayıda Türk firmasının ülkeyi terk etmesi halinde istenmez" dedi. Bölgeye yardım malzemesi gönderen Türkiye, basına da yansıdığı gibi katliamdan yorulan ABD askerlerine Hayat su içirerek serinletiyorlar.

Irak'taki gelişmelerle ilgili basına demec veren Powell; "Irak'taki zorlukları yanlış hesapladık" demiş. Powell gerçeği kendi dili ile ifade ettiği bugünlerde Irak'taki direnişin bilançosu da kabarmaya devam ediyor. Son bir haftanın bilançosuna baktığımızda; Bağdat'ın merkezinde yapılan intihar saldırısında çoğunluğunu Iraklı polislerin oluşturduğu 20'nin üzerinde polis öldü, 9 Eylül'den bu yana; Felluce çevresindeki ABD mevzilerine roket saldırısı yapıldı. Halidiye'de ABD konvoyuna saldırı düzenlendi, bir Abrams tankı tahrip edildi, Zaferaniye bölgesinde iki saldırıda 7 ABD askeri öldürüldü, Bağdat'ın Hürriyet bölgesinde ABD araçları vuruldu, 3 istihbaratçı öldürüldü. Bakuba Askeri Üssü bombalandı. Devam eden günlerde Bağdat'ta ABD, İngiliz ve İsrail istihbarat üyeleri öldürüldü. Bağdat Havaalanı yolunda İngiliz istihbaratçılar öldürüldü.

Direnişçilerin yaptıkları eylemi son bir hafta içinde çoğaltmak mümkün. Ancak tabloyu yansıtmaya açısından bu kadar yeterli. Katliamlara paralel büyüyen direniş, Irak topraklarından silinemeyecek tek gerçek olarak varlığını korumaya devam ediyor. Bugün emperyalist saldırganların da itiraf ettikleri gibi; "Irak'ta yanlış hesap yaptık."

Sınıfsal Bakış

OSMAN AYNI OSMAN! ŞU ANKI PRATİĞİ SADECE YOLUN SONUNU GÖSTERİYOR!

Daha yakın zamana kadar, KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi/Sözcüsü olarak boy gösteren **Osman Öcalan**'ın, bölünme/kaçma/ayrılma/ihanete dair onca söylenti ve açıklamanın ardından kanlı ve canlı bir biçimde, bu kez tipik bir gayrı-resmî "ABD görevlisi" hüviyetiyle Ruşen Çakır'ın röportajında arz-ı endam etmesi; birilerine "nereden nereye" dedirtmişse de, kimilerine "olacağı buydu" yorumunu yaptırmış bulunuyor. Süreci doğru analiz edenler, gelişmeleri iyi okuyanlar için ne **İmralı**'da olan bitenler ne de Osman'ın geldiği nokta büyük sürprizler olarak nitelendirilmemelidir.

Sınıf mücadeleleri tarihi, bütün ülke topraklarında benzer öyküleri yazarak ilerlemiştir. Böyle yol almaya da devam edecektir. Bunun kaçınılmazlığı, sınıf kavgasının sadece cepheden cepheye değil en az onun kadar kıyasıya bir biçimde cephenin kendi içinde sürmekte oluşundan ileri gelmektedir. Durum proletaryanın önderlik ettiği hareketler için bu merkezdedir. Ulusal ya da küçük burjuvazinin yön verdiği hareketler açısından ise raydan çıkma ve saf değiştirme olguları **karakteristik** bir tezahürdür. Karakteristik olgu, **çağımızda** burjuva sınıfının geleceğe yönelik bir rolünün/iddiasının kalmasından kaynaklanmaktadır. Adı geçen sınıflar, bunu **uzun vadeli** taşıyabilecek iktisadi bir güce de sahip değildir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin başına gelenler, **başındakilerin** öyküsüyle takip edilmek durumunda kalınmaktadır. Bu, benzer hareketler açısından bir anlamda tarihi bir gerçeklik olagelmıştır. Çoğu kez öyküler, **kişilere** bağlı olarak şekillendirilmektedir. Önderler, kurtarıcılar, kahramanlar, hainler, dönüklerden ibaret bir anlatım tarzı tutturulmaktadır. Kitleler bir yana, binlerce onbinlerce militan, savaşçı, hatta kadro yok sayılabilmekte, kimi zaman ancak "şehit" propagandası çerçevesinde hatırlanabilmektedir. Böyle olunca da, zamanında parlatılan yıldızların bir gün gelip de sönüşü "**hazin**" olmaktadır. İçinden çıkmanın "**zor**" olduğu bu durumlarda, bir takım küfürler sıralamakla mesele halledilememektedir.

Nitekim, 16 Eylül 2004 tarihli Vatandaş gazetesinde yayımlanan röportajda, "Kürtler hiçbir yerde kendi güçleriyle mevcut rejimlerini değiştiremezler.", "ABD eliyle yapılıyor olmasından ke-sinkes rahatsızlık duymuyorum.", "21. yüzyılda farklı bir yaklaşım var. Biz

buna demokratik sömürgecilik diyoruz." "ABD'nin Irak'tan sonra İran ve Suriye'ye müdahalesi Kürtler açısından olumlu olur. Artık tükenmiş, ne kendilerine ne de başkalarına hayrı kalmayan rejimlerin aşılıp demokratik rejimlere geçilmesi ilk planda Kürtler, ikinci planda buralardaki tüm halkların lehine olur." gibi sözler sarf eden Osman Öcalan, bunların benzerlerini Ulusal Hareketin Kurmayı sıfatıyla dile getirdiğinde tarihler henüz 2003'ün Mayıs'ını gösteriyordu:

"Dünya artık bir noktaya gelmiştir. ABD kendisinin oluşturduğu sistemi dağıtıyor.... Sosyalist sistem de diktatörlükle yürüyordu. Kapitalist sistemde de arada yaşayan ülkelerde de diktatörlük uygulanıyordu. Bu 20. yüzyıl sistemiydi. Bu 20. yy'ın gerçeğidir. 21. yy'da bu gerçeklik aşıldı. Artık hiçbir sistem demokratikleşmeden kendisini yaşatamaz. İslamiyet de yaşamak istiyorsa demokratikleşmelidir. Bütün sistemler böyle yapmak zorundadır. ABD bunu gördü. 20.yy'da yarattığı sistemleri rejimleri aşıyor. 'İster müttefikim olsun ister olmasın ben diktatörlüklerle kapitalist sistemin çıkarlarını koruyamam' diyor. Demokrasi artık tüm sınıfların esas alıp yaşama uygulamaları gereken ortak bir değer haline gelmiştir." (Özgür Halk, 15 Mayıs 2003, Sayı 138, sf.2-3)

Herkes hatırlayacaktır ki, bu **ulvi** görüşler esasen ağabey **Öcalan**'a aittir. Ve de bir çok başka ifadeyle birlikte çok daha öncesinden İmralı'dan pompalanmaya başlanmış bulunmaktadır. Daha önemlisi, bu görüşler aslında ağabey Öcalan'a da ait değildir. İçeriğini, ortalama zekalı bir insanın rahatlıkla anlayacağı gibi, ABD emperyalizminin akıl hocaları/ ideologları tarafından ileri sürülen bu yeni maskeleye senaryoları çok geçmeden inandırıcılığını yitirmiş ve eskimiş bulunmaktadır.

Buna rağmen hala dillendirilmeleri, dile getirenlerin düştükleri durumu büsbütün trajik hale getirmektedir. Sınıf mücadelesinin trajedileri bunlarla bitmiyor. Türk gazetecilerine sınır ötesinde sofraya başı röportaj verme geleneği, karşı-devrimci propagandanın malzemesi olmaya devam ediyor. Bundan daha önemlisi ise ağabey Öcalan'ın İmralı'dan kardeşi ve avanesine yağdırdığı orijinal sıfatlarla yüklü suçlamalar değil; daha ciddiye alınması gereken bazı isimlerin Osman ile adeta

pazarlama yarışına girercesine yazdıklarıdır:

"PKK, Avrupa ülkeleri ve ABD'ye de sorunun çözümüne katkı sunması için defalarca çağrıda bulunmuştur. Kürt sorunuyla ilgili kamuoyu ve tüm ilgili çevrelere sunduğu projelerde ABD'ye de çağrı yapılmıştır.... KADEK ve KONGRA-GEL ABD ile ilişki kurmak istemiştir. Dolaylı ya da alt düzeyde bazı ilişkiler olmuştur....Türkiye'de Kürt sorununun en makul çözümünü isteyen KONGRA-GEL'dir. Sorunun silahlı yoldan değil, demokratik siyasi yollardan çözülmesini istiyor." ("Osman'ın Kullanım Değeri", Mustafa Karasu, Özgür Gündem, 18.09.2004)

Yoruma açık olmayan bu satırlar, Osman Öcalan'ın birkaç ay önce giydiği askeri üniforma ile bugünkü takım elbisesi arasında yalnızca biçimsel farklılıklar olduğunu kanıtıyor. Osman'ın, kendileri (PWD-Yurtsever Demokrasi Partisi) ile KONGRA-GEL arasında çizgi farkı olduğuna dair beyanları ("PKK sosyalist karakterdedir, bizse demokratik karakterdeyiz. PKK sınıfsaldır biz değiliz. PKK otoriterdir biz liberal demokratiz."-aynı röportaj-) yalan yanlış, zorlama ifadelerle doludur. Her şeyden önce PKK'nin kendisi, sosyalist kimlik ve sınıfsal temsil iddiasını terk edeli uzun zaman olmuştur. Ayrıca emperyalizmin uşaklığı ile demokratik karakterin asla bağdaşmayacağı meselenin abecesidir. İşin gerçeği, teslimiyetçi tasfiyecî İmralı çizgisinin ulusal hareketi soktuğu çıkmazdaki savrulmuş sayesinde, karşı devrimci saflara doğru ileriye fırlayan ilk devşirmelerle karşı karşıya olduğumuzdur.

Ancak sorun Osman Öcalan'ın kişiliği, duruşu, kullanılışı, kullanım değeri vb. başlıklar üzerinden tartışılmaz. Bunlara değinilmesi, vurgu yapılması gerekmele beraber esas ele alınması gereken mesele, Kürt Ulusal Hareketi'nin Osman'ları yaratan pozisyonudur. Osman'ların çıkışı çok önemli bir uyarı niteliğindedir. Bir saf-laşmanın, yol ayrımının, kritik bir dönemin eşiğinin aşılmakta olduğunu göstermektedir. Geç kalınmış olunmasından korkulmalıdır. Muazzam bir birikim ve gücün eritilmesinde düşman çok daha ileriye gitmek istemekte ve yurtsever güçleri alabildiğine sakatlatma ve yedekleme politikasında önemli mevziler elde etme aşamasına doğru hızla ilerlemektedir.

Aslında bunun ideolojik ve siyasal zemini büyük ölçüde yaratılmış durumdadır. İş, bir takım kişisel-siyasal pazarlıklarla beraber örgütsel tasfiyenin tamamlanmasına gelmiş dayanmış durumdadır. İdeolojik anlamda emperyalizmin 1990'lardan sonra yaygın bir biçimde işlediği klişeler kullanılırken (Marksist-Leninist ideolojinin eskidi-

ği, sosyalizmin iflas ettiği, kapitalizmin alternatifsiz son durak olduğu, devrimlerin devrini tamamladığı, sınıfların ortadan kalktığı, emperyalizmin demokratikleştiği, emperyalizmin yenilmezliği vb. vb.), bunlara paralel ulusal sorun konusunda eski tezler rafa kaldırılarak şunlar savunulmaya başlandı:

"KONGRA-GEL başta olmak üzere Kürt Özgürlük Hareketi hiçbir biçimde devlet istemediğini defalarca açıkladı. PKK 7. Kongre'sinde Kürt sorununun bağımsız veya özerk bir devlet ile değil, demokrasi içinde çözüleceğini kabul etti.

Kürt Özgürlük Hareketi, ne bağımsız ne federatif devlet istiyor. Sınırları belirlenmiş bir özerklik de istemiyor. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, ideoloji ve teorisinin temelini devlet ve iktidarın kötülükleri üzerine kurmuştur. (...)

Eskiden ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı devlet kurma olarak anlaşılırdı. Kürtler içinde de ağırlıklı zihniyet böyleydi. Kürtlerde de milliyetçilik güçlüydü. (...)

Kürtler devlet değil, kültür özgürlüğü istiyor. Kimliğinin anayasal ve yasal güvenceye kavuşturulmasını istiyor. Resmi dili Türkçe olarak kabul ederken, Kürtçenin de temel eğitim dillerinden olmasını istiyor. (...)

...Kürt sorunu yukarıda belirtildiği çerçevede çözülsün, gerillaların tümü Türkiye'ye gidip cezaevine girmeye hazır." ("Kürtler Devlet İstemiyor", Mustafa Karasu, Özgür Gündem, 19.06.2004)

Karasu'dan yine yoruma hiç de açık olmayan bu satırlar her şeyi özetliyor. Lenin yoldaş ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, kültürel haklar derekesine indirmenin, milli zulmün devamından yana olmanın bir başka biçimi olduğunu belirtmektedir. Başka bir söz söylemeye gerek var mıdır? Sorunun "Osman sorunu" olmadığı ortadadır. Bu ideolojik-siyasal zemin üzerinde, "Kürt kartı kullanılırken", hem emperyalistlerin hem de Osmanlı'nın, çeşitli Osman'ları aktör olarak sahneye sürmesi son derece elverişli hale gelmiştir. Olan bitenler bu çerçevede okunmalıdır.

Bu durumda, çıkışın bu ideolojik-siyasal zeminin mahkum edilip terk edilmesinden geçtiği de görülmelidir. Ulusal Hareket'in kadroları, militanları ve savaşçıları kendilerini var ediş koşullarını sorguladıkları takdirde, asgari düzeyde de olsa çıkış noktası yakalayabileceklerdir. Bunu kavrayabilmek için MLM ideolojinin rehberliğine başvurmakla beraber, emperyalizme karşı halkların yenilmezliğine ve silahlı mücadelenin tek kurtuluş yolu olduğuna dair döne döne kanıtlanan pratiklerin izine girmeleri gerekmektedir.

Kastamonu'da yaşanan kaza değil, patronların kâr hırsıdır



Kastamonu'nun Küre ilçesinde yaşanan göçük ile ortaya çıkan gerçekler, patronların ve devletin, işçinin hayatını ne kadar önemseyemediğini de bir kez daha gösterdi.

8 Eylül Çarşamba günü STFA şirketinin denetimindeki maden sahasında maden çıkaran işçiler, yerin 150 metre altında çıkan yangınla beraber oluşan göçüğün altında kaldılar. Maden galerisinde kaç işçinin bulunduğu dair bir veri sunamayan firma yetkilileri, gelişen tepkilerle birlikte 38 işçinin mahsur kaldığını açıkladılar.

Daha önce Etibank'a ait olan maden sahası; emperyalistlerin ülkemizdeki uşaklarının uyguladığı özelleştirme saldırısıyla beraber CeKa Cengiz İnşaat'a peşkeş çekilmiş, bu firma da birkaç ay önce başka bir taşeron şirket olan

STFA'ya devredilmiştir. Ülkemizin üçüncü büyük bakır madeni olan Küre Eti Bakır'ın özelleştirilmesi ve sonrasında yaşananlar, hem işçi yaşamının hem de yeraltı kaynaklarımızın nasıl sömürüldüğünü de bir kez daha kamuoyuna yansıtmıştır.

Özelleştirme öncesinde sendikaları, sosyal güvenceleri bulunan işçiler, maden denetiminin de kısmen yapılmasıyla daha güvenli bir ortamda çalışırken sonrasında firmaların kâr hırsı, işçi sağlığını ve yaşamını tehlikeye atarak 19 madencinin ölümüne neden oldu.

Etibank döneminde madenin dışarı taşınması için vagonlu sistem kullanılırken, özelleştirmeye beraber STFA'nın ilk yaptığı daha ucuz olan bantlı sistemi uygulamak olmuştur. Bantlı sistemin kullanılabilmesi için de 380 voltluk elektriğe ihtiyaç duyulmaktadır. Bu durum kaza riskini oldukça yükseltmektedir.

Yaşananlardan sonra işçilerin cenazesine katılarak timsah gözyaşları döken Başbakan R. Tayyip Erdoğan; işçilerin cenazelerini taşıyarak ailelerin üzüntüsüne ortak olduğu görüntüsünü vermeye çalışmıştır.

İşçilerin tahliye edilmesinden sonra bölgeye giden Maden Mühendisleri Odası 11 Eylül Cumartesi günü Maden Mühendisleri Odası binasında bir basın toplantısı düzenleyerek incelemelerinin sonuçlarını duyurdu. Basının yoğun ilgi

gösterdiği ancak televizyon ve gazetelerde göremediğimiz toplantıda, Yönetim Kurulu adına yapılan açıklamada; "STFA'nın inşaat alanında faaliyet yürüten bir firma olduğu, madencilik sektöründe uzun bir birikim ve deneyime ihtiyaç duyulduğu" belirtilerek, özelleştirmelerle ülke kaynaklarının talan edildiğine dikkat çekildi. Dev Maden-Sende; özelleştirmelerin artmasıyla beraber denetimin azaldığını belirtti.

Küre'de 19 işçinin yaşamını kaybetmesine neden olan yangınken, Bilecik'in Söğüt ilçesinde bulunan Sörmaş AŞ'ye ait işletmede press makinası ola-

rak gösterilmekte Tuzla'da ise, gemi yapımında kullanılan boyalar "sebebi" olabilmektedir. Sonuçta hastalanan, ölen, sakat kalan işçiler iken daha fazla kâr için bu ölümleri süreklileştirenler de patronlar olmaktadır. Yapılan araştırmalara göre 2003 yılında sadece maden sektöründe 76 bin 668 iş kazası yaşanırken 810 işçi yaşamını yitirmiştir. Tuzla'da bulunan 15 bin civarında işçinin ise sadece yüzde 10'unun kadrolu, sigortalı olduğunu gözönüne aldığımızda, ölüm oranının yüksekliği, insan hayatının ucuzluğu ve patronların payı da görülecektir. (Ankara)



Emekçinin Gündemi

İSTANBUL SENDİKALAR BİRLİĞİ ÜZERİNE

İşçi ve emekçiler için yeni bir saldırı dönemi başlıyor. Eylül ayı ile birlikte SSK'nın kalan kısmının özelleştirilmesi, sendikal alanda iş kollarının yeniden düzenlenmesi, 2821-22 sayılı Sendikal Kanun ile Grev ve Lokavt Kanununun düzenlenmesi, yarıda bırakılan Kamu Personeli Kanun Tasarısı bu dönemde yasallaştırılarak hayata geçirilmek isteniyor. Sermaye cephesi bunları yapmak için alt ayaklarını da yerli yerine oturtturarak bu süreci sorunsuz geçmek istiyor. Bu saldırılar karşısında işçi ve emekçileri harekete geçirecek olan-geçirmesi gereken en önemli örgütler ise SENDİKALARDIR. Sürecin nasıl geçeceğini sendikaların ortaya koyacağı tutum belirleyecektir. Sendikal hareketin mücadele yanının en diplerde olduğu günümüzde, kalan sendikal hareket içerisinde bulunan devrimci, demokrat ve ilerici kesimlere önemli görevler düşmektedir. Bugün sendikal alanda yeni bir tartışma yaratan sendikal rekabet mevcut siyasal iktidar tarafından da önemli oranda saldırılarını yaşama geçirmek için kullanılmaktadır. Bu taraflılığın nedeni ise açıkça denetimlerinde bir sendikal yapı oluşturmaktır. Bir yandan bunlar yaşanırken diğer yandan saldırılara

karşı koyabilecek, bunlara karşı kitleleri harekete geçirecek olan devrimci, demokrat güçler ise küçük nedenlerden kaynaklı ayrışmalar oluşturmaktadır. Sendikal hareket içerisinde bulunan bu güçler Şubeler Platformu, İstanbul Emek Platformu, İstanbul Sendikalar Birliği gibi çeşitli platformlar oluşturdu. Bugün bu platformlar içerisinde dönemin ihtiyacı olarak İstanbul Sendikalar Birliği bulunmaktadır. Bu platformun çeşitli eksiklikleri ve zaafı bulunmaktadır. Bu herkes tarafından tespit edilen bir sonuçtur. İşçi sınıfı içerisinde çalışmanın önemi için sayfalarca yazı, herkes tarafından yazılıyor/yazılabilir. Ancak pratikte buna uygun hareket edilmediğini görüyoruz. Son zamanlarda bazı devrimci çevreler İstanbul Sendikalar Birliği'nin önemini kalmadığını, işlevsizleştiğini, bundan dolayı birlikte olamayacaklarını kamuoyuna duyurdular. Bu tespit ile bile dün İstanbul Sendikalar Birliği'nin işlevli olduğu sonucu çıkıyor. Oysa İstanbul Sendikalar Birliği'nin dün de eksiklikleri vardı, bugün de var. İşlevsizleştiğini söylerken yeni bir atılımın ya da daha ileri bir oluşumun tespitini ortaya koymak gerekiyor. Aksine sadece bunu söyleyerek bulunduğunuz yerde kal-

mak mevcuttan çok farklı olmamak ya da daha geri noktalarda bulunmayı tercih etmektir.

İçinden geçtiğimiz dönem açısından kimsenin tek başına mevcut saldırıları püskürtmek gerçekliğe sahip olmadığını biliyoruz. Durum bu kadar açıkken işsiz ve eksik bulunan yerlerin tamamlanması, daha ileri noktalara taşınmasının çabası bugün açısından daha anlamlıdır. Aksine saldırı herkesi yok edebilecek kadar güçlüdür. Sendikal hareketin bunun karşısında durmayacağını, her yanıyla teslim olduğunu, kendisini korumak için bile çaba sarfetmediğini görüyoruz. Bundan önceki saldırılarda aslında bunları yaşayarak gördük. Emeklilik yaşı, Yerel Yönetim Yasası, Kamu Personeli Rejim Yasası gibi direkt işçi ve emekçileri ilgilendiren saldırılar karşısında tutumları ortadaydı. Hemen arkasında NATO Zirvesi'yle sendikal hareketin en ileri kesimlerinin bile tavırlarının ne kadar geri ve dar olduğunu gördük. Tüm bu gerçekliklerden sonra Eylül ayıyla birlikte başlayan yeni saldırılara karşı mevcut sendikal platformları dağıtmak yerine onları işlevlendiren saldırılar karşısında mekanizmalar yaratarak ortak duruşlar göstermeliyiz. Bu platformlar dün de vardı. Önemli işler de yaptığını gördük. Bu işlerin yapılmasında işçi sınıfı içerisinde bulunan devrimci demokratların önemli payı olduğunu biliyoruz. Bugün kurulan platformların sendikal alandaki yansıması işçi ve emekçilere karşı saldırılarda ortak birlikler yeri-

ne daha çok sendikal kongrelerin kazanımlarına hizmet eden araçlar olarak görülmektedir. Böyle bir bakış açısı elbette bu birliklerin kalıcı ve sürekli olmaları yerine ihtiyacı bittiğinde sonuçlandıran bakış açıları ile ele alınıyor.

Süreç zor. Saldırı büyük. Sendikal hareket siyasal iktidarların arka bahçesi. İşçiler ve kamu çalışanları için önemli bir süreç olduğundan sendikal hareket içerisinde bulunan devrimci, demokratlar olarak bu süreci buldukları yerden başlayarak en geniş işçi ve emekçiyi örgütleyerek karşı koymayı hedeflemelidir. Bu anlayışla mevcut saldırıları püskürtmeliyiz. Saldırıların büyük ve güçlü olduğu dönemlerde yan yana durmak ortak hareketler sağlamak saldırıdan en az etkilenmeyi sağlar. Bu ortak hareketleri yaratırken mevcut eksikliklerin, hataların söylenmeyeceği sonucu çıkmamalıdır. Hatta bu tartışmalar da eksikliklerin giderildiği bir süreç olmalı. Bizler Devrimci Demokrat Sendikal Birlik olarak İstanbul Sendikalar Birliği'nin eksikliğini birlik içinde bulunan devrimci, demokratlar olarak tavrımızı her platformda daha iyi bir yapı oluşturmak için ortaya koyuyoruz. Ortak hareketlerde kimin ne kadar güç kattığını biliyoruz. Hatta hiç güçleri olmadan platform içerisinde bulunanları biliyoruz. Sonuç olarak ayrılıklar ve farklılıklar yerine yeni saldırılara karşı daha güçlü sokak eylemliliklerini örgütlemek için harekete geçme zamanı olduğunun bir kez daha altını çiziyoruz..

Yoksul köylülüğe bir getirisi olmayan DGD, 2005 yılında kaldırılarak yeni düzenlemeye geçilecek

Devlet: İstedigimi üret, destek vereyim!



Emperyalizmin, yıkım politikalarını hayata geçiren Türk hakim sınıfları tarımsal üretimde bir dizi değişiklikler yapmıştır. Bu kapsamda ürüne dayalı tarımsal destekleme biçimlerini kaldırarak yerine üretimden bağımsız doğrudan ödeme yapılan Doğrudan Gelir Desteği (DGD) sistemi 2000 yılından itibaren pilot bölge uygulamaları ile başlamıştır. Her yıl üzerinde bazı değişiklikler yapılan DGD ödemeleri şeklinde verilen taksitlendirilmiş paraların, köylünün tüm üretim girdilerinin (gübre, tohum, ilaç vb.) hızla pahalılaştığı bir ortamda hiçbir katkısının olamayacağı açıktır. Ülkemizdeki 23,4 milyon hektar tarım arazisi ve 3,9 milyon tarım işletmesi bulunuyorken son 2003 yılı ödemeleri için 2,7 milyon köylünün 16,5 milyon hektar tarım arazisinin kaydı tutulabilmiş, yani ülke genelinde ortalama %70 düzeyinde kayıtlı köylüye

DGD ödeme planı çıkartılabilmektedir. Hesaplamalar yapılırken az ve parçalı arazisi bulunan yoksul köylülerin sisteme kayıtlarında zorlanırken, büyük arazi sahibi zengin köylüler sosyal statülerini kullanarak daha çok parasal gelir almanın yollarını değerlendirmişlerdir. Sonuç itibarıyla üretimden bağımsız arazi büyüklüğüne göre verilen DGD paralarını alan zengin toprak sahipleri gelirini artırırken tarım arazisi bulunmayan veya çok parçalı toprağa sahip olan yoksul köylüler sistemden yararlanamamıştır. Bölgesel ürün farklılıkları gözardı edilerek, arazi üzerinden taksitlendirilerek ödenen paraların üretime yararı olmazken hayvancılık ve su ürünlerine yönelik hiçbir katkısı bulunmayan DGD, üretimden bağımsız bir amaca hizmet etmektedir. DGD köylüyü üretime yabancılaştırırken, büyük toprak ağalarının gelirine gelir ek-

lerken yoksul köylünün cebine konulan fakirlik parası niteliğine dönüşmüş bir yardımdan öteye geçememiştir.

Ülkemiz tarımının yokedilmesine yönelik uygulanan DGD sistemi 1999 yılında IMF ve DB tarafından bizzat köylülüğün dağıtılmasına yönelik hazırlanmıştır. Köylerini satılığa çıkararak, yoksul köylülerin topraklarını satın almayı amaçlayan, yabancıların toprak satın alması önündeki engelleri kaldıran TC hükümeti, çeşitli yasalar çıkartarak buraları satın alacak şirketlere peşkeş çekilmesini kolaylaştırmayı amaçlamaktadır. Çok uluslu gıda tekellerinin Türkiye’de yerli sermayeyle ortaklık yaparak (Ülker-Cargill) kurdukları fabrikalarla köylüyle sözleşmeli çiftçilik yasalarının genişletilmesi, önemli ve stratejik tarım ürünlerine kota uygulamalarıyla ürün daraltılmasına gidilecek düzenlemeler vb. yasalar da ba-

ğımlılığın göstergesidir.

2005 yılında kaldırılacak DGD sisteminin yerine getirilecek yeni düzenlemenin yeni yüzü ortaya çıkmaya başladı. DGD’nin toplam destek içindeki payının %80’den % 45’e düşürüleceğini açıklayan Tarım ve Köy İşleri Bakanı Sami Güçlü bölge, ürün ve işletme yapısı şekline göre yeni bir destekleme modelinin uygulanmasına 2006 yılından itibaren başlanacağını belirtti. Güçlü, verilecek desteğin ürüne göre değişeceğini, bazı ürünlere çok destek verilerek bazılarında hiç destek verilmeyeceğini açıkladı. Uluslararası emperyalist tekellerin DB aracılığıyla uygulattığı tarımın kendi alternatiflerine göre düzenlendiğinin göstergesi olan bu değişikliklerin niteliği, ortaya çıkartacakları düzenleme ve uygulamalar netleştiği zaman daha açık ortaya çıkacaktır.

DGD Uygulamalarının Sonuçları

Türkiye’de 1999 yılında uygulanmaya başlanan politikaların, destekleme sistemi üzerinde ne denli önemli değişikliklere neden olduğu, aşağıdaki tablodan izlenebilir;

Destek kalemleri (milyon dolar)	1999	2002
Kredi desteği	956	0
Gübre desteği	183	0
KİT’lere bütçeden aktarılan	261	138
KİT açıklarını karşılama	2213	355
Pamuk ve yağlı tohumlar primleri	205	58
TSKB’ye destek	450	0
DGD ödemeleri	0	628
Toplam	4268	1179



Ülkemizde uygulanan tarım politikaları emperyalistlerin iştahını kabartırken üretici köylüyü aç bırakıyor. Kendi kaynakları ile nüfusunu besleyecek bir potansiyele sahip olan ülkemizde tarım ve hayvancılık yok ediliyor. Köylü üretmez, ürettiklerini satamaz hale getirildi. Dünyanın önemli tarım ülkelerinden olan Türkiye’de uluslararası şirketler her geçen gün sömürsünü artırmaktadır. Toprağı eken, alınteri döken köylüler bu süre içerisinde giderek yoksullaşıyor, üretmiyor. Ülkemizde “buğday ambarı” olarak bilinen İç Anadolu’da yaşananlar; emperyalist tekellerin ve onların uşağı durumundaki hükümetlerin tarımı ne hale getirdiğine çok açık örnektir. Özellikle son birkaç yıldır buğday üretiminde büyük düşüş-

“Hükümetin işi gücü yalan dolan”

lerin yaşandığı bölgede üreticiler perişan durumda. Biz de gazetemiz aracılığıyla bu sorunları yaşayan üreticilerin sesini kamuoyunun bilgisine sunma çabasındayız. Bu amaç doğrultusunda Nevşehir’e bağlı Hacıbektaş ilçesinde buğday-arpa üreticisi Basri Kör ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

-Bize kendinizi tanıtır mısınız? Hangi ürünlerin ekimini yapıyorsunuz?

-Basri Kör: 30 yıldır çiftçilik yapıyorum. Dededen babadan gelen bir meslek. Kardeşlerimin diğerleri esnaf olduğu için bu işi yapıyorum. 300 dekar bir arazim var. 5 yıl öncesine kadar sürekli ekip biçiyordum. Ama artık 300 dekarın 150’sini ekiyorum. Burada buğday, arpa, ayçiçeği ekilir. 5 yıl öncesine kadar buğday ekilirdi, şimdi arpa ekiliyor. Bunun nedeni de ‘süme’ adı verilen hastalık. Hastalığa çare olmadığı için arpa ekiyoruz.

-Ziraat Odası veya ilgili bir kurum size yardımcı oluyor mu?

-Bizim Hacı Bektaş’ta bu tür kuruluşların hiçbir faydasını görmedik. Bu hastalıkla ilgili arazinin üzerinden 1-2 defa ilaç atıldı. Ama onun da faydası olmadı. Ben zaten iki yıldır ürünümü ofise veremiyorum, almıyor. Ofise ürün verirken de adam tek tek cimbizla ayıklıyor. Güya fiyat kıracak ya... Buğdayın kilosu 300 bin lira önüne döküyor, senin belirlediğini alış fiyatı oluyor 250-260 bin. Bu yıl buğdayın kilosunu 350-360 arası verdiler. Ama biz arpa ektik hala arpanın kaç-

gidip gitmediğini bilmiş değilim. Bizi tüccarların eline bırakıyorlar. Ben sıkışmış durumdayım, 1 aylık bir sürem var, kış geliyor. Harmanım harman yerinde bekliyor, taşıyamadım. Geçen yıl arpayı 230 bine verdim. Adam şimdi gelmiş 260-270 bin liraya veriyor. 250 bin liradan verirsene alırım diyor. Elimde 100 ton mahsulüm var, 10 bin liradan nereden bakarsan bak 1-1,5 milyar zararım oluyor. Ofisten de umudumuz kalmadı.

-DGD alabiliyor musunuz?

-Devlet DGD veriyor ama bizim anlamadığımız kadarıyla aslında “bu işi biraz yapmayın” diyor. DGD ile devlet bizi tüccarın eline bırakıyor. Sadece yardım etmekle olmuyor, devlet benim üretimimi artırsın. Kemerini sıkma derler ya biz onu yapıyoruz. Geçen sene üzüm bağları ekmeye başladık baktık olmuyor, bu destek yapılırken de büyük toprak sahiplerine gidiyor para. Zaten para verilirken üretimin yapıp yapılmadığı da kontrol edilmiyor. Parayı da küçük köylü, üretici alamıyor.

-Hükümet yaptığı açıklamalarda köylüyü desteklediğini, üretimin arttığını iddia ediyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

-Biz Hacı Bektaşlılar olarak üretimin arttığını görmedik. Yardım da görmedik. Buğdaydan umudu kesince bağcılığa yöneldik. Geçen yıl Şubat ayında bağcılıkla ilgili 1 milyonluk kitabı vermiş değiller, parasını topladıkları halde. Bu kadar mı acizlik olur? Bana dikmek için çubuk vereceklerdi. 2,5-3

milyar temin ettim. Mart-Nisan aylarında bulamadık diyor. Nisan’ın sonu zaten mevsim sonu oluyor. Bana bulamadıklarını önce söylemiyorlar. Devletten zerre kadar yardım göremiyoruz. Her şeyi kendi imkanlarımızla yapıyoruz. Gübrenin fiyatı çok yüksek, alamıyoruz. AKP hükümeti IMF’nin söylediklerini aynen uyguluyor, IMF’siz tuvalete gidemiyor. İllaki IMF’nin söylediklerini yapacak. IMF kota uygula dese meclis kararıyla kota uygulayacak, biz de sadece seyredeceğiz. Gidiyoruz, şeker pancarı getiriyoruz, Türkiye bunu hayli hayli karşılıyor. Memleketimde pancar bitecek. Her şeyi ithal ediyoruz. Buğday, arpayı da dışarıdan getiriyoruz. Hastalıklar da dışarıdan geliyor. Şirket bu tohumu ekin diyor, hastalık çıkarsa şu ilacı kullanın. Her şeyi biliyorlar, aynı şeyi pamuk için de yapıyorlar. Devlet bana destek olacaksa mazot versin. 5-6 yıl önce gübreyi mazotu daha ucuza alabiliyordum. Artık tarımla uğraşan kesim birlik olmalı. Biz kendi yağımızda kavruluyoruz. Ziraat Mühendislerimiz bize yardımcı olmalı. Önderliğe ihtiyacımız var. Geleceğimiz parlak değil, hükümetin işi gücü yalan dolan. Bir kere rahata kavuşabilmemiz için IMF’nin aradan çekilmesi gerekiyor. Tefeciye mahkum olmak istemiyoruz. Bunun için hükümetlerin ürünlere destek olması gerekir. Devlet yardım yapacaksa gerçekten yapsın. Yoksa elini eteğini çeksin biz kendi işimizi yaparız. (Ankara)

Bergama köylüleri mücadeleye kararlı

Siyanür liçi yöntemiyle çalışan altın madeninin işletilmemesi için 15 yıldır mücadele eden Bergama köylüleri mahkeme kararlarının uygulanmamasını protesto etmek için Taksim'de yürüyüş ve oturma eylemi yaptı.

Bergama Ovacık-Çamköy-Narlca köyleri yakınlarında bulunan ve 'siyanür liçi' yöntemiyle çalışan altın madeninin işletilmemesi için yaklaşık 15 yıldır mücadele eden Bergama köylüleri 14 Eylül günü Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi'ndeki Mis Sokak'a kadar üstleri çıplak halde yürüyüş yaptı. Buradan caddenin sonundaki Tünel'e kadar yürümek isteyen köylülere polis izin vermedi. Bunun üzerine Mis Sokak'ta oturma eylemi yapan köylüler sık sık **"Halkız, haklıyız kazanacağız"** sloganını attı. Grup adına açıklama yapan Bergama Çevre Yürütme Kurulu Başkanı Oktay Konyar, mücadelelerinin yasal güvenceye kavuşmasına rağmen, söz konusu işletmelerin hala faaliyet gösterdiklerini dile getirdi. Konyar **"Amacımız toprağımızı, suyumuzu, havamızı korumak, yaşamımıza ve geleceğimize sahip çıkmak, çocuklarımıza yaşanabilir bir Bergama bırakmaktır"** dedi.

Altın Madeni'nin yasal olmayan bir şekilde 3 yıl 3 ay çalıştığını ve bu süre içerisinde yörenin doğal dengesi-

nin bozulduğunu vurgulayan Konyar, işme suyundaki azami miktardan 25 kat fazla **"arsenik"** tespit edildiğini belirtti. **"Uygulanacak siyanür liçi yönteminin insan ve çevre sağlığı için risk oluşturacağından hukuka aykırı"** olduğu şeklindeki mahkeme kararlarına da değinen Konyar, mahkeme kararlarının derhal uygulanması gerektiğinin altını çizdi. Madende çalışan işçilerin, Bergama köylüleri olarak öne çıkarıldığını ve **"eksikliklerin giderilmesi halinde madenin işletmeye açılacağı"** yolundaki açıklamaları hatırlatan Konyar, **"Madende çalışan işçiler, madenci şirketlerin çıkarları için kalkan olarak kullanılmak istenmektedir. Bergama köylüleri biziz, buradayız ve halen birilerinin çıkarı için değil, yaşamımız için, geleceğimiz için 'siyanürlü altın madenine hayır diyoruz' dedi.**

Devlet yetkililerine de seslenen Konyar, **"Mahkeme kararları karşısında yeniden madenin açılmasına izin vermeyin. Varolan izinlerin tamamını geri alın, bozulan çevremizi eski haline getirin, yapılan masrafları madenci şirketten alın. Yoksa bunun hesabını soracağız, biz sormazsak çocuklarımız soracak"** dedi. Açıklamanın ardından köylüler giysilerini giyerek eylemlerini bitirdiler.

(H. Merkezi)



Siyanürle altın arama yaygınlaşıyor

T. Kürdistanı ve Karadeniz'de "terör" bahane edilerek boşaltılan, yakılan, yıkılan köyler Ege Bölgesi'nde ise farklı bir şekilde yapılıyor. Uşak'a bağlı Eşme Kışladağ'da altın madeni işletmek isteyen TÜPRAG isimli şirket, köylüleri topraklarından uzaklaştırmaya çalışıyor. TÜPRAG, maden tesisleri için ilk kazmayı vururken, satın aldığı Ovacık Köyü'nü boşaltıyor.

Kanadalı El Dorado Gold'un Türkiye uzantısı olan TÜPRAG 2005 yılında üretime geçmeyi planlıyor. Maden sahası içinde olduğu için devletten satın alınan Ovacık Köyü'nde yaşayan köylüler tedirgin. Ovacık Köyü çevresindeki köylerde de aynı tedirginlik var. Yıllardır Bergama'yı yağmalayan egemenler şimdi de gö-

zünü Ovacık köyü ve çevresine dikmiş durumdadır.

Uşak Eşme'ye geçtiğimiz günlerde giden Uşak Eşme'de Siyanürle Altın Madeni Çıkarılmasını Engelleme Halk Girişimi üyeleri konuyla ilgili olarak köylüleri bilgilendirdiler.

Köylüler ise yaşanan bu gelişmelere ciddi olarak tepki gösteriyorlar. Bergama'da yaşanan saldırıları iyi bilen köylüler aynı saldırılarla karşılaşmak istemiyor. Madende siyanürle altın aranacağı için Bergama'da olduğu gibi Eşme'ye de havuz yapılması planlanırken, köylüler **"Bu havuz köy sınırlarımızın içine uzanıyor. Köyde hiç kimse bu madeni istemiyor"** diyerek tepki gösteriyorlar.

(İzmir)

Ağaya karşı eylem



Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Sinan köylüleri toprak ağaları tarafından sahte belgeler ve şahitlerle kendilerine ait topraklarının ve evlerinin işgal edilmesi nedeniyle Bismil'e giderek eylem yaptılar. Köy ağası **Reşit Sinanlı, Kemal Sinanlı ve Cengiz Sinanlı'nın** köylülere ait 32 bin dönüm araziye sahte belge ve şahitlerle kendi adlarına tapu lantırlarak, kendilerini de köy dışına sürdüğünü açıklayan köylüler traktörleriyle köy meydanında toplanarak Bismil'e hareket ettiler. **16 Eylül** sabahı köy meydanında toplanan yaklaşık 500 köylü ilçe girişinde jandarma tarafından durduruldu. Yapılan kimlik kont-

rolünün ardından Bismil'de slogan atan köylüler ilçe meydanına yürüyerek **"Köylüyüz, haklıyız, hakkımızı alacağız"**, **"Ağanın zulmüne hayır"**, **"Emek bizim ekmeğin ağanın"** vb. sloganları attılar. Yıllardır yapılan haksızlığın göstergesini temsilen, başlarına siyah bant takan köylüler pankart ve sloganlar eşliğinde dedelerinden kalma tapuları göstererek basın açıklaması yaptılar. Köylüler adına açıklamayı yapan **Hasan Sıcaközül**, Sinan köyünün yeni bir köy olmadığını, köyde yaşayan vatandaşların köyün gerçek sahipleri olduğunu belirterek tek geçim kaynağı olan topraklarının hile ile ellerinden alındığını söyledi. DGD için başvuruları nedeniyle araştırma yaptıklarını belirten Sıcaközül, 2001 yılında Reşit Sinanlı'nın köye noter getirdiğini ve 67 kişiden zorla vekaletname aldığını açıklayarak **"Vekaletname aldıkları kişilerin çoğu sağır ve dilsizdi. Vekaletnamele-ri aldıktan sonra sahte kira kontratları ile paraları almışlar. Ayrıca köyümüzün belde olmaması için muhtardan nüfusun 2 bini geçmemesini istemiş. Köyde yaptıkları zulmün haddi hesabı yoktur. Köylüyü öldürmekten, sürgünlere kadar yıllarca baskı altında kaldık"** şeklinde konuştu.

"Tarlada izi olmayanın harmanda sermayesi olmaz", **"İşgalci ağaya son"**, **"Ağanın zulmü ne zaman bitecek"** vb. dövizleri taşıyan köylüler basın açıklamasının ardından traktörlerine binerek köylerine döndü.

(H. Merkezi)

İncir üreticisine tüccar darbesi

Ege Bölgesi'nde ciddi bir yere sahip olan incir üretimi geçen yıla oranla daha da düştü. Bu yıl don olayı yaşanmasından dolayı incir üretimi düşerken, piyasayı birkaç firmanın belirlemesi üreticileri daha da zor durumda bırakıyor. Köylüler **"çocuklarımızı yeni eğitim yılında okutacak paramız yok. Devlet ise biz köylüleri hiç düşünmüyor"** diyerek sisteme olan tepkilerini dile getiriyorlar. İklim koşulları incir üretimini zora sokarken, üretilen incir de üreticinin elinde kalıyor.

DİHA'ya açıklama yapan köylü Kazım Karabay **"İncirin fiyatının belirlenmesi tüccar ve işletmelerin inisiyatifinde. TARIŞ'ın belirlediği fiyatın altında tüccara inciri satmak zorunda kalıyoruz. Bu iş böyle giderse biz açlıktan öleceğiz. İncir fiyatları böyle düşük seyrederse banka ve kooperatiflerden çektiğimiz kredileri ödeyemeyeceğiz. Köyden Nazilli'ye bile**

inemiyoruz. Bu durumda çocuğumuzu nasıl okula gönderebiliriz?" diyerek tepki gösterdi.

Yine DİHA'ya açıklama yapan Hüseyin Barut da aynı tepkileri dile getirdi. Barut **"bizi ancak seçimden seçime hatırlayan ve ziyaret eden siyasetçilerden çeşitli vaatler aldık. Devlet köylüleri hiç düşünmüyor. Em e ğ i m i z i n karşılığını alamıyoruz"** dedi. Nazilli'nin Aşağı Öğrencik köyünde yaşayan Barut **"herkes köylüyü unutmuş"** diyerek sözlerini bitirirken bir kez daha görünüyor ki devlet işçiyi de köylüyü de kaderine bırakmış durumda.

Şu anda tüccarların incir için belirlediği fiyat 1 milyon 600 bin ya da 1 milyon 500 bin lira civarında. Bu oran 1 milyona kadar düşebilir. Köylünün sıkıntı yaşamaması için incirin kilosunun en az 2 milyon lira olması gerekiyor.

(İzmir)



Alibeyköy halkı evlerinden atılmak isteniyor!



Alibeyköy'de Ağustos ayında yaşanan sel felaketinin ardından yaralarının sarılmasını bekleyen mahalle halkı istimlak oyunuyla karşı karşıya kaldı. Mahalle sakinleri bir yandan selin yarattığı zararı gidermeye çalışırken bir yandan da istimlaka karşı evlerini korumaya hazırlanıyor.

Sel baskınından 2 saat sonra istimlak çalışmalarının yapılacağını öğrenen mahalle halkı, kendilerine hiçbir açıklama yapılmadan sadece "burada yaşayacaksınız" diyerek gösterilen

evlere taşınmak istemiyor. Gösterilen evlerin sağlam olmadığını ve maliyetinin 60 milyar olduğunu söyleyen mahalle sakinleri, kendilerine verilecek olan enkaz bedeli (25 milyar) ile bu evleri satın almalarının ya da aradaki farkı ödemelerinin mümkün olmayacağını belirtiyor. **Kira öder gibi ödenecek**

olan bedellerin bir gün gecikmesi halinde sokağa atılmalarının kaçınılmaz olduğunu vurgulayan mahalle halkı belediyenin bu konuda dürüst olmadığını ve rant uğruna gözden çıkarıldıklarını da ekliyor.

Büyük bir marina yapılması planlanan Alibeyköy'de, küçük ödenekler ayrılarak çözülebilecek olan altyapı sorununun çözülmek istenmemesinin de bu planların hayata geçirilmesi için devletin kendi eliyle yarattığı fırsatlar olarak görüyorlar. Daha önce benzer

sorunlar yaşanan Eyüp'te yıkım yapılmadan, insanlar evlerinden çıkarılmadan halledilen sorunların kendi mahallelerinde de benzer yöntemlerle çözümlenmesini istiyor Alibeyköy halkı. Ancak bu konuda insanlara bilgilendirme yapmayan, halktan hiç kimseyle görüşmek istemeyen Eyüp Belediye Başkanı **Ahmet Genç** ise, mahalle halkının belediyenin isteklerini yerine getirmediği takdirde insanları polisle karşı karşıya getireceği tehdidini savuruyor.

Mahalle halkının sorunlarını çözmek, semt insanını sahiplenmek istemeyen belediye, görüldüğü kadarıyla semtte bir an önce istimlak çalışmalarının yapılması, en kısa zamanda buralarda lüks evlerin ve marinanın yapılması için sıkıştırılıyor olsa gerek ki tapu tahsis belgesi olan 26 eve tebligat göndererek bu evlerde yaşayanların 1 hafta içerisinde evlerini boşaltmasını istiyor.

Belediyenin çalışmaları hızlandırılmasıyla mahalle halkının da buna karşı çalışmaları hızlanmaya başlamış durumda. 50 yıllık evlerinden, komşu-

larından, dostluklarından vazgeçmek istemeyen mahalle halkı tek tek insanlarla görüşerek, avukatlardan, DKÖ'lerden, siyasi partilerden yardım alarak seslerini duyurmaya, insanların tepkilerini örgütlemeye çalışıyor. Çünkü istimlak çerçevesinde hazırlanan projenin kapsamı basında yansıtıldığı gibi 178 ev değil, yıkımın planlandığı noktalara bakıldığında projenin yaklaşık 500 ev ve işyeri gibi büyük bir rakama ulaşacağını söylüyorlar. **Alibeyköylüler buna asla izin vermeyeceklerini belirterek ellerinden gelen tüm çabayı sarf edeceklerini de özellikle belirtiyorlar.**

Mahallenin toptan tasfiyesine yönelik yapılmak istenen ve emekçi halk kitlelerinin yaşamlarının hiçe sayılarak "kamu hizmeti" adıyla yapılmak istenenlerin aslında bazı kesimlere rant sağlamak olduğunun açık bir ifadesi olduğu noktasında net olan Alibeyköy halkının yanında olmak, sorunlarına mücadelelerine sahip çıkmak, tepkilerini örgütlemek ve yönlendirmek ise bizlerin önünde bir görev olarak duruyor. **(H. Merkezi)**

MKP'den açıklama

MKP tarafından Dersim'de yapılan cezalandırma eylemlerinin ardından HPG tarafından yapılan açıklamalar ve sonrasında Özgür Gündem ve Evrensel gazetelerinde de yer alan yorumlar ve röportajlar MKP gerillalarına saldırıya dönüştü. Özellikle Zeynel Benler isimli kişinin cezalandırılmasının ardından dozajını artıran bu açıklamalar 17 Eylül günü HPG'li-lerin MKP gerillalarına pusu atması ile devam etti. MKP Dersim Bölge Komitesi tarafından yapılan yazılı açıklamada HPG uyarılarak özeleştirilmesi istendi. Açıklamada "Ajan, katil ve yerel zorba Zeynel Benler'in ölümü cezalandırılmasından sonra Kongra-Gel gerillaları Partimizi tehdit etmeye başladı. HPG Genel Komutanlığı geçtiğimiz günlerde Partimize yöneleceğini açıkladı. Hemen peşinden **HPG gerillaları Dersim-Mameki'ye bağlı Çiçekli Nahiyesi Çırtık köyü civarında gerillalarımıza pusu atarak ateş etti.** Kim olduğumuzu anlamak için anlaştığımız parolayı sormadan direkt hedef gözeterek gerilla birliğimize ateş etmiş ve bir yoldaşımızı yaralamıştır. Gerillalarımız, ateş edenlerin Kongra-Gel gerillaları olduğunu anlamış ve büyük bir soğukkanlılık ve devrimci sorumluluk göstererek ateş etmemiş, yolunu değiştirmişlerdir" denilerek şöyle devam edildi; "Partimiz, durumu halklarımızın bilgisine sunar ve KONRA-GEL'i resmen uyarır. Devrimci kanına girmekten vazgeçin! Siz alışkın olabilirsiniz, ama biz alışkın değiliz. **Kendimizi savunurken bile bir tek devrimcinin zarar görmesini istemiyoruz.** İlişkileri düzeltmek için çok emek verdik. Bu emekleri boşa çıkarmayın! Düşmanı sevindirecek işlerden kaçının! Özeleştirilerinize bağlı kalın. Geriye dönülmez yola girmeden yanlışa son verin. Ateşinize ateşle karşılık vermememiz bundandır. Yoksa zayıflık ve güçsüzlükten değil. **Bağımsızlığımızdan asla taviz vermeyiz ve zora boyun eğmeyiz!** Canımıza ve varlığımıza kastetmeye devam ederseniz, kendimizi savunmak zorunda kalırız. Derhal müdahale etmenizi ve olayı açıklayarak özeleştirisi vermenizi bekliyoruz."

YJA Star gerillasının cesedine işkence

Siirt'in Afetevler Mahallesi'nde adının Fatma İdem olduğu bildirilen YJA Star gerillasının cenazesinin, Siirt Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Özel Hareket Timleri tarafından ellerinden panzere bağlanarak sokakta sürüklendiği öğrenildi.

Siirt'in çıkışında bulunan Afetevler Mahallesi'nde Siirt Emniyet Güçleri'nin 6 Eylül günü gerçekleştirdiği operasyon sonucunda teslim olmamak için intihar ettiği ileri sürülen ve Şırnak doğumlu, 20 yaşındaki **Fatma İdem**'in, olay yerine gelen polisler tarafından ellerinin ipele panzere bağlanarak sokak ortasında sürüklendiği iddia edildi. Akşam saatlerinde Siirt Emniyet Müdürlüğüne bağlı Özel Hareket Timleri'nin Afetevler Mahallesi mevkiinde gerçekleştirdiği operasyon sonucu sokak ortasında durdurularak teslim olması istenen gerillanın kendi silahı ile intihar ettiği iddia edildi. Yaşamını yitiren gerillanın, sivil polisler tarafından **ellerine ip bağlanarak panzer ile sokak ortasında sürüklenerek** Otogara kadar götürüldüğü belirtildi.

Siirt Devlet Hastanesi Morgu'ndan alınan Fatma İdem'in cenazesi aralarında insan hakları savunucuları ve DEHAP'lıların da bulunduğu kalabalık bir grup tarafından İdil girişinde yüzlerce kişi tarafından karşılanan İdem'in cenazesi yi-



kandıktan sonra yaklaşık 2 bin kişinin katılımıyla 2 km yol boyunca taşındı. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu kitle sık sık "**Şehit Namırın**", "**HPG cepheye misillemeye**" sloganları eşliğinde **Seyit Hasan Mezarlığı**'na götürüldü.

Kitle burada 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Yapılan saygı duruşunun ardından İdem'in cenazesi, "**Şehit Namırın**" sloganları arasında toprağa verildi. Cenaze töreninin ardından DİHA'ya konuşan Fatma İdem'in annesi Hamşa İdem eşinin de gerilla olduğunu belirterek kızının Kürtlerin ve Türklerin kardeşliği için mücadele ettiğini söyledi.

“12 Eylül darbecileri yargılansın”

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın emekçi halkımız üzerinde yarattığı yıkımları ortaya çıkarmaya çalışan ve darbecilerin işlediği suçları gündeme taşıyan 78'liler darbenin yıldönümünde biraraya geldiler.

12 Eylül günü saat 11:00'de Ankara Garı önünde toplanmaya başlayan kitle sloganlarla darbecilerin yargılanmasını istedi.

78'liler Vakfı Girişimi öncülüğünde gerçekleşen ve sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler tarafından desteklenen eylemde; binlerce insan 12 Eylül darbesinin yarattığı ekonomik, siyasi tabloyu protesto etti.

En önde “12 Eylül darbecileri yargılansın” pankartının açıldığı eylemde DİSK, KESK, TMMOB, ÇHD, İHD, TİHV, EMEP, ÖDP, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Atık Kağıt İşçileri de kortejlerini oluşturdular. Eylemde 12 Eylül öncesinde, sırasında ve sonrasında şehit düşen devrimcilerin fotoğrafları taşınırken kitle sık sık “Gün gelecek devran dönecek darbeciler halka hesap verecek” sloganını haykırdı. Düzenli kortejlerle cuntanın duyurulduğu Ankara Radyosu'na kadar yürüyen kitle, burada “Demokrasi Bildirgesi”ni okuyarak şehit düşenler için kırmızı karanfiller bıraktı. Abdi İpekçi Parkı'na yürüyen ve sayıları 2 bini bulan kitle mitingte saygı duruşu ile başladı. 12 Eylül'de idam edilen devrimcilerin isimleri okunarak kitleden “burada” yanıtı alındı. Şiirler ve türkülerin coşku kattığı etkinlikte Fatsa Çocuk Korosu'nun 12 Eylül'den önce seslendirdiği türküler kitleye duygulu anlar yaşattı. Tertip Komitesi adına Ruşen Sümbüloğlu bir ba-

sın açıklaması okudu. 12 Eylül'le beraber devletin yaşamın tüm alanlarına saldırdığını, halka yoksulluk ve açlığı dayattığını belirten Sümbüloğlu; 12 Eylül'ün sürdüğünü ve artık buna karşı tavır alınması gerektiğini ifade etti. KESK Genel Başkanı Sami Evren'in de bir konuşma yaptığı mitingde, katledilen Zeki Kargın'ın annesi Nadire Kargın yaşadıklarını paylaştı. Miting Gülay ve Ahu Sağlam'ın türkülerıyla sona erdi. (Ankara)

13 Eylül 2004 tarihinde 12 Eylül darbesini yapan generaller hakkında suç duyurusunda bulunan DİSK, Sultanahmet Adliyesi'nde İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurdu. Dönemin Milli Güvenlik Konseyi'ni oluşturan Genelkurmay Başkanı Kenan Evren, Kara Kuvvetleri Komutanı Nurettin Ersin, Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Nejat Tümer hakkında suç duyurusunda bulunan DİSK temsilcileri, sanıkların TCK'nın 147, 179, 228 ve 243. maddeleri uyarınca yargılanmalarını istedi.

12 Eylül'ün 24. yılında İnsan Hakları Derneği önünde toplanan İHD'liler de darbenin izlerinin halen silinmediğini belirterek, darbeyi temsilen içerisine karanfil koydukları postallarla mumlu oturma eylemi yaptı.

Eylemde konuşan İHD Genel Başkan Yardımcısı Eren Keskin, “Ülkemiz hala 12 Eylül darbesinin yarattığı koşulları aşma seviyesine ulaşmamıştır. Darbeyi protesto ediyoruz” dedi. Açıklamanın ardından sesiz oturma eylemi yapıldı.



78'liler Samsun Girişimi de Samsun'da bir protesto eylemi yaptı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem Konak Sineması önünde toplanılmasıyla başladı. 78'liler Samsun Girişimi adına konuşma yapan İlhan Cura, susturulan, bastırılan, yok edilmeye çalışılan bir kuşağın 24 yıl sonra bulunduğu değinerek, “biz 78'liler, ülke onurunu ayaklar altına alan emperyalizme karşı göğüs gerdiğimiz için, emeğin yanında safları sıklaştırdığımız için, karşımıza çıkan emek ve insanlık düşmanı faşizme karşı omuz omuza yükselttiğimiz için emekçi halkların kardeşliğini savunduğumuz ve yükseltilem şovenizmi ülke tarihinin çöplüğüne göndermeye kararlı olduğumuz için, biz 78'liler insanlığın kurtuluşu-

nun sınıfsız toplumda olduğunu tüm belleklere kazımaya çalıştığımız için ezildik, vurulduk, kitleler halinde kırıldık” dedi. Yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Yine Samsun'da Haklar ve Özgürlükler Cephesi 12 Eylül'ün yıldönümünde Süleymaniye Geçiti'nde saat 15:00'de basın açıklaması düzenledi. 12 Eylül AFC'sinin günümüzde de devam ettiğini söyleyen HÖC temsilcisi “12 Eylül'de darbeye iktidara gelen zihniyet hala koltuğunda oturmaktadır. 12 Eylül'den bu yana onlarca hükümet değişti ama uygulamalar aynı şekilde devam etmektedir” şeklinde konuştu.

Gümüşhane'de köylüler katledildi

Gümüşhane'ye bağlı Şiran ilçesinin kırsal alanında domuz avına çıkan köylülere “terörist” diyerek ateş açan TC güçleri iki köylüyü katletti. **Bölgede gerillaya yönelik operasyon sürdüren faşist TC güçleri, köylü olduklarını anladıkları halde ateş açınca iki kişi öldü, iki köylü de yaralandı.**

Gerilla mücadelesinin yoğunlaştığı her yerde faşizmin bu tür katliamları her daim yaşanırken, Gümüşhane Valiliği önce köylülerin ateş açtığını iddia edecek kadar za-

vallılaştı. Köylüler ava, tarlalarına zarar veren yaban domuzlarını vurmak için çıkmışlardı. Ancak gördüğü herkesten korkan ve korkudan ne yapacaklarını bilmeyen jandarma timi bir katliama daha imzasını attı. 17 Eylül 2004 tarihinde akşam saat 20:30 sıralarında gerçekleşen katliamda iki çocuk babası 34 yaşındaki **Kenan Çubukçu** ve 17 yaşındaki **Olca Bayrak** yaşamını yitirdi. Yaralanan 18 yaşındaki **İsmail Sarı** Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Farabi Hastanesi'ne, 30 yaşında-

ki Selahattin Çubuk ise Gümüşhane Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ölen köylüler otopsi için Trabzon Adli Tıp Kurumu'na götürülürken, Şiran Savcılığı olayla ilgili soruşturma başlattı.

Vücudunun çeşitli yerlerinden yaralanan **İsmail Sarı**'nın anlattıkları katliamın tesadüf sonucu değil, bilinçli yapıldığını gözler önüne seriyor. Sarı “biz yoldayken yanımızda bir kamyon durdu. Bize Torul'a gitmek istediklerini söylediler. Biz de yolu tarif ettik. Hareket ettiler ama birkaç metre sonra kamyon durdu ve içinden inen bir grup asker bize ateş açmaya başladı. İki arkadaşımın vurulduğunu gördüm. Birinin ceketi adeta kalbura dönmüştü. Kaçmaya çalıştım ama bana da ateş ettiler. Ben bu köydenim diye bağırdım ama beni dinlemediler, ateş ettiler” dedi. Yaşadığı katliamı anlatan Sarı'nın anlattıkları aslında bu katliamın bilinçli olduğunu gösteriyor. **Karşısındaki şahısların kim olduklarını bildiği halde ateş açan jandarma timleri bir yargısız infaz daha gerçekleştirmiş oldu.** Sarı'nın sözleri şöyle devam etti: “Bizi vurduktan sonra askerler ‘komutanım vurduk’ diye bağırdılar. Ardından da güllüştiler. Komutan ise ‘ateş etmeyin demiştim’ diyerek askerlere kızdı”.

Katliamdan sonra yaralılar uzun süre

yol kenarında bekletilirken Olca Bayrak'ın babası Halis Bayrak “**eğer zamanında hastaneye kaldırsalardı kurtulurlardı**” diyerek tepkisini gösterdi. Katliamın ardından av tüfeklerini eline alan faşist TC ordusunun askerleri havaya ateş ederek çatışma süsü yaratmaya çalıştı. Halis Bayrak “**artık köyümüzde asker ve özel hareket timi görmek istemiyoruz**” dedi.

Katliamı savunan Gümüşhane Valiliği ise, önce köylülerin ateş açtığını öne sürdü. Valiliğin yalanları ise yaralanan ve olayda tanık olan İsmail Sarı'nın anlatımlarıyla açığa çıkıyor.

Bir kez daha görülüyor ki halkın güvenliği için operasyon yaptıklarını iddia eden TC güçlerinin aslında halk için bir tehlike olduğu bir gerçekliktir. “Gerilladan köylüyü kurtaracağız” diyen aslında katliamları, ev yakmaları, köy boşaltmaları hızlandıran faşist TC ordusu halk üzerinde terör estirmeye devam ediyor. Ertesi gün yapılan cenaze töreninde ise devlete olan tepki öne çıktı. Cenazede Giresun'a yeni atanan Vali'nin beklenmesi gerektiğinin iletilmesine rağmen katledilen köylülerin yakınları yetkilileri istemediklerini belirterek “**Jandarmayı artık burada istemiyoruz**” dediler.

(H. Merkezi)



Yaralanan köylü İsmail Sarı

Partizan okurları Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etti; "Yeni Ceza İnfaz Yasası; Geleceğimizin ellerimizden alınmasıdır"



F Tipi hücreleri hayata geçirmek için operasyon gerçekleştiren devlet, ardından tecriti daha da ağırlaştırılan uygulamaları devreye soktu. Hücre sistemiyle tutsakları birbirinden izole etmeye, tecriti yaşamının bir parçası haline getirmeye çalıştı. Bu saldırılar, devrimci ve komünist tutsakların teslim alınmasına yetmedi. Her türlü hak gaspına yönelik saldırılar karşısında tutsaklar ölümüne direnişlerle baskılara boyun eğmeyeceklerini gösterdi.

Son olarak daha kapsamlı saldırıları içeren **Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı**'yla tecrit daha da ağırlaştırılmaya çalışılıyor. 128 maddeden oluşan ve baştan sona tek tipleştirme saldırısı olan bu yasa tasarısıyla getirilmek istenen tek tip elbise, zorunlu çalıştırma, ağır disiplin cezaları, 12 Eylül uygulamalarıdır. O dönemde de devrimci ve komünist tutsakların direnişleri

sonucunda geri çekilen bu uygulamalara bugün tekrar dönülmek istenmektedir.

Ancak tıpkı o zamanki gibi günümüzde de devrimci ve komünist tutsaklar toplumu yok etme saldırısının bir parçası olan bu tek tipleştirme saldırısına karşı direnmeye ve siyasi kimliklerini can bedeli korumaya kararlılar. Bu direnişin bir diğer parçası tutsak yakınları-aileleri, devrimci-demokrat-yurtseverler ise bir yandan yasa karşı birliktelikler oluşturarak kamuoyu yaratmaya çalışırken bir yandan da yaptıkları basın açıklaması, eylem ve etkinliklerle Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın teşhirini yapıyor.

12 Eylül 2004 tarihinde Galatasaray Lisesi önünde toplanan Partizan okurları da Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nın, devletin, yıllardır sürdürdüğü kanlı zulmüne rağmen bir türlü teslim alamadığı devrimci-komünist tutsakları teslim alabilmenin bir politikası olduğunu dile getirdi.

"İçerde dışarda hücreleri parçala", "Yeni Ceza İnfaz Yasası'na hayır", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "İnsan doğası tek tipleştirilemez", "İnsanlığın hücreleştirilmesine hayır", "Diyarbakır, Buca, Ümraniye, Ulucanlar, 19 Aralık'ı unutmamak, unutturmayacağız", "Nepal'den yükselen ateş emperyalizmi yakacak", "Ebu Garib'de, Guantanamo'da, F Tiplerinde öldürenler ödüllendiriliyor", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz" yazılı dövizler açan Partizan okurları adına açıklamayı yapan Gülnaz Koç "Bizler Partizan okurları olarak hapisaneler özgülünde toplumun bütününe yönelen bu saldırılara karşı bütün gücümüzle karşı

koyacağımızı ilan etmekle birlikte işçileri, emekçileri ve kurtuluşunu devrimde gören bütün halkımızı bu saldırılara karşı durmaya çağırıyoruz. Bu saldırıların ancak örgütlü bir karşı koyuşla geri püskürtüleceğine inanıyoruz. Hapishanelerde tutsaklara ve giderek topluma dayatılan tecrit duvarının parçalanmasının yolu örgütlü bir şekilde hareket etmekten ve saldırılara karşı isyanı her tarafa yaymaktan geçmektedir. Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" dedi.

"F Tipleri, Tecrit ve İnfaz Yasası Geri Çekilsin" yazılı pankart açan Partizan okurları yaptıkları açıklama esnasında sık sık "Tecrite, tek tipe, ölümlere hayır", "Yeni infaz yasasına hayır", "İçerde dışarıda hücreleri parçala", "Tek tip elbise giymeyeceğiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" vb. sloganları attılar. (İstanbul)

Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı geri çekilsin

Kartal Bankalar Caddesi'nde bir araya gelen Partizan okurları, Umur Yayımcılık tarafından çıkartılan Partizan imzalı "Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı" ile ilgili bildirimleri sesli ajitasyon ve propaganda yaparak dağıttı. Kitle sık sık "Emperyalizm terör çanağını tutmaya devam ediyor", "Zafere kadar savaş", "Sömürüye, işgale, tecrite karşı örgütlen!", "Yeni Demokratik Gençlik Hareketini yükselt!", "Yeni İnfaz Yasa Tasarısı geri çekilsin", "Tecrite, tek tip elbiseye, zorla çalıştırmaya hayır!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları haykırarak bildiri ve gazetemizin dağıtımını sürdürdüler. Bildiri ve gazete dağıtımına halkın ilgisi yoğun oldu.

(Kartal)



İşkence, sistematik olarak devam ediyor



16 Eylül 2004 tarihinde Galatasaray Postanesi önünde toplanan İHD İstanbul Şubesi üyeleri işkencenin sistematik olarak devam ettiğini belgelemek için Başbakan Erdoğan'a işkence resimleri gönderdi. İşkencenin sorumlularının tek başına asker, polis veya jandarma olmadığını belirten grup

adına açıklama yapan İHD Genel Başkan Yardımcısı Eren Keskin işkencelerden yargının ve işkenceyi belgelemeyen Adli Tıp Kurumu'nun da sorumlu olduğunu belirtti.

Eren Keskin, "Biz bugün kadar bize yapılan başvurulardan ve işkence mağdurlarının anlatımlarından işkencenin sistemli olarak yapıldığı, işkencecilerin yargı tarafından korunduğu ve işkence yapan 'görevlilerin' terfi ettirildiği sonucuna vardık. Evet, Türkiye'de işkence sistematiktir. 2004 yılının ilk 6 ayında derneğimize yapılan 692 başvuru bunun kanıtıdır" dedi.

Keskin'in açıklamasının ardından grup, okunan basın açıklaması metnini ve işkence resimlerini Başbakan'a gönderdi.

(H. Merkezi)

Abdi İpekçi Parkı'nda çadır sorunu

Abdi İpekçi Parkı'nda tecrit ve izolasyona karşı nöbet tutan TAYAD'lı ailelerin çadır kurma talebi reddedilirken, Türkiye Kamu-Sen'in Toplu Sözleşme Takip Çadırı'nın açılmasına herhangi bir engel çıkartılmadı. TAYAD'lı aileler ve Kamu-Sen'liler arasında yüksek sesli müzik yayını yüzünden çıkan tartışmalar üzerine Devrim Tiyatroları emekçileri, TAYAD'lı ailelere destek vermek amacıyla bir sokak oyunu sahnelendi.

Türkiye Kamu-Sen'in çadırından yapılan yüksek sesli müzik yayınından rahatsız olan TAYAD üyeleri, Kamu-Sen yetkililerinden müziği kısmalarını istemeleri üzerine "Rahatsız

oluyorsanız, polise şikayet edin. Biz üç senedir burada çadır açıyoruz. Asıl biz sizden rahatsız oluyoruz, siz gidin" yanıtı ile karşılaştı. Bunun üzerine Devrim Tiyatroları emekçileri, TAYAD'lı ailelere destek vermek amacıyla tecrit ve izolasyonu konu alan iki kişilik kısa bir oyun sahnelendi. Oyunda rol alan Devrim Tiyatroları Yönetmeni S. Orçun Masatçı, oyun metninin PKK/KONGRA-GEL, DHKP-C, MLKP ve

TKP/ML-TİKKO üyesi tutukluların dava tutanaklarından alındığını belirterek, "Amacımız, Türkiye Kamu-Sen yetkililerinin TAYAD'lı ailelere karşı yapmış olduğu tacize karşı, anti-faşist karşı duruş sergilemekti, biz de sergiledik" dedi.

(Ankara)

Erol Zavar'a ÖZGÜRLÜK

Uzun süredir Edirne F Tipi Hapishanesi'nde bulunan ve mesane kanseri olan **Erol Zavar**'ın tahliye edilmesi için başlatılan imza kampanyasında toplanan imzalar Kadıköy Postanesi'nden Adalet Bakanlığı'na gönderildi. Postane önünde yapılan basın açıklamasında; "Uzun süredir mesane kanseri olan Erol Zavar tedavisi için hastaneye kaldırılmış ve iki ameliyat geçirmiştir. Kısmi iyileşmelerin görülmesine rağmen yine hapishane koşullarına terk edilen Zavar'ın sağlık durumu tekrar kötüleşmiştir. Sağlık sorunlarının çözülmesi ve tedavisinin yapılması için tahliye edilmesini istiyoruz" denildi. Eylemde sık sık "Tecrit öldürür dayanışma yaşatır", "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı.

(Kartal)

“Kürek mahkumluğuna hayır”



Tek tip elbise, zorunlu çalıştırmanın dayatıldığı ve parmaklıkları fabrikalara dönüştürülmek istenen hapishanelerde hayata geçirilmek istenen Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı 9 Eylül 2004 tarihinde Çalışma Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde toplanan Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) bir basın açıklaması yaparak yasanın geri çekilmesini istedi.

TUYAB adına yapılan açıklamada bu yasanın, baştan sona mahpus emeğini sömüren, keyfiyete dayalı disiplin cezaları ile dolu olduğu belirtildi. Uygulamaya koymak istenilen zorunlu çalıştırmanın bugün adli tutuklulara uygulandığını, istem ve iradeleri dışında zorla çalıştırıldıklarını ifade eden TUYAB'lular, zorunlu çalıştırılan tutukluların tamamen emek sömürüsüne maruz kaldıklarını ve ürettiklerinin karşılığını ya alamadıklarını ya da çok komik rakamlar aldıklarını vurguladılar. Açıklamada ayrıca “Bizler tutuklu aileleri olarak Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla getirilmek istenenin, tek tipleştirme saldırısının önemli bir parçası olduğunu biliyor ve buna tüm gücümüzle karşı çıkacağımızı bir kez daha söylüyoruz” denildi.

Maket bir hücre içerisine bir tutsak yakını yerleştirilen ve “Tek tip elbiseye hayır”, “Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı

geri çekilsin” yazılı önlüklerin de giyildiği basın açıklaması “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun” vb. sloganlarıyla sona erdi.

12 Eylül 2004 tarihinde ise Taksim Gezi Park'ta, TUYAB, TUAD, SDP, ESP, Tohum Kültür Merkezi, Devrimci Hareket, 78'liler Vakfı, SGD, Devrimci Duruş, Esenler Pir Sultan Abdal Derneği, İşçi Mücadelesi, Tuzla Deri-İş Sendikası ve Yeni Demokrat Gençlik'in oluşturduğu **TECRİT VE YENİ CEZA İNFAZ YASA TASARISI KARŞITI BİRLİK** bileşenleri bir araya gelerek 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı protesto ederek Ceza İnfaz Yasası'na geçit vermeyeceklerini dile getirdiler.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında “Tecrit ve İnfaz Yasası'na İzin Vermeyeceğiz-Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik” pankartı açıldı.

Yapılan açıklamada, hapishanelerde uygulanan baskının, dışarda yaşananlardan bağımsız olmadığı altı çizildi. Tutsak yakını İsmail Karagöz'ün yaptığı açıklamada ayrıca “Bu ülke topraklarında yaşayan ve kendine insanım diyen, ülke gerçekliğine duyarlı her insanı, her kurumu bu birliğe omuz ver-

meye, birlikte karşı durmaya çağırıyoruz. Zira bu saldırı tutuklular nezdinde bu ülkede düşünen, hak arayan, özgürlük isteyen, muhalefet hakkını kullanan herkese aittir” denilerek birliğin genişletilmesi çağrısı yapıldı.

*17 Eylül 2004 tarihinde Beşiktaş'ta bulunan İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı önünde “Tecrite, Tek Tipe, Zorunlu Çalıştırmaya Hayır” yazılı pankart açan TUYAB'lı Aileler, Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı protesto etti. Saat 10:00'da toplanmaya başlayan aileler 10:30'da mahkemeye getirilen devrimci tutsakların ring araçlarında attıkları sloganlara yanıt olarak “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Tecrite, tek tipe, zorunlu çalışmaya hayır”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala”, “Tek tip elbise giymeyeceğiz” sloganlarını atarak açıklamaya başladı.

TUYAB adına açıklamayı yapan Seza Mis Horuz, TBMM'nin 19 Aralık 2000'de olduğu gibi İnfaz Yasa Tasarısı'yla tutsakların katledilmesini yasalaştırmak için olağanüstü toplandığını söyledi.

Bazı ailelerin yasayı protesto etmek için tek tip elbise giydiği açıklamada Horuz; “Bu yasaya tavır almak insan olmak demektir. Bu nedenle toplumun tüm duyarlı kesimlerini bu yasaya karşı

tavır almaya çağırıyoruz” dedi.

19 Eylül tarihinde saat 13:00'da toplanan “Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası Tasarısı Birlik” F tiplerinde devrimci tutsaklara dayatılan tek tip elbise, zorla çalıştırma şartları getirilmesine karşı basın açıklaması yaptılar. Eylemde söz alan bir tutsak babası “çocuklarımıza zorla tek tip elbise giydirilmeye çalışılmaktadır, onların amacı devrimci tutsaklar ile birlikte bütün topluma da tek tip elbise giydirmek ve toplumu da tek tip hale getirmektir” dedi. Yaklaşık 300 kişinin katılım sağladığı açıklamada sık sık “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Tek Tip Elbise Giymeyeceğiz”, “İçerde Dışarda Hücreleri Parçala”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganları atıldı. Birlik tarafından hazırlanan simgesel hücre içerisine konan tutsak anası Güzel Şahin yaptığı konuşmada “Egemenler F tipi uygulaması yetmiyormuş gibi bir de tek tip elbiseyi devrimci tutsaklara dayatmaya çalışıyor. Bizler kanımızın son damlasına kadar, çocuklarımızın tek tip elbise giymemeleri için mücadelemizi sürdüreceğiz” dedi. Daha sonra Güzel Ana içinde bulunduğu hücreyi “İçerde dışarda hücreleri parçala” sloganı eşliğinde parçaladı ve tutsak yakınları giydikleri tek tip elbiseleri yırttılar. (İstanbul)



“Yasaya karşı toplumsal muhalefeti yükseltmek gerekiyor”

18 Eylül 2004 tarihinde Bahçelievler Demokrasi Platformu tarafından Tohum Kültür Merkezi'nde “Türkiye'de Tecrit ve Cezaevleri Gerçeği” konulu bir panel düzenlendi. İHD Cezaevi Komisyonu'ndan Ümit Efe ve 12 Eylül tanıklarından olan ve TUYAB adına Seza Mis Horuz devletin hapishanelere yönelimi, tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na karşı yapılması gerekenler üzerinde dururken, Mimar Hasan Kıvrıkcık ve Av. Ahmet Fazıl Tamer ise genel olarak hapishaneler tarihine değinerek yasada yer alan maddelerin saldırı boyutlarının çok geniş ol-

duğunu anlattılar.

Kelepçe adlı 19 Aralık Katliamını anlatan belgesel filmin gösteriminin ardından başlayan paneli Ümit Efe yönetti. Efe, zorla çalıştırmanın yıllardır adli ve çocuk tutuklular üzerinde uygulandığını ve akıl almaz boyutlarda bir emek sömürüsünün yaşandığını vurguladı.

Hasan Kıvrıkcık Panepicon adı verilen hapishanelerin süreç içinde çeşitli biçimlerde faaliyete geçtiğini ve ortak amacın psikolojik bir baskı yaratarak mahpusları ‘yola getirmek’, ‘iyileştirmek’ olduğunu belirtirken bir yandan

da mahpusların bütün gün çalıştırılıp yordurduktan sonra eğitim çalışmalarını adı altında dini dersler verilip telkin edilerek yine ‘iyileştirmek’ adı altında beyinlerinin uyuşturulmak istendiğini kaydetti. Av. Ahmet Fazıl Tamer hapishanelerin durumunun Avrupa'da da farklı olmadığını belirterek AİHM ve Avrupa İşkenceyi Önleme Merkezi'nin Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı olumsuz bulduğuna dikkat çekti.

Seza Mis Horuz ise bu yasa maddelerinin 12 Eylül'de hayata geçirilmek istenenlerin toplamı olduğunu vurguladı. 12 Eylül sürecinde hayata geçirilememesinin nedeninin tek başına hapishanelerdeki direniş olmadığını, toplumsal muhalefetin güçlü olmasından kaynaklandığını belirtti. Benzer uygu-

lamaların önüne geçebilmek için yapılması gereken en önemli çalışmanın yasanın geniş yığınlara teşhirini yapabilen ve böylece toplumsal muhalefeti örebilmek olduğunu altını çizdi.

Son olarak sözü alan Ümit Efe son günlerde sıkça tartışılan ve kamuoyunu meşgul eden zina yasının çok anlamsız bir tartışma olduğunu belirterek “kadın ve erkek eşittir, bu değişmez. Ancak bizim ülkemizde kadın ve erkeğin eşit olduğu tek yer var: işkence, açlık, yoksulluk. Bunun için zinayı tartışmak yerine Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı tartışmak, tartıştırmak gerekiyor. Yasaya karşı toplumsal muhalefeti yükseltmek gerekiyor” dedi. Panel, soruların cevaplanmasıyla sona erdi. (İstanbul)

Yargıdan Eğitim-Sen galip çıktı



Her yıl giderek artan yoksulluğun etkisiyle sıkıntılı başlayan yeni ders yılında, kapatma davasıyla karşı karşıya gelen Eğitim-Sen, hukuki süreçten zaferle çıkan taraf oldu.

Anadilde eğitim hakkını savunduğu için Eğitim-Sen hakkında açılan kapatma davası reddedildi. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Eğitim-Sen tüzüğündeki 'Bireylerin anadillerinde öğrenim görmesini savunur' ifadesini "sakıncalı" bularak sendika hakkında geçen Haziran ayında kapatma davası açmıştı.

Ankara 2. İş Mahkemesi'nde 15 Eylül Çarşamba günü görülen duruşmaya uluslararası sendikaların temsilcileri, KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri, çeşitli siyasi partiler ve çeşitli kitle örgütlerinin temsilcileri katıldı.

Sendika avukatı Kazım Genç savunmasında "Sendikanın hukuk dışı hiçbir faaliyeti yoktur. Sendika tüzüğünde ifade ve örgütlenme özgürlüğüne ilişkin maddelere yer vererek bir hakkı kullanmıştır. Türkiye'de 90 şubesi ve 330 temsilciliği olan ve toplu görüşmede yetkili bir sendikanın eğitime ilişkin görüşlerini açıklayabileceğini, kapatılmak istenen sendikanın yönetim kurulu, tüzüğünün değiştirilmemesi

gerektiğini düşünmüş ve değiştirilemeyeceğine karar vermiştir. Davanın reddine karar verilmesini istiyoruz" dedi.

Duruşma sırasında Adliye önünde bekleyen kamu emekçileri, siyasi parti ve kitle örgütleri temsilcileri dava sonucunu "Direne direne kazandık" sloganlarıyla karşıladı.

İstanbul'dan Ankara'ya yürüyen KESK Danışma Meclisi üyeleri, KESK'e bağlı diğer sendika yöneticileri ve üyeleriyle Adliye önüne yürüdü. "Örgütlenme hakkımıza, onurumuza, geleceğimize sahip çıkmak için yürüyoruz" yazılı pankartla yürüyen KESK'lilere TÜMTİS, EMEP, DEHAP ve ESP destek verdi.

KARTAL

Eğitim-Sen'e yönelik kapatma davasını protesto etmek için yapılan eylemlerden biri de 11 Eylül günü Kartal'da Eğitim-Sen 5 No'lu şube tarafından gerçekleştirildi. Saat 12:30'da Kartal Meydanı'nda "Eğitim-Sen Kapatılmaz" pankartının ar-



kasında toplanan emekçilere çeşitli DKÖ'ler ve siyasi partiler de destek verdi. Sık sık "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "Anadil haktır yasaklanamaz" sloganlarının atıldığı oturma eyleminde basın açıklamasını şube başkanı Nejdet Uygun yaptı. Açıklamada "dünyanın pek çok ülkesinde eğitim, tüm insanlar için temel bir hak olarak kabul edilmektedir. Devlet, tüm yurttaşlarına ayırım gözetmeksizin eşit ve parasız olarak eğitim olanağı sağlamak zorundadır" dedi. Daha sonra hazırlanan "Parasız eğitim hakkımıza sahip çıkalım" bildirileri Kartal'da dağıtıldı.

SAMSUN

11 Eylül Cumartesi günü Süleymaniye Geçiti'nde 17:30'da toplanan eğitim emekçileri, ağızlarına siyah bant bağladılar. Yeni eğitim-öğrenim döneminin başlamasıyla beraber yoksulluk sınırı altında maaş alarak yaşam mücadelesi veren eğitimciler sorunlarının devam ettiğine, insanlar için temel hak olan eğitimin eşit ve parasız olanakların Türkiye'de bir "lüks" haline getirildiğine değinen Eğitim-Sen Samsun Şube Başkanı Nezir Kelleci 15 Eylül'de başlayacak olan toplu görüşme sürecinde taleplerini açıklayarak "milyonlarca yurttaşlarımızın, çocuklarımızın ve gençlerimizin eşit, parasız, bilimsel, eğitim hakkından yoksun bırakılmasına karşı mücadele eden Eğitim-Sen'in kapatılmak

istenmesine karşı tepkimizi, ağızlarımızı siyah bantla kapatıp oturma eylemi yaparak gösteriyoruz" şeklinde konuştu. Yaklaşık 15 dakika süren oturma eyleminin ardından bildiri dağıtıldı.

MERSİN

11 Eylül Cumartesi günü Mersin'de Eğitim-Sen Mersin Şubesi ve Mersin Kent İnisyatifi yaptıkları oturma eylemi ve basın açıklamasıyla Eğitim-Sen hakkında açılan kapatma davasını protesto ettiler. Taş Bina önünde saat 12:00'de yapılan eylemde basın açıklamasını Mersin Eğitim-Sen Şube başkanı Ünsal Yıldız okudu.

ADANA

İnönü Parkı'nda 1 saatlik oturma eylemi yapan kamu emekçilerine TÜMTİS, EMEP, İHD, ESP, Halkevleri de destek verdi.

*Diyarbakır'da Ahmet Arif Parkı'nda yapılan basın açıklamasında davul zurma eşliğinde halaylar çekildi.

*Kamu emekçileri Bursa'da İl Sağlık Eğitim Müdürlüğü önünden Ahmet Vefikpaşa Tiyatrosu önüne yürüdüler.

Bu illerin dışında Kocaeli, Tunceli, Adıyaman, Edirne, İskenderun, Ağrı, Sivas, Çaycuma, Karabük, Erzincan, Kırıkale ve Gebze'de de Eğitim-Sen şubelerinde çeşitli eylemlilikler yaptılar.

Mensa işçilerinden eylem

Adana Tekstil işçileri kazanılmış haklarına yönelik yapılan saldırıları protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptılar. 20. Dönem Grup Toplu Sözleşme Görüşmeleri'nde kazanılmış haklarının ellerinden alınmaya çalışılmasını protesto eden BOSSA ve MENSA işçileri Adana İnönü Parkı'nda biraraya gelerek yaptıkları açıklamayla yapılan saldırılara karşı direneceklerini belirttiler. Tekstil işçileri adına basın açıklamasını okuyan Adana DİSK Tekstil Bossa Şube Başkanı Recep Türkyılmaz TİS görüşmelerinde patronların işçileri açlığa, sefalete sürüklemeye çalıştığına, patronların en ufak yardımlarına (gıda vb.) ve

sosyal haklarına bile saldırıda bulunduğu dikkat çekerek "bedel ödeyerek aldığımız hakları geri vermeyeceğiz. Bunların kaybı ile çalışan işçilerin hem kıdem tazminatı yüzde 40 oranında düşecek hem de daha az SSK primi yaratılacağı için emeklilik maaşı daha az bağlanacaktır. Bu nedenle tüm işçi arkadaşlarımızı haklarımıza sahip çıkmaya, bu yolda mücadele etmeye çağırıyoruz" dedi. TEKSİF Adana şubesi, DİSK Bölge Temsilciliği, Genel-İş 2 No'lu şube ve ESM'nin de destek verdiği eylemde sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması", "Direne, direne kazanacağız", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları atıldı. (Mersin)

İnsan hakları dibe vurdu

Diyarbakır İHD Şubesi Temmuz-Ağustos 2004 Hak İhlalleri Raporunu şube binasında yaptığı basın açıklaması ile kamuoyuna sundu. Basına raporu İHD adına sunan Şube Başkanı Selahattin Demirtaş "Barış talebini dile getirmek isteyen ve bu amaçla barışçıl etkinlikler yapan gençler tutuklanmıştır. Tabloyu pozitif çevirmek hükümetin elindedir" dedi.

Tablonun iç açıcı olmadığını söyleyen Demirtaş durumu olumluya çevirmek için gereken tek şeyin demokrasi konusunda samimiyet olduğunu belirtti. Bölgede son 2 ay içinde 63 kişinin çatışmalar-

da öldüğünü ve 50 kişinin de yaralandığını belirterek toplam ihlal sayısının 872 olduğunu açıkladı.

Türkiye'de sistematik işkencenin olup olmadığını sorusuna cevap veren Demirtaş "Bize göre bir coğrafyada işkence vakaları sıklıkla yaşanıyorsa, bunun önlenmesi için sorumlu yetkili amirler, bakanlar, Başbakanlık da dahil olmak üzere bu konuda önleyici tedbirler almakta kararsız, tedirgin ve tereddütlü davranıyorlarsa orada işkence halen sistematiktir. Bizim birçok dosyamızda işkence yapan hiçbir resmi görevli açığa alınmamış, hakkında ciddi bir soruştur-

ma başlatılmamıştır. Sistematiklik budur." diyerek cevap verdi.

Toplantıdan sonra ise ortaya çıkan hak ihlallerinin tablosu şöyle;

Çatışmalarda yaşamını yitirenler: 63

Çatışmalarda yaralananlar: 50
Mayın patlaması sonucu yaşamını yitiren sivil sayısı: 7

Gözaltına alınanlar: 283
İşkenceden şikayetçi olanlar: 41

Düşüncelerinden dolayı soruşturmaya maruz kalanlar: 106

(H. Merkezi)

EMO'dan sürgünlere ilişkin açıklama

14 Eylül 2004 tarihinde EMO (Elektrik Mühendisleri Odası) İstanbul Şubesi TEDAŞ Anadolu Yakası Elektrik Dağıtım İşletmesi binası önünde, TEDAŞ Anadolu Yakası şubesinde çalışan 7'si Elektrik Mühendisi (müdür) olmak üzere toplam 22 çalışanın okulların açılmasına denk gelen 14 Eylül tarihinde aile düzenleri alt üst edilerek Şanlıurfa Elektrik Dağıtım Müessesine sürgün edilmesiyle ilgili basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasını EMO İstanbul Şubesi Başkanı Erol Celepsoy okudu. Celepsoy; "Siyasi iktidar ve TEDAŞ, teknik ve uzmanlık gerektiren bu sektörde bilgiye, beceriye ve deneyime bakılmaksızın politik yandaşlık esasında bir kadrolaşma benimsemektedir. Bu tür hatalı politikaların bedelini Türkiye geçmiş süreçte ödemiştir. Gittikçe yükselen ve yıllık 1,5 milyar dolara mal olan kaçak elektrik kullanımının ardında bu siyasi kararlar vardır. Geçmişten ders almamayı tercih eden siyasi iktidar, yargıyı da göz ardı etmektedir" dedi. Yapılan açıklamanın ardında "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganını haykıran kitle, hukuk dışı sürgünlerin durdurulması talebinde bulundu. (Kartal)

Temel Haklar

yöneticilerine keyfi gözaltı

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yaptığı yazılı açıklamada, Yönetim Kurulu Başkanı Nazmiye Kaya ile Bahçelievler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Ayhan Talay'ın Terörle Mücadele Şubesi ekipleri tarafından 14 Eylül Salı günü evleri basılarak gözaltına alındıklarını belirtti. Açıklamada "insanlar sahte belgelerle bir gecede terör örgütü üyesi ilan edildiler. Gözaltılarının asıl nedeni mücadelemizi engellemektir" denildi.

Temel Haklar yöneticileri ile Şener Eksin isimli kişi üzerine ifade olduğu gerekçesiyle iki gün gözaltında tutulduktan sonra 16 Eylül Perşembe günü İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na getirildi. Nöbetçi mahkeme tarafından ifadeleri alınan üç kişi serbest bırakıldı.

(İstanbul)

Star gazetesinden

Rollas'a saldırı

Star gazetesi 12 Eylül 2004 tarihinde yayınladığı sayısında manşetten verdiği "İrkçı PKK'li" haberi ile İHD İzmir Şube Başkanı Mustafa Rollas'a saldırı.

Haberde Türkiye'ye gelen AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Gunter Verheugen'in İHD Başkanı ve bazı DKÖ temsilcileriyle görüşüğünü belirterek Rollas'ı hedef gösterdi. Mustafa Rollas için "Abdullah Öcalan'ın lehine yapılan sokak gösterilerinde en ön saflarda görüldü" diyerek Rollas'ı devlete ve sivil faşistlere hedef gösteren ve Öcalan'a da hakaret eden Star gazetesi "Rollas 2002'de eşkiyabaşı ile İmralı'da görüştü", "Rollas 1 Mayıs'ta İzmir'in altını üstüne getiren PKK yandaşlarıyla hareket etti", "Rollas ve 3 İHD yöneticisi İstiklal Marşı'na saygısızlık yaptılar" vb. vurgulamalarla faşizmin bir gazetede yansımalarını sunarken, burjuva medyanın gereklerini de yerine getirdi.

Rollas ise yaptığı açıklamayla saldırıyı kınarken "hakarete uğrayarak hedef gösterildim. Yapılan açıklamalar kişiliğime ve bağlı olduğum kuruma hakarettir. Yapılan doğru bir şey değildir. Star gazetesi yaptığı haberle kime hizmet ettiğini de göstermiştir" dedi. (İzmir)

İşkenceciler beraat etti

Kamuoyunda uzun bir süredir tartışılan Birtan Altunbaş davasında işkenceciler beraat etti.

Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde sorguya alınan Altunbaş'a işkence yapan ekibin içinde bulunduğu, emniyet belgeleriyle ispatlanan işkenceci polislerden Naip Kılıç beraat etti. İşkence yaptığını itiraf eden Ahmet Baştan isimli diğer polis ise 4 yıl 5 ay 10 gün hapis cezası aldı. Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 13 yıllık davanın 10 Eylül Cuma günü yapılan

son duruşmasında Altunbaş'ın avukatı Oya Aydın; Ahmet Baştan'ın kısa süre önce verdiği ifadesinde işkenceyi itiraf ettiğini hatırlatarak davayı uzatan tutumlarından dolayı indirimden yararlandırılmamalarını istedi. Birtan Altunbaş'ın annesi Nazmiye Altunbaş da; hiçbir kararın oğlunu geri getirmeyeceğini ancak başka insanların da işkencede öldürülmemesi için sanık polislerin cezalandırılmasını istedi. Açıklanan kararda, "Baştan'ın sorgu ekibinde olduğu mahke-

memiz tarafından kabul edilmiştir" şeklinde bir ifadeye yer verilirken, sorgu ekibinde yer aldığını itiraf eden Kılıç'ın serbest bırakılması devletin "adaletini" nasıl uyguladığına da işaret etmektedir.

Duruşmanın ardından Adliye binası önünde biraraya gelen TAYAD'lı aileler yaptıkları açıklamada devletin, aldıkları kararlarla işkencenin sistematik bir devlet politikası olduğunu defalarca onayladıklarını ifade ettiler. (Ankara)

Kendini yakarak protesto etti!

Fakirliğin hızla arttığı ve birçok insanın seyyar satıcılık yaparak yaşam mücadelesi verdiği ülkemizde bu insanlara bir darbe de seçim zamanlarında bin bir yalan vaatlerde bulunan belediyelerden geldi.

İlk olarak Eminönü Belediyesi tarafından Meydan'da bulunan seyyar satıcılar engellenirken ardından İskele'de yıllardır balık ekmek satarak geçimini sağlayan balıkçılar "deniz trafiğini engelledikleri(!)" için kaldırıldılar. Yüzlerce insanın geçim kaynağı olan bu tezgahların kaldırılmasının asıl nedeni ise köprü altında açılan restoranların iş yapamaması ve şikayetçi olmaları.

Bu uygulamaların bir diğer örneği de Beşiktaş'ta yaşanıyor.

Beşiktaş Belediyesi'nin Ortaköy'de bulunan kumpir tezgahlarını kaldırması üzerine bunu protesto etmek isteyen Mehmet Duman adlı seyyar satıcı 12 Eylül

gecesi Ortaköy Meydanı'nda üstüne benzin dökerek kendini yaktı. Sigortası olmadığından ötürü kaldırıldığı hastanede kapıda bekletilen Duman, arkadaşlarının uzun süre hastane yönetimi ile tartışması sonucu tedaviye alındı.

Arkadaşının kendini yaktığını haber alarak onu hastaneye getiren Ferhat Demir ise basına şunları söyledi; "Mehmet uzun süredir Ortaköy'de kendine kumpir tezgahı açmaya çalışıyordu. Ancak açtığı bu tezgah Beşiktaş Belediyesi zabıtalardan kapatıldı. Varını yoğunu bu tezgaha yatırmıştı, bütün parasını buraya verdi."

Tedaviye, Acil Ünitesi'nin başında bekleyen doktorlardan birinin ısrarıyla alınan Duman'ın, acıdan bağırarak halde bir saate yakın hastane kapısında sigortası olmadığı için bekletilmesi ise ülkemizde sosyal güvencenin varlığını iddia edenlere etkili bir

cevap oldu. Vücudunun %80'inin yanık olduğu belirtilen Duman'ın yanık ünitesi olan bir başka hastaneye sevk yapılmazken özel hastaneler de 8 milyar lira ön tedavi masrafı istiyor. Tedavi için güçlerinin yetmediğini belirten Elif Duman, eşinin tedavi edilmediği taktirde öleceğini söyledi.

Diğer ilçelerde olduğu gibi Beşiktaş'ta da binlerce sorun varken Belediye'nin küçük esnaf ve seyyar satıcılarla uğraşması dikkat çeken bir olay. Kanalizasyonu, altyapısı olmayan ve sokakları pislik içinde olan ilçelerde 15 yıla yakındır tezgah açan Safiye Yüksel Belediye'nin çifte standart yaptığını söyleyerek durumu anlatıyor. Yine aynı yerde esnaflık yapanlar ise Belediye'nin bu sorununu iki-üç zabıta memuruna yıkamayacağını ve bunun Belediye'nin genel tutumu olduğunu söylüyorlar.

(İstanbul)



Latin Amerika ülkesi Brezilya'da halkın avukatı olarak görev yapan ve aynı zamanda Köylü Ligi'nin temsilcisi de olan Ermogenes Jacinto De Suza ile ülkedeki durum, köylülerin mücadelesi ve karşılaşılan baskı üzerine yaptığımız söyleşinin Brezilya'yı daha yakından tanımamızın bir aracı olacağını düşünüyoruz.

“Halka hizmet, onların mücadelesine katılmakla olur!”



“Bizim çalışmalarımızla ilgili olarak birçok faaliyetimiz var; ilk olarak biz her zaman köylüleri, polis birisini tutukladığında ya da bölgede operasyon olduğunda ne yapılması gerektiği noktasında eğitiyoruz. Aynı zamanda tarım, üretim ve köylülük gibi konularda da eğitim seminerleri veriyoruz.

Köylü Ligi her zaman yiyecek, giysi ve ilaç sağlamaya çalışıyor.”

İşçi köylü: Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız? Halkın avukatı olmaya nasıl karar verdiniz?

Adım Ermogenes Jacinto De Suza. Ben Liga dos Campesinos'un (Köylü Ligi) bir temsilcisi ve aynı zamanda da halkın avukatıyım. Ben kendimi halka aday bir insanım, çünkü halkın savunulması bayrağını taşımanın gerekli olduğuna inanıyorum. Bunu, yalnızca

onlarla birlikte mücadele ederek yapabilirsiniz. Çünkü devletin adalet anlayışı yalnızca zenginlere hak vermektedir.

Yıllardır Mina Gerrais'in kuzey bölgesinde çalışmaktayım. Benim kökenim de yoksul bir Brezilya ailesinden gelmekte. Brezilya devletinin tüm yapısı egemen sınıfın ve aynı zamanda zenginlerin haklarını savunmaya dönmüş durumda. Diğer yanda ise hakları ellerinden alınmış yoksul halk var. Neden halkın avukatı olmayı seçtiğime gelince; hukuk okulunu bitirmek üzereydim. Babamın Amazon bölgesinde çalıştığı yere gittim. Yazın çalışacak bir iş arıyordum. Büyük bir toprak sahibinin yanında “korucu” olarak çalışmaya başladım. Bunun anlamı toprak işgal eden yoksul köylüleri bu topraklardan atmaktır. Bu tür bir “korucu”nun görevini tam olarak bilmiyordum, ancak kısa zamanda öğrendim. Görevimiz başta bu mücadeleye önderlik edenler olmak üzere toprak işgal eden köylülere saldırmaktır. On-

ların bunu niçin yaptığını düşünmeye başladım. Bunu onlara sordum, bana gülüyorlardı ve şöyle söylediler: “Bu toprak bizim, bu topraklar bize ait.” Onların yaşamak zorunda oldukları koşulları görünce, haklı olduklarını anladım ve bir süre sonra onları savunmaya başladım. Daha sonra bir başka gün köylüler yeniden işgal yaptılar, oraya gittik ve “onları, işgali bitirmeleri için dövme” hareketi sırasında, sözde korucuların tarafını terk ettim ve köylülerin tarafına geçtim.

O günden sonra yerimin ve görevimin halkın avukatlığı olduğuna karar verdim. Bu yüzden hukuk okulunu bitirdikten sonra pratik olarak da halkın avukatı oldum.

-Yaşadığınız ülkenin durumu hakkında bilgi verir misiniz? Aynı zamanda ülkenizdeki üretim hakkında da bir şeyler bilmek isteriz.

Benim geldiğim bölge Hondonia olarak adlandırılır. Yerleşik olarak yaklaşık 2 milyonluk bir nüfusa sahip. Hondonia'da en aktif ekonomik kaynak tarımdır, bunun içinde de pamuk üretimi. Fakat aynı zamanda kamyon trafiği de çok yoğun, çünkü Bolivya sınırında bir bölge burası. Bir yanda çok düşük ücret için hatta karşılıksız üretim yapan yoksul köylülüğe sahipsiniz, diğer yanda ise bize sürekli saldıran devlet var. Bu bizim bölgemizi daha da baskı altındaki bir yer haline getirmekte. Hondonia büyük bir askeri potansiyele sahip. İki ülkenin köylülerinin aralarındaki iletişimi engellemek için Bolivya sınırında birkaç askeri nokta yerleştirilmiş durumda.

Son zamanlarda bizim işimiz oldukça yoğunlaşmış durumda, çünkü

topraksız halk, toprak işgal etti ve polisin saldırısına uğradılar. Ben de birçok kez federal polis tarafından tutuklandım. Hakkımda halkı toprak işgal etmeleri için örgütlediğim ve gösteri düzenlediğim yönünde birçok şikayet vardı. Tabi ki bunlar doğru değil; ben gösterilere katıldım ve halkla birlikteydim, fakat önderlik etmedim.

-Bununla bağlantılı olarak Brezilya gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde, özellikle de kırsal kesimlerinde vahşi bir devlet baskısı yaşanmakta. Sizler çalışma yaparken ne tür zorluklarla karşılaşıyorsunuz?

Köylülerin toprak işgallerinde kimi zaman 500-700 aile yer alır, bunlar örgütlenirler ve toprak işgal ederler. Ve genellikle de polis onları topraklarından atmak için gelir. Çoğu zaman tahliye belgeleri de olur yanlarında. Köylüler bu işgallere katılmayanlarla konuşmaya çalışıyorlar. Diğer yanda devlet tarafından öldürülme riski kırsal kesimde çok yüksek. Bu yüzden kendimizi korumak için hepimiz silah taşımak zorundayız. Köylülerin tepkisi normal olarak pozitif yönde, çünkü bizim gibi ülkelerde köylüler uzun bir mücadele geleneğine sahipler ve kaybedecek hiçbir şeyleri yok.

Birçok değişik hareket var ülkemizde, örneğin MST ya da Köylü Ligi'nin yanında büyük örgütlerle direkt bağlantıları olabilen diğer gruplar da mevcut. Onlar sadece belli bölgelerde bulunuyorlar. Bizim çalışmalarımızla ilgili olarak birçok faaliyetimiz var; ilk olarak biz her zaman köylüleri, polis birisini tutukladığında ya da bölgede operasyon olduğunda ne yapılması gerektiği noktasında eğitiyoruz.

Aynı zamanda tarım, üretim ve köylülük gibi konularda da eğitim seminerleri veriyoruz. Köylü Ligi her zaman yiyecek, giysi ve ilaç sağlama-ya çalışıyor, çünkü gerçekten hiçbir şeyi olmayan insanlar var; kısa vadeli olarak kitlelerin temel ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyoruz. Özellikle azınlıkların yaşadığı yerlerde devlet tarafından ayrımcılık yapılmaktadır. Bunun yanında maden işçilerinin durumu var. Bunlar sürekli madende çalışan insanlar değil, onlar patron tarafından istedikleri zaman bir başka ülkeye gönderilebiliyorlar. Buralarda bir iki sezon çalıştırılıyorlar ve daha sonra yeniden kiralanabiliyorlar. Hükümet onların yaşam güvenliği, sağlık ve eğitimi için hiçbir şey yapmıyor. Örneğin onlar madende çalışırken patlama oluyor. Maden sahibi ile işçi arasındaki ilişki aynen köle sahibi ile köle arasındaki ilişki gibi. İşçiler öylesine kötü koşullar altındalar ki, hiçbir zaman o gün eve dönüp dönemeyceklerini bilmiyorlar. Ne zaman bir protesto örgütlemeye çalışsanız, aynı kırsal alanda olduğu gibi saldırıya uğruyorsunuz. Birçok köylü lideri ya da maden işçisi vahşi şekillerde katledildi.

-Devletin ya da toprak sahiplerinin baskı yöntemleri hakkında bilgi verir misiniz? Elinizde öldürülen ya da kaybedilen insanların istatistik bilgileri var mı?

Bizim karşılaştığımız en büyük ve çözümü en zor problem bu sayıları tespit etmekte yaşanıyor. Fakat bu sayının çok yüksek olduğunu biliyoruz. Yaşanan yargısız infazların devletle (ve çoğunlukla da büyük toprak sahipleri ile işbirliği içinde -ve tabi muhafazakar kiliseleri de unutmamak gerekir) bağlantılı olduğu gerçeğinin farkındayız. Bu cinayetler resmi istatistiklerin içinde yer almıyor, bu nedenle bu cinayetlerin sadece yarısının açıklandığından emin olabilirsiniz.

Hareketimizi ve çalışmalarımızı zayıflatmaya çalışmanın diğer bir yolu da, işkence. Genellikle sizi polis üsünde dövüyorlar ya da ormana götürüp orada işkence yapıyorlar. Kadınlar maskeli adamların kimliğini teşhis edemesinler diye, özellikle bölgenin dışında tecavüze uğruyorlar.

Yıllar önce ya da bugün hala köylülerin kontrolü ele geçirdiği zamanlarda, onlar istinasız her gün sistemli işkenceye başlıyorlar ve böylesi zamanlarda insanlar sokak ortasında, protesto yürüyüşü sırasında ya da demin söylediğimiz gibi polis merkezlerinde öldürülüyorlar. Aynı şey halkın avukatları için de geçerli, onlar da çok dikkatli çalışmak zorundalar. Örneğin avukatlarımız ya da ben mahkemeye gittiğimizde takibe uğruyoruz. Yaşadığımız yerle şehir arasındaki yol çok uzak, bu yüzden duruşmaya zamanın-

da yetişebilmek için sabah çok erken ayrılmak zorundayız. Bu, bazen çok riskli olabiliyor, çünkü söylediğim gibi sizi korkutmak için takip edebiliyorlar, ya da gerçekten öldürülebiliyor veya işkence yapılıyor.

-Lula İgnacia da Silva iktidara geldiği zaman başta toprak sorununun çözümünü olmak üzere birçok söz verdi. Sadece halkın tepkisi bile bu konu ile ilgili hiçbir şeyin yapılmadığını gösteriyor. Yerel seçimlerden önce Lula "Sabırlı olmalısınız, çünkü yıllardır sağcılar iktidardaydı. Sorunları bir günde çözmek kolay değil. Yerel seçimlerle birlikte bu problemi çözeceğiz" dedi. Özellikle bir köylü hareketi temsilcisi olarak bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bugüne kadar yoksul sınıf için geliştirilen somut çizginin ya da politikanın gerçekte ne olduğunu tam olarak hesap etmek mümkün değil. Çünkü Brezilya'da çok fazla sayıda yoksul insan yaşamakta ve ekonomik politikalar her zaman ülkedeki egemen sınıfların ve zengin insanların çıkarına olmuştur. Fakat Lula bu konuda herhangi bir değişim yapamamaktadır, örneğin bizim bölgemizde de birçok söz vermiştir. Mesela tarım sektöründe soya fasulyesi ekicileri kâr ediyor-

sadece sosyal değişim getirecek olan sosyal hareketlerin geliştirilmesi ile olabilecektir.

-Bölgede ordunun durumu hakkında ne diyebilirsiniz? Bölgenin Bolivya ile sınır bölgesi olduğunu söylemişsiniz. ABD'nin bu bölgenin her yerinde askeri üsleri, askerleri ve silahları mevcut. Bu sizin çalışmalarınızı ve bölgede yaşayan halkı nasıl etkiliyor?

Askeri güçler, köylü liderlerinin ya da diğer ilerici insanların araba çaldıklarını ya da uyuşturucu kullandıklarını söyleyerek hareketi karalamaya çalışıyor.

Bizim bölgemizde sürücü belgesinin yanında bir de yerel yönetimden özel izin almamızı istiyorlar. Eğer bir kontrol yaparlarsa ve siz bu özel izne sahip değilseniz, sizi gözaltına alıyorlar. Şu anda bölgemizde konuşlanan ABD askeri yok, fakat üslerin olduğu doğru ve tabi ki, çok yakında askerlerini de gönderecekler. Bazen arabalara dinleme cihazları yerleştiriyorlar ya da aktivistlerin bulunduğu yerlere. Fuhuş ve alkol kullanımında bir artış söz konusu. Bunlar bizim bölgemizde çok az görülen olaylardı. Tüm bu çeşit yöntemler hareketimizi düşürmek ve zayıflatmak; halkı çözümün değil so-

runun bir parçası haline getirmek için kullanılmakta.

-Son olarak size bizimle bu görüşme yaptığınız için teşekkür ediyoruz. Ülkemizdeki halkı, ilerici ve devrimci kamuoyunu ülkeniz ve mücadeleniz hakkında bilgilendirmek bizim için önemli. Sizin Türkiye halkına iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Öncelikle ben de teşekkür etmek isterim. Aynı zamanda Brezilya'daki mücadeleyi öğrenmek için zaman ayırdığınız için de teşekkür ederim. Birbirimizden daha birçok şey öğrenebileceğimizi ve bundan sonra özellikle de uluslararası düzeyde mücadelelerimizi birleştirebileceğimizi umut ediyorum.

Mesaj olarak, Türkiye halkına ve devrimcilerine selamlarımı gönderiyorum ve aynı idealler için Brezilya'da mücadele yürüten bizler emperyalizme ve gericiliğe ve özellikle de büyük toprak sahiplerine karşı mücadele sürdürüyoruz.

Bizler Türkiye'deki mücadelenin çok uzun bir tarihe sahip olduğunu biliyoruz ve sizin mücadele deneyimlerinden öğrenebiliriz/öğrenmeliyiz. Fakat aynı zamanda sizleri destekleyebiliriz ve omuz omuza savaşabiliriz, bizler birliğiz. Teşekkür ederim.



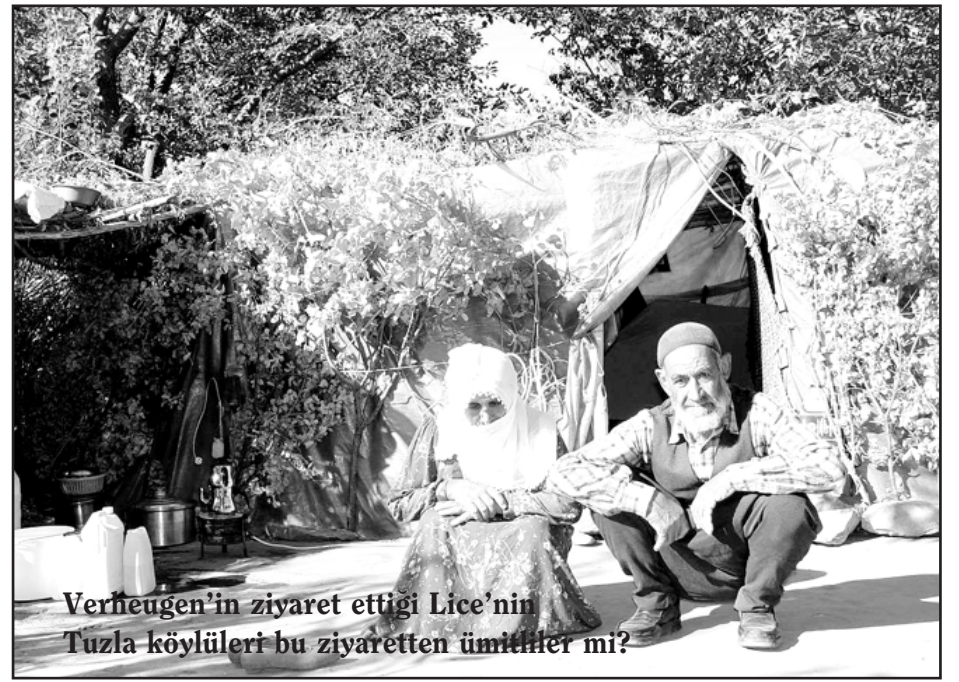
Köylülerin toprak işgallerinde kimi zaman 500-700 aile yer alır, bunlar örgütlenirler ve toprak işgal ederler. Ve genellikle de polis onları topraklarından atmak için gelir. Çoğu zaman tahliye belgeleri de olur yanlarında. Köylüler bu işgallere katılmayanlarla konuşmaya çalışıyorlar. Diğer yanda devlet tarafından öldürülme riski kırsal kesimde çok yüksek. Bu yüzden kendimizi korumak için hepimiz silah taşımak zorundayız.

lar, çok düşük ücretlerle çiftçi kiralanıyorlar. Küçük çiftçiler de iyi bir durumda değil ve yoksul köylülerin ise kalacak yerleri dahi yok, tüm gün soya fasulyesi ekerek çalışıyorlar. Bu bölgelerde bölge yönetimindeki birkaç insan kendileri de İşçi Partisi'nden. Lula'nın kendini egemen sınıfa adadığını düşünüyorum ve onların temsilcisi olduğuna inanıyorum. Bu nedenden dolayı da herhangi bir değişiklik yapmıyor. Lula seçimleri kazandıktan sonra IMF ile tüm anlaşmaları imzaladı. Yani bu "sağcıların uzun zaman iktidarda kalması" sorunu değil. Eğer bir değişiklik olacaksa, bu



“AB demokrasisi”, “Değişen TC”

MASALLAR VE GERÇEKLER



Verheugen'in ziyaret ettiği Lice'nin Tuzla köylüleri bu ziyaretten ümitler mi?

AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Günter Verheugen'in Ankara ziyareti ve ardından Amed'e gitmesiyle birlikte, TC ve Kürt cephesinde AB üyeliğinin sağlayacağı “demokratik özgürlükçü” ortam ve “ekonomik kalkınma” tartışmaları yeniden alevlenmeye başladı. Diyebiliriz ki; KONGRA-GEL ve siyasal etkisinde olan güçlerin TC ile ortaklık yakaladıkları konuların en başında AB üyeliği ve bu üyeliğin sağlayacağı imkanlar ve avantajlar gelmektedir. Beklentiler farklı da olsa, aynı beklentileri sağlayacak merkez noktasında tam bir ortaklık ve hemfikirlik söz konusudur. Bu hemfikirliğin ideolojik-siyasal zemini ve kökenleri üzerinde yazının akışı içinde duracağız. Ama bundan önce; kısaca da olsa AB ve yine TC'de yaşanan “değişimlerden” sıkça söz edildiği bu dönemde, söylenenler ile yaşananlar, diğer bir anlatımla hayaller ile gerçekler arasındaki farklılığı ortaya koymaya çalışacağız.

TC, kurulduğundan itibaren “muasır medeniyetler seviyesine ulaşacağız” söylemini tekrarlayıp duruyor. Burada doğru olan tek şey bu söylemin sürekli tekrarlanmasıdır. Bu söylemin tekrarlanması ne kadar doğru ve gerçek ise; TC'nin uygarlıktan ve “medeniyetten” uzak olduğu da o kadar gerçektir. Hatta denilebilir ki TC “medeniyet” seviyesine ulaşmayı başaramadı ama Kürt halkını kıyımdan geçirmeyi, sürgüne tabii tutmayı başardı. Kürt halkına karşı inkar ve imha siyasetini sürekli bir devlet politika haline getirdi. “Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur” ve “bu topraklarda yaşayan herkes Türk'tür” ırkçı şiarlarına uygun olarak, Türk olmadığını ifade eden

Kürtleri ve diğer azınlık milliyetlerden halkı düşman ilan ederek gayri insani uygulamalara tabii tutmakta hiçbir sınır tanımadı. Ve bugün yine TC “medeniyeti”, “Avrupalılaşmada”, “Avrupa'yla bütünleşmede” arıyor. Yani, TC için “muasır medeniyet seviyesine” ulaşmanın bugünkü yolu Avrupa'yla bütünleşmekten geçiyor. Kısacası TC'nin “medeniyet” yürüyüşü devam ediyor. Aslında tüm bu söylenenler ve yaşananlarda hiçbir terslik yok. Çünkü; ikiyüzlülük burjuvazinin temel felsefesidir.

Peki o halde terslik nerede? Terslik, ezen ile ezilenin, mazlum ile zalimin farklı olan istemlerinin, çözümünün aynı merkezde aranmasındadır. Peki bu mümkün olabilir mi? Bilimsel bir perspektifle proleter bir bakış açısıyla baktığımızda bu mümkün değildir. Ezilenlerin kurtuluşu baskı ve sömürünün ortadan kalkması, her türlü ulusal ayrıcalığın yok edilmesiyle, yani burjuva egemenlik sisteminin paramparça edilmesiyle sağlanır. Ki bu da ancak devrimle mümkündür. Bu demektir ki; bugün Kürt halkının ve TC'nin çıkarlarını, kader birliğini AB cephesinde arayanlar, soruna proleter bir bakış açısıyla değil burjuva milliyetçi bir bakış açısıyla yaklaşıyorlar. Hal böyle olunca ezilenlerin emekçilerin demokrasi, özgürlük, eşitlik istemlerinin “çözüm” adresi de Kopenhag kriterleri, Avrupa Birliği oluyor. Oysa, Avrupa Birliği, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler ve ezilen uluslar için, emperyalistlerin birliğinden başka bir anlam ifade etmiyor. Bugün bu gerçeğin ezilenler cephesinde yeteri kadar görülmemesinde ulusal burjuva milliyetçi parti ve örgütlerin bu yanlış ve yanlış-

malı propagandalarının da etkisi vardır. Bu etki gücü hafife alınamaz, görmezlikten gelinemez. Bu anlamıyla ulusal burjuva milliyetçi ve proleter bakış açısı arasındaki ayrımları net olarak ortaya koymak ve proleter bir zeminde yürümek geleceği kazanmanın tek yoludur. Dar ulusal yaklaşımların, çözümü emperyalist kapılarda aramaları, emperyalist tekellerin sözcülerini ezilen halklara-uluslara demokrasinin sözcüsüyümlü gibi göstermeleri onların dar milliyetçi bakış açılarından bağımsız değildir. Sorunun daha iyi anlaşılması için, Verheugen'in ziyaretiyle birlikte her cephede yapılan açıklamalar ve yaşananları somutlayarak irdelemeye devam edelim:

“Görüştüğüm herkes Türkiye'nin önemli reformlar gerçekleştirdiği konusunda hemfikir. Ancak reform süreci devam etmeli. Yasal düzenlemeler tamamlanmalı ve uygulamaya da geçilmeli”.

Amed Belediye Başkanı Baydemir ve Leyla Zana da Verheugen ile birçok konuda hemfikir olduklarını ifade ediyorlar ve “TC'nin AB üyesi olmasını arzu ediyoruz” diyorlar. Yani, bir anlamda TC'nin AB üyesi olması için diploması yaparak devletin AB yolundaki hamlesini kolaylaştırmaya çalışıyorlar. Niçin? TC, AB üyesi olursa, AB'nin “demokrasi ve özgürlük” kriterlerine uymak zorunda kalır. Bu da Kürt halkının ulusal demokratik hak ve özgürlüklerini daha rahat kullanması anlamına gelir. Diğer bir ifadeyle “AB demokrasisi” Kürt topraklarında yaşam hakkı bulur.

Tam da bu hayallerin kurulduğu ve gerçeklerin tersyüz edildiği bir dönemde; Hollanda Adalet Bakanlığı, yerel

mahkemenin Kürt siyasetçisi Nuriye Kesbir hakkında verdiği Türkiye'ye iade kararını onayladı. Siirt'te ise, YJA STAR gerillası Fatma İyidem, özel harekât timleri tarafından elleri panzere bağlanarak sokaklarda sürüklendi. Gerillanın cansız bedenine karşı sergilenen bu gayri insani tutum “değişen TC”nin “değişim” belgesi niteliğindedir. Yine Eylül'ün ilk haftasından itibaren, YNK'nin lideri Celal Talabani ve PDK üyesi üst düzey yetkilisi Neçirvan Barzani, Ankara'yı ziyaret ettiler. Yapılan görüşmeler ardından, Barzani'nin “KONGRA-GEL'i terörist görüyoruz” açıklaması, görüşmenin içeriği ve amacı hakkında bize somut ipuçları sunmaktadır.

Bu kadar saldırıların, bu kadar kuşatmanın olduğu bir dönemde, Avrupa “demokrasisine” övgüler dizen, TC'nin AB'ye üye olması için adeta lobi faaliyeti yürüten Kürt siyasetçilerinin duruşuna yön veren tam da bu burjuva milliyetçi bakış açısıdır. Bu duruşu, çaresizliğin çaresi veya koşullar teorisiyle açıklamaya kalmak, sorunun burjuva ideolojik boyutunu karartmaktır. Buna izin vermemek gerekir. Ve her fırsatta bu burjuva pratiğe yön veren ideolojik zemin üzerinde durarak, eleştiride derinleşip ortaya alternatifler koymak gerekir.

Bugün açısından Marksist bakış açısı ile burjuva milliyetçi bakış açılarının arasındaki ayrımı net olarak ortaya koymak, aynı zamanda ortaya çıkan tablonun çözümünü de beraberinde getirecektir. Doğru bir tanımlama, doğru bir çözümleme hem ortaya çıkan olumsuz pratiğin açıklamasına hem de bu olumsuz pratiğin aşılması için alternatif bir politikanın geliştirilmesinin

yaratılmasına hizmet edecektir. Bu anlamıyla da döne döne Marksist-Leninist-Maoist çözümlere ve tarihi tecrübelerle bakmakta yarar görüyoruz. Ve biz de onu yapacağız. Özellikle bu konuda Lenin ve Stalin'in çözümleri bize ışık tutmalıdır. Tabii ki uygulamada mekanik ve basma kalıpcı değil, tahlilci ve yaratıcı olmak zorundayız. Aşağıya aktaracağımız tarihi tecrübeler de bu gözle okunmalıdır.

"... O (reformist burjuvazi- ÇN), kof milliyetçi laflar ve jestlerle küçük-burjuva kitleleri kendi etkisi altına almaya ve emperyalizmi belirli tavizler vermeye zorlamaya çalışır. Fakat emperyalistler dizginleri gittikçe daha sıkı çeker, çünkü milli burjuvazi, herhangi bir ciddi direniş gösterecek durumda değildir. Bu nedenle ulusal burjuvazi, emperyalizm ile her gelişmede bir yandan kendi 'ilke sağlamlığı'nı öne çıkarmaya, diğer yandan ise emperyalizm ile barışçıl bir uzlaşma olasılığı tohumlarını saçmaya çalışır. Hem biri, hem de diğeri hakkında kitleler kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğrar ve bu şekilde giderek kendi reformist hayallerini aşarlar.

.....

a) Ulusal-reformist ve ulusal-devrimci yönelim arasındaki farkın anlaşılmasına, burjuvazinin kuyruğuna takılma siyasetine, proletaryanın kendisini burjuvaziden yeterince açık olmayan bir şekilde siyasi ve örgütsel ayırmasına, en önemli devrimci şiarların (özellikle tarım devrimi şiarının) örtbas edilmesine vs. götürür.

Çin Komünist Partisi'nin 1925-1927 yıllarında yaptığı ana hata bu idi.

b) Feodal emperyalist kamptan farklı olarak, burjuva ulusal reformizmin küçük-burjuvazi, köylülük ve hatta, en azından hareketin ilk aşamalarında bir bölüm işçi kitlesi üzerindeki etkisinin özel önemini küçümsemesi, sekter bir siyasete, komünistlerin emekçi kitlelerden tecrit olmasına vs. götürülebilir." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu 6. Defter)

Marksist kuramcılarının da ifade ettiği gibi ulusal baskı ve asimilasyon politikasına karşı, burjuva milliyetçi bir zeminde yapılan propaganda ve ajitasyonlara kitleler her zaman kayıtsız kalmaz. Tam aksine bu çağrılara uyarak ulusal burjuvazi etrafında saf tutar. Gericiliğe ve emperyalizme darbeler vurur. Onları kendi çıkarlarına uygun olarak anlaşmalara-uzlaşmaya zorlar. Ve T. Kürdistanı'nda ulusal mücadeleyi şahsında somutlaştıran PKK/KONGRA-GEL'in çıkışı ve gelişim sürecine baktığımızda tam da ifade edilen-altı çizilen bu gerçekleri görüyoruz. Elbetteki bu süreçlerin yaşanmasında uluslararası planda var olan tablonun etkilerini de görmezlikten ge-

lemeyiz. Yani, devrimci dalganın gerilemediği, devrim ve sosyalizmin prestijinin ezilen kitleler üzerindeki etkisinin hissedildiği bir dönemde burjuva milliyetçi hareketlerin sosyalizmden etkilenme zeminleri daha güçlüdür. Tabii bu etkilenme öze tekabül etmiyor. Dolayısıyla devrim ve sosyalizm yürüyüşünde gerileme ve duraksamaların yaşandığı dönemlerde ulusal burjuva hareketlerin gerçek kimliği daha iyi açığa çıkar. Ve tüm pratik adımları da, yani, kitlelere çağrıları, günlük propaganda ve ajitasyonları, stratejik hedefleri, emperyalizme karşı tutumları vb. hepsinin özü ve sınırı dar ulusal bir bakış



açısıyla sınırlanır. Bu dar bakış açısını egemen ulus burjuvazisi ve emperyalist efendilerini değerlendirmekte, emperyalistlerle uzlaşmak için emperyalistlerin kanlı tarihini tersyüz etmekte, katilliklerini gizleme çabasında görmek mümkündür.

Tüm bu yaklaşımlar, yani dün kara denilene bugün ak denilmesi, dün düşman denilene (sınıf niteliklerinde bir değişiklik olmamasına rağmen) bugün dost denilmesi, ulusal burjuva önderliklerin çağrılarını kulak veren ve bu uğurda savaştan, bedel ödeyen kitlelerin üzerinde güvensizlikler yaratmakta, var olan kaygıları daha da derinleştirmektedir. Mesela KONGRA-GEL'in sokağa dönük çağrılarını karşı kitlelerin verdiği yanıt geçmişle kıyaslanmayacak kadar azdır. Elbetteki burada estirilen devlet terörünü göz ardı etmiyoruz. Ama bu tablonun esas nedeni estirilen devlet terörü değil, bütün çıplaklığıyla açığa çıkan reformist burjuva milliyetçi kimliktir. Buradan Kürt halkının ulusal demokratik talep ve istemlerinden vazgeçtiği sonucu çıkarılmaz. Şu açık ki Kürt halkının bu istemleri hala mevcuttur. Yine Kürtlerin de bağımsız bir devleti olmalıdır fikri Kürt halkı içinde yaygındır. O halde bu sonucu hazırlayan faktörler nedir? Bu sonucu hazırlayan en önemli faktör; KONGRA-GEL çizgisinin bu özlem ve istemlere yanıt olamayacağı gerçe-

ğidir. İşte KONGRA-GEL önderliğinin çağrılarını yeteri kadar yanıt vermeyen, ciddi tereddütler ve kaygılar yaşayan Kürt kitlelerinin duruşuna neden olan da bu gerçeğin ta kendisidir. Bu gerçek Kürt kitlelerinin içinde belli oranda hayal kırıklıklarına da neden olmuştur. Ama tüm bu yaşananlara rağmen, bugün Kürt topraklarında, bu reformist politikaları aşacak, ulusal devrimci bir zeminde yeniden coşku ve heyecan yaratacak bir alternatif güçten de söz edemeyiz. Bu yönlü çaba ve girişimler olabilir ama bu çabaların kısa sürede kitleler içinde bir yankı bulacağını düşünmüyoruz. Her şeyden önce yurtsever kitlelerin bu reformist politikanın sonuçlarını pratik tecrübeleriyle yaşayıp görmesi gerekiyor. Elbetteki ulusal devrimci zeminde atılacak adımlar, yani söylem ile pratiğin uyumu yukarıda altını çizdiğimiz süreci hızlandırır, ulusal reformist bir çizginin Kürt sorununa asgari düzeyde dahi bir çözüm getiremeyeceğini açığa çıkarır. Tüm bunların yanısıra uluslararası planda ezilenler cephesinde yaşanacak gelişmelerin de bu tablo üzerindeki etkisini asla göz ardı etmemeliyiz.

Komünist Partiler ile ulusal reformist güçler arasındaki ilişki ile ezilen bir ulusun ulusal demokratik taleplerini savunmayı asla birbirine karıştırmamak gerekir. Her türlü ulusal eşitsizliğe, sömürüye ve baskıya karşı çıkan, çeşitli uluslardan ve azınlık milliyetlerden emekçilerin birliğini savunan ve bu uğurda mücadele eden Komünist Partilerinin; öngördükleri hedeflere ulaşmak, ezilen halklar arasındaki güvensizlikleri güvene dönüştürmek için; başta ulusların kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere her türlü haklı ve meşru mücadele karşısındaki duruşları ve savunuları güven verici ve inandırıcı olmak zorundadır.

Komünist Partiler ile ulusal reformist güçler arasındaki ilişki biçimi nasıl olmalıdır sorusunun yanıtı için yeniden Marksist kuramcılara baş vuraçalım: "...Komünist Partisi'nin ulusal-reformist muhalefet ile her türlü blok oluşturması reddedilmelidir. Kitle hareketinin geliştirilmesi için burjuva muhalefetin eylemlerinden yararlanabiliyorsa ve eğer böyleyse anlaşmalar Komünist Partisi'nin özgürlüğünü, kitleler arasındaki ajitasyonunu ve kitle örgütlerini hiçbir şekilde kısıtlamıyorsa bu emperyalizme karşı belirli eylemlerde somut eylemler üzerine geçici anlaşmaları ve koordinasyonları dışalamaz. Kendiliğinden anlaşılır ki, komünistler aynı zamanda burjuva milliyetçiliğine ve onun işçi hareketi için-

deki etkisinin en küçük izlerine karşı en acımasız ideolojik ve siyasi mücadeleyi yürütmeyi bilmek zorundadırlar.

Böylesi durumlarda Komünist Partisi, yalnızca siyasi bağımsızlığını bütünüyle elde tutma ve kendi çehresini korumakla kalmamaya, aynı zamanda burjuva muhalefetin etkisi altında bulunan emekçi kitlelerin, bu muhalefetin tüm güvenilmezliğini ve onun yaydığı burjuva-demokratik hayallerin tehlikesini kavramaları için olgular temelinde onların gözlerini açmaya özel olarak çaba göstermelidir. (age)

Baştaki konumuza dönecek olursak; Avrupa Birliği emperyalistlerin birliğidir. Emperyalistler sorunları ezilen halkların lehine çözmez. Bilakis sorunların gerçek çözümünü engellemek için her türlü ikiyüzlülüğü ve sahtekarlığa baş vururlar. PKK ve ardıllarına karşı izledikleri politika tam da bu sınıf niteliklerine ve ikiyüzlülüklerine uygun bir politikadır. Ama tarihi tecrübelerine sırtını dönenler tarihinden öğrenmemekte ısrarlı olan Kürt siyasi çevreleri cellatları mazlumun dostu olarak göstermeye devam ediyorlar. Oysa celladı, cellat yapan, mazluma uyguladığı zulümdür. Zulmün ortadan kalkması, cellatla kucaklaşmaktan değil cellatlığına son vermekten geçer. Bu da ancak ezilen halkların birlikteliğiyle, sınıf bilinçli proletaryanın önderliğinde yürütülecek sınıf savaşımıyla mümkün olacaktır.



Tam da bu hayallerin kurulduğu ve gerçeklerin tersyüz edildiği bir dönemde; Hollanda Adalet Bakanlığı, yerel mahkemenin Kürt siyasetçisi Nuriye Kesbir hakkında verdiği Türkiye'ye iade kararını onayladı. Siirt'te ise, YJA STAR gerillası Fatma İyidem, özel harekât timleri tarafından elleri panzere bağlanarak sokaklarda sürüklendi. Gerillanın cansız bedenine karşı sergilenen bu gayri insani tutum "değişen TC"nin "değişim" belgesi niteliğindedir.

Latin Amerika'nın cephe ülkesi BREZİLYA'DAN NOTLAR

Brezilya devleti, özellikle de kırsal bölgelerde ve bunun yanı sıra da Amazon bölgesinde ABD emperyalizminin askeri yerleşimini sağlamaktadır. Çünkü silahlı mücadele başladığında, hem bunu engellemek ve hem de diğer ülkelerin etkilenmesini önlemek açısından, bunu yapmak zorunda hissediyor kendini. Bugün Amazon bölgesinde tüm orman sınırları kuşatılmış durumdadır.

Brezilya'nın tarihi işgallerle, savaşlarla ve sömürgeci politikalarla dolu bir tarihtir. Brezilya 1500'lü yıllardan itibaren Portekiz'in sömürgesiydi.

1888 yılı, köleciliğin sözde tamamen yok edildiği yıl olarak bilinir ve nitekim anayasasında da köleciliğin artık yasak olduğu yazılıyordu. 1889 yılı ise Brezilya cumhuriyetinin resmi kuruluş yılıdır.

1930 yılında Brezilya'da 'oligarşiye' karşı bir ayaklanma gerçekleşmiştir. Bu ayaklanma ordu içinde çıkmıştır ve aynı zamanda '1930 hareketi' olarak da adlandırılmaktadır. Bazı sol ve reformist gruplar Vargas Getulio'nun burjuva devrim gerçekleştirdiğini ve anti-emperyalist olduğunu söylemektedirler. Ülkemizdeki M. Kemal değerlendirmelerine benzer bir şekildedir.

1937'de bir darbe gerçekleşiyor, '1930 hareketi'nin önderi Vargas Getulio görevden alınarak, hareket yok ediliyor.

Aynı zamanda o dönemde gelişen işçi sınıfı hareketine yönelik de yoğun bir devlet baskısı söz konusudur ve işçi sınıfı hareketi 1940 yılında büyük bir sıçrama gerçekleştirmiştir.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra ABD emperyalizminin otoritesi ülkede ağırlık kazandı. Daha önceleri Britanya emperyalizminin ağırlığı vardı bu ülkede. Ancak Britanya 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda aldığı kayıplardan dolayı birçok ülkeden geri çekilmek zorunda kalmıştır ve Brezilya da bu ülkelerden biridir.

1945 yılında yeniden seçimler gerçekleşiyor. Bu seçimlerde aynı zamanda komünistler de yer alıyor. 1950'li yıllarda başkanlık seçimleri yapıyor ve ulusal bir politikayı savunan Vargas Getulio seçimleri kazanıyor ve en yüksek oy oranını alarak, tekrar iktidara geliyor. Bu 1950-1960 arası yıllar aynı şekilde devam ediyor. Bu dönem aynı zamanda ABD emperyalizminin ülkede kendi hegemonyasını derinleştirdiği bir dönemdir. 1964'te askeri faşist darbe gerçekleşiyor. Bu darbeyle birlikte 30 yıllık bir diktatörlük başlıyor. Yüzlerce ilerici, devrimci katlediliyor, işkence görüyor ya da sürgün ediliyor. Bu darbe aynı zamanda ABD emperyalizmi tarafından destekleniyordu.

Avrupa emperyalizminin ülke üzerinde geçmiştin beri büyük bir etkisi vardı. Ancak bu durum 1960'lı yıllardan başlayarak, 1970'li yıllardan sonra değişti ve ABD emperyalizmi ağırlık kazandı.

1984'te ülkedeki iktisadi kriz derinleşiyor ve yeni siyasi gelişmeler yaşanıyor.

Bunun sonucu olarak da askeri yönetim devriliyor. 1986 yılında, cunta sonrasındaki ilk seçimler gerçekleşiyor. Ancak seçim sonuçları bir türlü netleşmiyor ve dağıntık olan bu durum iki sene devam ediyor. 1988'de yeni bir hükümet seçiliyor ve hükümete geliyor. Askeri cunta döneminde işçilerden alınan hakların çoğu geri veriliyor. Ancak devlet hiçbir zaman emperyalizmden kopmuyor ve tam tersi, ilişkilerini daha da derinleştiriyor. 1990'lı yıllarda emperyalizmin neo-liberal politikasının bir parçası olarak, ülkede özelleştirme programı yaygınlaşmaya başlıyor.

Bu politikaların sonuçları halka daha fazla yoksulluk, işsizlik ve açlık olarak yansıyor kuşkusuz. Bu koşullar ülke içinde önemli bir siyasi güce sahip olan Brezilya İşçi Partisi'nin halkçı söylemleriyle birleşerek 2002 yılında seçimleri kazanmasını beraberinde getiriyor. Brezilya İşçi Partisi o tarihten itibaren hala hükümettedir. Tüm halkçı söylem ve vaatlerine karşın Brezilya tarihinde emperyalizmle hiçbir dönem bugün olduğu kadar anlaşmalar ve işbirliği imzalanmadığını vurgulamak gerekiyor. Ancak durum buyken, hükümet 'sosyalist' olduğunu iddia etmektedir. Bu anlamda, hem dünya egemen sınıfına karşı mücadele etmek hem de emperyalizm tarafından, hem bu ülkede ve hem de tüm dünyada göreve getirilen bu tür sözde 'sosyalist maskeli' kuklaları deşifre etmek için, enternasyonal alandaki görevimiz giderek büyümektedir..

İSYANLAR VE AYAKLANMALAR

Stratejik ve jeo-politik olarak çok önemli bir ülke olan Brezilya, Güney-Amerika'nın cephe ülkesi konumundadır. Bunun nedeni hem zengin bir ülke olmasında ve hem de Şili'nin dışındaki tüm Güney Amerika ülkeleriyle sınır komşusu olmasında yatmaktadır. Hatta Orta Amerika'da bulunan Panama'nın bir kısmı bile Brezilya ile komşudur. Brezilya'da en çok üretilen ürünler ise kahve, pamuk ve soya fasulyesidir.

Brezilya'nın sosyo-ekonomik yapısı yarı sömürge, yarı feodaldır. 1960'lı yıllarda nüfusun %70'i kırsalda istihdam edilirken, geri kalan % 30'luk nüfusu ise şehirlerdeydi. Fakat bu oranlarda son yıllarda bir değişim yaşanmış ve 1986-1990 yılları arasında kırsaldaki nüfus % 60, şehirlerdeki ise % 40 olmuştur. Ancak buna rağmen insanların geri dönüşleri söz konusudur ve özellikle de kuzey-doğu bölgesindeki yok-



sul ve topraksız köylüler, şehirlerin pekte farklı olmadığını gördüklerinde geri dönmek istemekte ve büyük şirketler adına çalışan tarım işçisi olarak kırsal alana doğru göç yaşanmaktadır. Ülkedeki tarım ve toprak sorunu hiçbir zaman çözülmemiştir ve ülkenin en ağır sorunlardan birini oluşturmaktadır.

Tüm bu nedenlerden dolayı, Brezilya'da sadece köylülerin isyanı değil, aynı zamanda topraksız halk kitlelerinin isyanları da vardır ve bunların bazıları kırsal alanda çok ünlüdür.

Brezilya'nın 1822 yılında Portekiz sömürgesi olmaktan çıkarak sözde bağımsızlığına kavuştuğunu ifade etmiştik. Ancak bu ülke bağımlı olmaktan gerçekte hiçbir zaman kurtulmadı. Aynı zamanda feodalizmin tasfiyesi de gerçekleşmedi ve ülke yarı-feodalleşti. Bugün hala kırsal kesimde en önemli güç olan büyük toprak ağaları, emperyalistlerin ülke içindeki esas dayanaklarından birini oluşturmaktadır.

Brezilya'da bir zamanlar 3 milyon yerli yaşıyordu. Bugün ise bu sayı sadece 80.888 olarak bilinmektedir. Yani yüz bin bile değil ve bunların çoğu da ya zaten ormanlık bölgelerde ya da Amazonlarda yaşamaktadır.

Brezilya'da tarih boyunca, özellikle de kırsal alanda birçok isyan yaşanmıştır. Dolayısıyla bugün bu bölgelerde isyan geleneği çok yüksektir. Önceleri köle isyanları vardı. Toplumun en alt tabakası olan köleler bu isyanlarda, genelde köle sahibinin evini basıp, onu öldürdükten sonra ormana çekiliyorlardı. Bu tür isyanlar sırasında bazı köleler özgürlüğe kavuşmuş, bazıları ise devlet tarafından katledilmiştir.

Daha sonraları süren ve bugünlere kadar gelen direnişler ve mücadeleler, köylülerin bu mücadele ve direniş geleneğinden gelmektedir. Yaşanan direnişlerin en önemlisi Oyilambo direnişidir. Bu direniş çok uzun sürmüştür ve devlet ile köylüler arasında büyük bir çatışma çıkmıştır. Bu direniş en sonunda kanla bastırılmıştır. Diğer önemli bir direniş de Mina Conjuraço is-

yanıdır. Bu isyan 1789 yılında ordu subayı Joaquin Jose da Silva de Xavier önderliğinde gerçekleşiyor. Xavier daha sonra devlet tarafından katlediliyor.

Ve yine başka önemli bir direniş de Tiradentes direnişidir ve bu direnişe köylü liderleri önderlik etmiştir. Bu hareketlerin büyük bölümü Kuzey-doğu ve Güney bölgelerinde gerçekleşmiştir. Bu bölgeler bugün hala bu tarz bir isyan geleneğini korumaktadır ve bu bölgeler aynı zamanda uzun vadede Halk Savaşı ve silahlı mücadele açısından uygun bölgelerdir.

Tüm bu hareketler 1896 tarihinde bir din adamının önderliği altına giriyor. Bunlar belli bölgelere yerleşiyorlar ve 5 binin üzerinde aile ile birlikte toprak ağalarına ve sisteme karşı savaşıyorlar. Daha önce sözü edilen iki direniş çok önemlidir. Çünkü bunlar ilk kez silahlı mücadeleyle sürdürülmüştür.

Din adamının inisiyatifi altında oluşturulan bölgeler önceleri tamamen kolektif bir üretim içinde oluyorlar. Fakat bunlar daha sonraları diğer halk kesimlerden kopuyorlar ve tecrit oluyorlar. Bunun başlıca nedeni teolojik pratiktir. Çünkü artık kolektif üretim yalnızca dayatılmıyor, dayatmanın dışında cezalandırmalar da söz konusu oluyordu. Bu nedenle daha sonraları bunların bir kesimi dağılıyor.

Gerçek halk hareketlerinin gelişmesiyle ve özellikle de bağımsızlık ve anti-emperyalist karakter taşıyan ve silahlı mücadeleyi önemseyen hareketlerin gündeme gelmesiyle birlikte, devletin saldırıları daha da artıyor. Bu durum sadece Brezilya için geçerli değildi. Örneğin Uruguay'da bağımsızlık hareketleri ve halk hareketleri hızla gelişmeye başlamıştı.

Bu gelişmeler Britanya emperyalizmini rahatsız etmeye başladı ve üçlü bir ittifak oluşturuldu. Miplice Alianca olarak adlandırılan bu üçlü ittifak, Arjantin, Paraguay ve Brezilya ordularından oluşuyordu. Ve özellikle de Uruguay'da uzun yıllar süren bir jenosit (soykırım) başladı ve binlerce insan vahşice katledildi.

Brezilya'nın bir ulusal geleneği vardı ve bundan kaynaklı da gerek o yıllarda, gerekse sonraları askeri diktatörlük döneminde, emperyalizm tarafından Güney-Amerika'da gelişen halk hareketlerini bastırmak için kullanıldı. Ve aynı zamanda bu tür katliamları kendi ülkesinde de yoğun olarak gerçekleştirdi.

Luis-Carlos Prestes ya da Tenetino hareketi: Bu hareket 1922/24/26 yıllarında en yüksek dönemlerini yaşamıştır. Luis Carlos Prestes bu harekete bir sosyalist olarak önderlik ediyordu. Hareket güçlü bir çıkış yapıyor. Özellikle de Güney Parana bölgesinde büyük kazanımlar elde ediyorlar. Bu hareket ilk gerçek ilerici silahlı mücadele hareketi olarak değerlendirilebilir. Bu hareket askeri yenilgiye uğramıyor, ancak programı ve çizgisi konusunda çok net değil. Hareket bir yürüyüş başlatıyor ve toplam 24.000 km yürüyorlar. Yürüyüş Brezilya-Bolivya sınırına ulaştığında ise dağılıyorlar.

Luis Carlos Prestes aynı zamanda Brezilya Komünist Partisi üyesidir ve BKP'ye 1922 yılında üye olmuştur (yani BKP'nin kurulduğu yılda). Kendisi Bolivya'dan Brezilya'ya döndüğünde yakalanıyor ve yıllarca hapis hane yatıyor. Sevgilisi ve yol arkadaşı olan Olga Benario ise Almanlara teslim ediliyor ve onlar tarafından idam ediliyor. Prestes Brezilya için önemli bir kişiliktir, çünkü O işçi sınıfı hareketini ayaklandırmış ve silahlı mücadele geleneğini yaratmıştır.

VE KOMÜNİST PARTİNİN TARİHİ

Brezilya Komünist Partisi uzun yıllar mücadele vermiştir ve önemli bir prestije sahiptir. BKP'nin resmi kuruluş tarihi 1922'dir. Kurulduğu yılda toplam iki yüz bin üyesi vardı. Brezilya Komünist Partisi'nin tarihini ve yaşadığı süreçleri üç döneme ayırmak gerekmektedir. Ayrıca şunu da belirtmek gerekiyor ki, Brezilya'daki hareket asıl olarak hep KP'nin inşası üzerinde yürüyordu.

BKP'nin 1. dönemi 1930, 2. dönemi 1930-1960 yılları arası ve 3. dönemi ise 1960-2004'e kadarki süredir.

1. dönem: Önceleri Brezilya'da sosyalist bir gelenek yoktu, yani BKP kurulmadan önce ya da işçi sınıfı hareketinin genelinde. Avrupa'dan gelen işçiler ve onların kurumları, Anarşist ideolojiyi getirdiler, özellikle de İtalya'dan gelenler. Fakat 1917'de Büyük Ekim Devrimi gerçekleştikten hemen sonra, birçok Anarşist kesim bundan etkilendi ve Anarşist çizgiyi terk etti. Ve böylece işçi sınıfı hareketinin mücadelesi doğdu denebilir.

2. dönem: 1930-1960 yılları arasında kapsayan bu dönem, aynı zamanda demokratikleşme süreci olarak da bilinmektedir, yani seçimlerle iktidara gelme mantığı hakimdir. Bu dönemin temsilcisi Earl Browder'dir ve Browder oportünist-revizyonist bir kişiliktir.

1948 yılında yapılan hatalarla ilgili daha sonraları öz-eleştiri veriliyor. 1955'te SBKP'nin 20. kongresi gerçekleşiyor ve revizyonist klik hakim oluyor. 1960'da BKP'nin 4. kongresi gerçekleşiyor ve MK içinde sol görüşe sahip olanlar, yine MK içinde ortaya çıkan revizyonistler tarafından MK'dan tasfiye ediliyorlar.

1960 yılında Güney Amerika'da kongre

re düzenleniyor. Bu kongrede Çin devrimi kabul ediliyor ve sempati duyuluyor. Bu kongre ileri bir kongredir ve Brezilya'nın yarı-sömürge yarı-feodal bir karaktere sahip olduğunu açıklamaktadır.

Aynı dönemde Ulusal Kurtuluş Birliği kurulur. O dönemdeki bir eksiklik de, kırşehir kavramının yeterince kavranamamasıydı. Luis Carlos Prestes vd. kırsal alanda olumlu bir çizgi izlediler ve silahlı mücadele noktasında çok başarılı askeri eylemler gerçekleştirdiler. Ancak buna rağmen olması gereken sıçramayı yaratamadılar. Daha sonraları ise bilindiği gibi, grup Bolivya sınırlarını aşarak, dağılmıştır.

1962 yeniden inşa sürecidir. O dönemde Komintern, partinin isminin BKP değil de, KPB olması gerektiğini söyledi. Çünkü böylelikle kendilerini revizyonist süreçten ayırt etmek istiyorlardı ve diğer bir neden de partideki komünist isminin önce, ülke adının ise sonra gelmesi gerektiği düşüncesi idi. Partido Comunista do Brasil doğru bir hat izledi ve aynı zamanda Mao Zedung Düşüncesini benimsedi. Maurizio Grabois yazdığı bir mektupta Stalin'i savunuyor ve revizyonist Kruşçev Kligini eleştiriyordu. Ayrıca uzun vadeli Halk Savaşının gerekli olduğu savunuyordu.

3. dönem: Bu dönem 1960-2004'e kadarki süreci kapsamaktadır. 1966 yılında 5. kongre gerçekleşiyor. Kongreden hemen sonra iki çizgi mücadelesi dönemi başlıyor. Silahlı mücadeleyi savunmak veya savunmamak meselesi üzerinde tartışılıyor. Genel olarak 1964 askeri faşist darbesi ile birlikte, zor ve kritik bir dönem başlıyor. Devletin baskısı çok vahşi ve ağırdır. İdeolojik mücadele noktasında ise, o dönemde ülkede "Kastroizm" yaygınlaşıyor

KPB'nin Merkez Komitesi 1964 yılın-



da Sao Palo de Lapa'da bir toplantı düzenlerken, bir hainin ihbarı üzerine toplantı basılıyor ve üç MK üyesinden, Pedro Pomar ve Angelo Arroyo şehit düşüyor, Joao Batista Prumond ise yaralı olarak düşmanın eline geçiyor. Kendisi 17 gün boyunca işkencede direniyor ve devlet bir sonuç alamayınca onu da katlediyor. Bu dönem özellikle de silahlı mücadelenin en yoğunlaştığı bir dönemdir. Ancak aynı zamanda da yeni bir bölünmenin yaşandığı ve partinin ikiye ayrıldığı bir dönem.

Bunun ardından tekrar bir yenilenme süreci başlıyor ve Aripuana bölgesine parti tarafından 60 militan, kadro ve parti üyesi gönderiliyor. Askeri eylemler başlıyor ve bu durum 1970-72 yılları arasında devam ediyor. Bunu ardından devlet bölgede ope-

rasyon başlatarak katliam gerçekleştiriliyor, ayrıca halk üzerinde de vahşi bir terör estiriyor. Partinin en değerli kadroları şehit düşüyor.

1980'li yıllarda askeri darbe ortadan kaldırılıyor ve ülke sözde bağımsızlığına kavuşuyor. 1984'ün hemen ardından da ilk seçimlere gidiliyor.

1990'lı yıllarda fraksiyonlar, gruplar ve militanlar tarafından 8 Ekim Hareketi oluşturuluyor. Ancak bu simgesel bir şeydir, çünkü 8 Ekim Ernesto Che Guevara'nın şehit düştüğü gündür.

1995 yılında ulusal örgütlenme dönemi ve son olarak da 1998 yılında tekrar yeniden inşa süreci başlıyor. Devrim ve parti, Peru Komünist Partisi ve Gonzalo'yu örnek alıyor.

Gerçekleştirilen konferansta, hedefin uzun süreli Halk Savaşı olduğu söyleniyor ve buna yönelik hazırlık aşamasına giriliyor. Alınan kararlara göre, kırsal esastır ve silahlı mücadele kırlardan şehirlere yürütülecektir!

Kırsal alanda yoksul ve topraksız köylülere yönelik yoğun bir faaliyet vardı. Kırsal kesimdeki en geniş köylü hareketlerinden bir tanesini de MST oluşturmaktadır. Ancak insanlar onların yönetimine güvenmemekte ve bunların oportünist olduğunu söylemektedirler. Genelde köylüler toprağı işgal ediyor ve devlet de buna müdahale ediyordu.

MST yönetimi genelde grevleri yumuşatmaya çalışıyordu. 1996 yılında Parna'da bir grev gerçekleşti ve bu greve yönelik devlet bir katliam yaptı ve 8 kişi yaşamını yitirdi. O dönem MST içindeki İşçi Partisi kesiminin işbirliği yaptığı biliniyor. Ayrıca 1998'de de başka bir köylü isyanında insanlar hayatını kaybediyor ve İşçi Partisi

belli anlaşmalar imzalamak gerektiğini söylüyordu. Ve bu anlaşmalara ilk imza atan kişi, hemen seçimlerden sonra Ignacio Lula da Silva'nın kendisi oldu ve ayrıca IMF ile de birçok anlaşma yaptı. Özellikle tarımla ilgili halk karşıtı birçok karar alındı ve en yüksek teknolojik aletler, tarım üzerindeki çıkarlar için, yani kâr etmek için kullanılmaktadır.

Lula Brezilya'ya bağımsızlık getirmemiş, tam tersine, ülkeyi daha da bağımlılığa götürmüştür. Lula'nın en yakın adamları ise Troçkistlerdir. Bunlar, iletişim bakanı, maliye bakanı vb. görevlerde bulunmaktadırlar. Bu bakanlar yaptıkları konuşmalarda Troçkist olduklarını özellikle vurgulamaktadırlar. Yani, Brezilya'daki devrimciler arasında yapılan espride de söylendiği gibi "Troçkistler devrim yapmış!"

Lula sadece Brezilya açısından değil, AB emperyalizmi de dahil olmak üzere, emperyalistler açısından da, Güney Amerika bağlamında önemli bir anahtardır.

Diğer bir nokta da, Lula'nın dünyada gelişen savaş karşıtı hareketi yumuşatmak amacıyla kullanılıyor olmasıdır. Çünkü Lula sadece emperyalistlerle görüşmüyor, aynı zamanda küreselleşme karşıtı hareket içindeki belli kesimleri de oldukça ciddi bir şekilde etkiliyor. Hatta küreselleşme karşıtı hareket içerisindeki bazı Sivil Toplum Örgütleri onu "sosyalist ve anti-emperyalist" olarak adlandırmaktadır. Bu da tıpkı Venezüella'da Hugo Chavez'in anti-emperyalist olarak değerlendirilmesi gibi bir durumdur. Hugo Chavez'i sadece ABD'ye karşı olduğu iddiasından dolayı böyle değerlendirmek, emperyalizmi yeterince kavramamak demektir. Çünkü esas olarak Alman emperyalizminin, bunun yanı sıra Fransız emperyalizminin şu anda Venezüella'da yaptıkları yatırımlar, yılların iktisadi planının ürünüdür.

Kendisini Dünya Sosyal Forumu olarak adlandıran oluşum da genelde "Lula yok-suldu ve işçi sınıfı içinden çıktı, halktandır" vb. söylemlerle dünyadaki hareketleri yönlendirmeye çalışmaktadır. Şunu unutmamalı ki, yarı Brezilya'da silahlı mücadele yürütüldüğünde, o sözde "halktan, işçi sınıfı içinden çıkan" Lula, katliamlar için düğmeye basan, hapis hanelerde siyasi tutsakların en temel haklarını gasp eden vb. kişi olacaktır. Buna yönelik hazırlıkları ise şimdiden görebiliyoruz.

Brezilya hükümetinin açık açık söylediği bir şey var. Şöyle diyor Brezilya hükümeti: "Brezilya'da Maoistler Halk Savaşı başlatmak istiyorlar, buna karşı önlem almak gerekiyor" ve bu söyleme bağlı olarak ve gerici-burjuva medyanın da desteğiyle, kırsal alanda yaygın bir anti-propaganda başlatılmıştır.

Brezilya devleti, özellikle de kırsal bölgelerde ve bunun yanı sıra da Amazon bölgesinde ABD emperyalizminin askeri yerleşimini sağlamaktadır. Çünkü silahlı mücadele başladığında, hem bunu engellemek ve hem de diğer ülkelerin etkilenebilmesini önlemek açısından, bunu yapmak zorunda hissediyor kendini. Bugün Amazon bölgesinde tüm orman sınırları kuşatılmış durumdadır.

Dolayısıyla emperyalizmin ve onların yerli uşaklarının, gelişebilecek bir militan halk hareketinden ve buna bağlı olarak da Halk Savaşından, ne kadar korktuklarını görebiliyoruz.

"TROÇKİSTLER DEVRİM YAPMIŞ!"

Lula'nın iktidara gelmesinin ardından ülkede değişen hiçbir şey olmadı. Eski devlet başkanı 11 Eylül olaylarından sonra ABD'yi desteklemek ve aynı zamanda da

Örgütlenme biliminde, kişileri tanımayı VE DENETLEMİYİ ÖĞRENELİM!

Doğa ve toplum yasalarını inceleyen birçok temel bilim dalı olduğu gibi kitleleri ve Proletarya Partisi'nin örgütlenme yasalarını inceleyen örgütlenme bilimi de vardır. Nasıl ki fizik, kimya ve biyoloji biliminin temel yasaları ve kuralları varsa, aynı zamanda örgütlenme biliminin de kendine özgü temel yasa ve kuralları kendine özgü hareket tarzı vardır. Bu yasaların bilgisine ilke ve kurallarına gerçek anlamda sahip olunmadan kitleler ve Proletarya Partisi örgütlenemez.

Aynı şekilde örgütlenme bilimi gibi savaş biliminin de temel yasa ve ilkelerinin olduğu da bilinmek zorundadır. Devrimci savaş, savaş teorisine; savaş yasa ve ilkelerine, ülke ve toplum gerçekliğine uygun örgütlenir. Devrimci hareketi, sınıf savaşımının hareketini incelemek, bunlara hükmeden yasaları ortaya çıkarmak ve bu bilinçle sürece müdahaleyi örgütlemek, devrim biliminin uygulayıcıları tarafından vazgeçilmez görevdir.

Doğa, toplum ve düşüncedeki hareketi inceleyen ve bu inceleme temeli üzerinde şekillenen temel yasaları düzenleyen bilimler, insanlığın gelişimine yön vermektedir. Hareket halinde olan her şeyin kendine özgü temel yasaları ve ilkeleri olduğu gibi toplumsal ve sınıfsal hareketlerin de kendine özgü temel yasaları ve ilkeleri vardır. Bu temel yasaları ve ilkeleri inceleyen bilimin adı örgütlenme bilimidir. Ve bu bilimin yasalarıyla donanım devrimci harekete ve pratiğe yön veremlidir.

Sınıflara bölünmüş toplumlarda düşman sınıflar arasındaki mücadele politik bir mücadeledir. Politik mücadelede savaş aracı dahil birçok araç kullanılır. Politik mücadeleyi en kapsamlı şekilde yürütmek için partiler örgütlenir. Politik partiler örgütlenme bilimine uygun örgütlenir. Örgütlenme bilimi bir yandan toplumların ve sınıflar savaşımının gelişim yasalarına uygun hareketi örgütlerken aynı zamanda ülke ve toplum gerçekliğini, hareketin her türlü gelişim ve değişimini de dikkate alarak gelişimini sürdürür.

Devrimleri gerçekleştiren ülkelerin pratiğine baktığımızda devrimin teorik ve pratik ustalarının örgütlemeyi bir bilim olarak ele aldıklarını ve buna uygun sınıf hareketini ve kitleleri örgütlemeyi başardıklarını görürüz. Tarih boyunca devam eden sınıf savaşımaları pratiği içinde ortaya çıkan örgütlenme biliminin temel yasaları ve ilkeleri üzerinde kitleler ve devrimci pratik çalışmalar örgütlenir.

Örgütlenme bilimi tarihi koşulların gelişimine uygun olarak değişim gösterdiği gibi, ülke ve toplumsal yapıların farklılığına uygun olarak da değişim göstermiştir. Ancak temel yasalar ve ilkeler hiç değişmeden kalır. Bunların başında Proletarya Partisi'nin kitlelerle sürekli güçlü politik bağ içinde olması gelir. Sınıf bilinçli proleterlerin ve militanların politik düzeylerine ve yeteneklerine uygun olarak konumlandırılması ve sürekli olarak faaliyetlerinin denetlenmesi ilkesi değişmez temel ilkedir. İster bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal, devrimin başından sonuna kadar devrimci savaşı örgütlenme göreviyi karşı karşıya olan illegal örgütlenmeyi



esas alan ülkeler olsun; isterse legal örgütlenmeleri esas alan emperyalist-kapitalist ülkelerde olsun, değişmez ve vazgeçilmez temel ilkelerin başında "Başarı sağlamak için yönetici organların kararlarını yaşama geçirebilecek ve bu kararların yerine getirilmesini denetleyebilecek nitelikte doğru insanları doğru yerlere yerleştirmek gerekir" gelir. İnsanların doğru seçilmesi ve uygulamanın denetlenmesi örgütlenme biliminin önemli temel yasalarından biridir.

Örgütlenme çalışmasında başarı elde etmenin önemli ölçütü sınıf bilinçli proleterleri ve militanları politik ve mesleki özelliklerine ve yeteneklerine uygun olarak konumlandırmak ve çalışmalarını denetlemektir. Bu gerçekleşmeden doğru kararların alınması tek başına yetmeyecektir. Alınan kararların yaşama geçirilmesi ve bu kararların yerine getirilmesinin denetlenmesini gerçekleştirecek insanların doğru yerlerde örgütlenmesi temel bir ilkedir.

Kitleleri ve Parti'yi örgütlemek mi istiyoruz? O zaman örgütlemenin temel ilke ve kurallarına uygun hareket edeceğiz. Sağlıklı mı yaşamak istiyoruz? En temel sağlık kurallarına uyacağız? Ya da bir felakete kurban gitmeden bir araçla yolculuk mu yapmak istiyoruz? O zaman en temel trafik kurallarına uygun hareket edeceğiz.

Örgütlenme biliminin evrensel yasalarına, ilkelerine uymanın ve buna uygun hareket etmenin zorunluluğu bir gerçektir. Sınıf bilinçli proleterlerin vazgeçilmez görevi örgütlenme sanatını bir bilim olarak kavramak ve buna uygun hareketini ve çalışmasını örgütlemektir. Sınıf bilinçli proleterler, devrimin ileri teorisini, temel yasalarını, temel ilkelerini, dünya devrim pratiğini, ülke devrim pratiğini ve Proletarya Partisi'nin her alandaki geçmiş örgütlenme pratiğini öğrenerek donanımını güçlendirmekle sorumludur. El yordamıyla, pusulasız nasıl ki yol katedilemezse proletaryanın evrensel bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol göstericiliği olmadan da kitleler ve parti örgütlenemez.

Geçmiş örgütlenme pratiklerinden biri olan 1977 yılında 1 Mayıs gecekonduları pratiği bütün yönleriyle incelenip, sürecimizin ihti-

yacına yanıt olacak ders ve tecrübeler çıkarılmadan gecekondularda örgütlenmeye girişmek, süreci hiç yaşamamış gibi davranmak olur. Geçmiş pratik hareket hiç yaşanmamış olur. Proletarya saflarına yeni ya da zaman dilimi olarak kısa bir süre önce katılan sınıf bilinçli proleterler, Proletarya Partisi'nin birçok alanda yürüttüğü geçmiş mücadele pratiğini her yönüyle incelemek zorundadır. Ve bu inceleme ışığında somut dersler çıkarmak ve bu çıkarılan dersler ışığında yeniden daha ileri düzeyde örgütlenme pratiğine girişmek zorundadır. Sıfırdan başlamak, sanki hiçbir alanda (işçi, semt, gençlik, gerilla) pratik yaşamamış gibi davranmak ve hareket etmek kabul edilemez. Devrimci düşüncenin gelişimi proletaryanın deneyi ve canlı çalışmasıyla zenginleşecek ve sürekli bir şekilde geçmiş deneyi ile bugünün deneyi arasında karşılıklı bir etkileşim sağlanacaktır.

Örgütlenme ve çalışmada ilke ve kuralsızlığa, disiplinsizliğe, gevşekliğe ve denetimsizliğe fırsat tanıyarak, göz yumarak gelişim sağlanmaz. Hangi alanda başarı elde ediliyorsa orada ilke ve kurallar, orada politik kararların yaşama uygulanması yönünde bilinçli, örgütlü ve kolektif müdahale var demektir. Nerede başarısızlık varsa orada, devrimin örgütlenme yasalarına ve ilkelerine uygun hareket etmemek, örgütsel kuralsızlık ve ilkesizlikler var demektir.

Örgütleyicileri örgütlemek için önemli ilk adım, onları bütün yönleriyle tanımaktır. Örgütlenme biliminin vazgeçilmez bir ilkesi insanları tanımaktır. Onların politik mesleki özellikleri kadar kişilik özelliklerini bütün yönleriyle tanımak gerekir. Bu kolay başarılmayan bir bilinç faaliyetidir. Her yönüyle tanıma birden bire gerçekleşmez. Uzun süreli devrimci çalışma süreci içinde ortaya çıkan devrimci dikkat ve devrimci gözlemlerle ortaya çıkan özellikler önemlidir.

İnsanları nasıl tanıyacağız? İnsanlarda hangi özellikleri arayacağız? En temel özellik olan devrimci davaya bağlılıktır. Davaya bağlılık ve halka olan sevgidir. Kişinin devrimci mücadelede güvenilir olup olmadığını öğrenmektir. Kişiyi tanımada tayin edici özelliklerden birincisi; halka, yoldaşlara ve hatalara karşı olan tutumdur. Tayin edici özellik budur. Halkına ve yoldaşlarına karşı sekte, yıkıcı, itici, onlara tepeden bakan, hor gören, küçümseyen, onlara karşı sevgi taşımayan davaya bağlılık aranmaz. İkinci tayin edici özellik ise hata ve zaafı karşı tutumdur. Hatalara karşı tutum proletarya davasına olan bağlılığın temel ölçütüdür. Hata ve zaafı kabul etmeyen, bunları erdem olarak gösteren, onları dokunulmaz kabul eden anlayış devrimci olamaz.

Devrimi örgütlenme mücadelesinde bir yandan kitleler örgütlenmeye çalışılırken diğer yandan parti örgütlenmeye çalışılır, yani

sınıf bilinçli proleterler, yani örgütleyiciler örgütlenir. Örgütleyicilerin örgütlenmesinde tayin edici temel özelliklerin yanı sıra politik ve mesleki bilgi düzeyi gelmektedir. Devrimin teorisine donandıkça politik düzey yükselir ve bu nitelik düzey kitleleri örgütlemeyi ve yönetme yeteneğini güçlendirir. Örgütsel tecrübe ve deneyim en başta kazanılan özellikler değildir. Devrimci çalışma süreci içinde kitle ve parti çalışması sürecinde ortaya çıkan devrimci pratikle kazanılan özelliklerdir. "Kişilerin denetlenmesi ve gerçek uygulamanın kontrolü! İşte şimdi tüm çalışmanın, tüm politikanın can alıcı noktası budur, gene budur ve yalnızca budur." (Lenin)

Örgüt biliminde kişileri tanımayı ve politik kararların gerçekten uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmeyi öğrenmek temel görevdir.

Herhangi bir faaliyet alanı ve herhangi devrimci bir görev için kişilerin seçimi tayin edici önemdedir. Kişilerin seçimi için onları tanımak gerekir. Tanımadan seçim olmaz. Tanımak için diyalektik yöntemi doğru tarzda kullanmak ve bunun için de bir süreç, belirli bir zaman gereklidir.

Öznel niyetlerden hareketle, işimize gelen tarzda "tanıma". Devrimci çalışmanın bir anı, bir dönemi, bir özelliği, bir yanıyla "tanıma". Görünürdeki yanıyla "tanıma". Çok "iyi" laf eden, kendini cesur, bilgili, yetenekli, olarak gösteren söylem üzerine "tanıma". Ön yargı, ön bilgi ile "tanıma" vb. türden, "anlama" tutumları bilimsel ve gerçekçi değildir. Subjektif tanıma yöntemleri yanılgılara, hayal kırıklıklarına ve başarısızlığa götürür. Subjektif türden tanıma ve buna uygun konumlandırma yöntemleri örgütsel başarısızlığa ve yenilgilere götürür. Örgütlenme biliminde kişileri tanıma kolay olmayan uzun bir süreci kapsayan dikkat ve bilimsel öngörü isteyen bir çalışmadır.

Diyalektik'in temel yasası olan çelişme yasası karşıtların göreceli birlikteliği ve mutlak mücadelesi üzerine kuruludur. Bu yöntem doğru tarzda kullanıldığında doğru temelde bilgilenme ve tanıma ve buna uygun doğru yerde konumlandırma gerçekleşir. Her şeyin zıddıyla birlikte mücadele yasası kişilik özelliklerini açığa çıkarmak için de geçerlidir. "Görev, yetenekli örgütçüleri ve yöneticileri bulup ortaya çıkarmak ise kişilerin değerlendirilmesi için bilgi ve materyaller toplamakla işe başlanır." Her bir çalışma ve faaliyette ortaya çıkan materyaller ve bilgiler seçimin doğru yapılmasını sağlar. Kişilerin seçimi doğrudan olacağı gibi dolaylı bilgilenmeyle de sağlanır. Her zaman kişilerin tanınması doğrudan araçlarla gerçekleşmez, zaten pratik olarak bunun mümkün olmadığı da bir gerçektir. Tanıma ve denetleme iç içe olacağı gibi farklı araçların tek tek pratiğe konulmasıyla da mümkündür. Kişilerin seçimi belirlenmiş kalıplarla, önceden belirlenmiş kriterlerle başarılamaz. Onların olumlu ve olumsuz, güçlü ve zayıf yanları, bilgi ve bilgisizlik düzeyleri, cesaret ve korkuları, ileri ve geri yanları bütünlüklü olarak değerlendirilerek tanıma ve seçme; ve buna uygun olarak konumlandırma eylemi gerçekleşir.

Kişilerin tanınmasıyla birlikte seçim ve buna uygun konumlandırma pratiği çok yönlü ve sabırlı bir çabayla başarılıdır. Çalışmaların örgütlenmesinde işin zamanında ve hakıyla yapılması, en küçük meselelerin bile sonuçlandırılmasında denetleme aygıtı önem taşır. Herhangi bir görevin ve faaliyetin, çalışmanın örgütlenmesinde kontrol ve denetimin başarının kriteri olduğu kavranmak zorundadır. “Örneğin, bizzat oraya git, çevrene bakın, her şeyi denetle, oradaki gevşekliğin sona ermesi için sana sorumluluk verilmiştir.” Lenin.

Devrimci çalışmayı öğrenmek, uygulamanın denetlenmesini öğrenmek, durumdan yola çıkarak yaşanan sorunların doğru çözümünü öğrenmek, kitlelerin devrimci hareketini yönetmeyi öğrenmek, komite ve hücre çalışmalarını yönetmeyi öğrenmek, DKÖ’leri, kültür merkezlerini, sendika yönetimlerini yönetmeyi öğrenmek... Kısaca kitleleri, sınıf savaşımını, hareketin yaşandığı tüm alanları örgütlemeyi öğrenmek aslonandır.

Yaşamlarını, güç ve yeteneklerini devrimin, Parti’nin örgütlenmesine aday olan sınıf bilinçli proleterlerde özel nitelikler aranır.

Çünkü devrimin ileri teorisiyle donanmış, mücadele içinde biçimlenmiş, kitlelerle güçlü politik bağları olan proleter devrimci kadrolar yaratmadan hiçbir Parti oluşamaz, büyüyemez ve gelişemez. Bundandır ki, devrimin tayin edici sorunu olan örgütleyicilerin örgütlenmesine büyük önem verilir. Proletaryanın muzaffer devrim mücadelesini örgütlemeye, sınıf bilinçli proleterlerin yetiştirilmesi, seçimi ve doğru yere konumlandırılıp, denetlenmesi tayin edici sorundur.

Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ne kadar kavranır ve yaşama uygulanırsa dev-

rimci çalışmanın seviyesi, niteliği ve verimi o kadar yüksek olur. Parti’nin politik seviyesinin yükseltilmesi kadro ve militanlarının seviyesinin yükseltilmesini yaratır. Proletarya Partisi’nin nitelik düzeyi onun kadro ve militanlarının politik düzeyiyle ölçülür. Kitleleri, partiyi ve devrimci savaşı örgütlemeye, ideolojik-politik-örgütsel sorunları çözüm gücüyle ölçülür. Devrimci direniş yeteneğine sahip sürekliliği sağlanmış örgüt yaratmak, devrimci savaşı ustaca örgütlemekten ve bu savaşa uygun yetenekli kadro, militan ve savaşı yetiştirmekten geçer.

PUSULA

PRATİK ADIMLARIMIZ SOMUTA DÖNÜK VE ZORLUKLARI AŞMA KARARLILIĞINA SAHİP OLMALIDIR!

Proletarya Partisi içinden geçtiğimiz sürecin zorluklarına vurgu yapıyor. Sürecin zorluklarına vurgu yapmak karamsarlık tohumlarını ekmek değil, bilakis bir gerçeğe dikkat çekmektir. Şu açık ki doğru bir tedavi için doğru bir teşhis gerekir. O halde her zaman sinir bozucu da olsa, karşı tepkilerin oluşmasına da yol açsa, gerçekleri ifade etmekte ısrarlı olmak ve gerçeklerin ifade edilmesinde taşınan ısrarı, çözüm noktasındaki kararlılıkla bütünleştirmek, zorlukları aşma sürecine hizmet eder.

Şu açık ki; böylesi zor süreçleri tanımlama, tanımlamaya uygun olarak çözüm reçeteleri sunma kolay değildir. Dolayısıyla kesin tanımlamalar, kesin belirlemeler ve pratik çözüm önerilerimiz somut verilere dayanmalıdır. Ve gücünü duygusal dünyamızdan, tepkisel öfkemizden, yüzeysel kavrayışımızdan değil, nesnel olgulardan almaktadır. Bu demektir ki; tüm değerlendirmemiz, eleştirilerimiz, pratiğe dönük çözüm önermelerimiz somutluğa ve zorlukları aşma kararlılığına ve cesaretine sahip olmak zorundadır.

Marksist Leninistlerin Sovyet devrimi döneminde ortaya koydukları şu bilimsel değerlendirmeler, bugün açısında bizim için sadece bir tarihi tecrübeden ibaret değil, aynı zamanda günün sorunlarını çözmek, devrimin militan kişiliğini yaratmak için de yol gösterici bir ışık niteliğindedir: “Şüphesiz yüzünden güçsüzleşmiş, titizlikten körlenmiş tövbe konuşmalarına meyilli, devrimden hızla yorulan, devrimi mezara taşımaya ve onun yerine anayasa adillliğini geçirmeyi bayram gününü hayal eder gibi arzularan Rus Marksist aydınlarının, Marks’tan öğrenmeleri gereken işte budur. Proleterlerin teorisyen ve önderlerinden, devrime inanmayı öğrenmeler; ondan, işçi sınıfının doğrudan devrimci görevlerinin mücadelesini sonuna kadar vermeye nasıl çağrıldığına öğrenmeler; devrimin geçici başarısızlıklarından sonra cesaretsiz ah-ü vaha tahammülü olmayan karakter sağlamlığını öğrenmeler.” (Leninizm nedir?)

Tarihte bağrında hiç yenilgi taşımayan devrim yoktur. Her devrim inişli-çıkışlı bir yol gibidir. Gerileme ve iniş anında, gerilemeye dair soru sormayan, çıkış anını düşünüp, heyecanını yaşamayan bir devrim militanının, militanlığı tartışılır hale gelmiştir. Yani sürecin zorluklarını tersine çeviren ideolojik zeminini, kitlelere olan güvenini

esasta yitirmiştir. Bunların yitirildiği anda, halkın davası için sahip olunan özveri-fedakarlık gibi tüm güzel erdemler, yerini burjuva bencilliğine ve bireyciliğin kuşattığı bir kişiliğe “her şeyin başı dürüstlüktür” ilkesi yerini bencil çıkarları için ne yaparsan muhtaktır anlayışına bırakır.

Devrimci ve komünist saflarda yaşanan savrulmalarda birçok yorgun kişiliğin örgütlülüğe, kavga yoldaşlarına karşı pervasızca saldırılarda bulunmaları tam da yukarıda ifade ettiğimiz burjuva kişiliklerinin doğal bir sonucudur. Geldikleri burjuva çöplüğüne yeniden dönüş eylemlerini meşrulaştırma çabasıdır. Bu tür dönüşleri yapan yorgun küçük burjuva kişiliklerden kendine ve sürece objektif ve samimi bir yaklaşım gösterme pratiğini beklemek, onlara hak etmedikleri dürüst ve samimi payeler biçmek anlamına gelir. Oysa bu güçsüz, tövbe konuşmaları ideolojik duruşlarındaki çarpıklık objektif olarak görülse, izledikleri karalama ve saldırgan tutumlarının nedeni daha iyi anlaşılır. Durumu anlamak, yapılan saldırganlıkları anlayışla karşılamak anlamına gelmez. Ama yürütülecek ideolojik mücadelede daha soğukkanlı ve eğitici bir yol izlenir. Diğer bir ifadeyle varolanı doğru çözümlenmek, izlenecek yol ve yöntemde daha doğru araçlar kullanmak anlamına gelir.

Bugün ezilenlerin haklı savaşımına ve zaferine inanmayan, inananlara karşı kuşku ve kaygılar besleyenlerin sayısının çok olması doğru yerde durdukları anlamına gelmez. Peki ne anlamına gelir? Tabi ki sınıf bilinçlerindeki zayıflık, haklı ve meşru olduklarına duydukları inançsızlık anlamına gelir. Bu inançsızlığın, belli oranda örgütlü saflarda boy vermesi, örgütsüzlüğün meşru hale getirilmesi için örgütlü yapılara saldırması, burjuva düşüncesinin ideolojik bir yansımasıdır. Dikkat edilirse tüm gıdalarını ve enerjilerini esas olarak burjuva çöplüğünden alan bu tür şekillenmiş sahibi kişilikler; devrimci komünist güçlerin tüm pratiklerini esas olarak olumsuzlar. Yaşanan başarısızlıklar karşısında “biz demiştik” ukala söylemleriyle objektif olarak sınıf düşmanlarının sevinçlerini paylaşır hale gelirler. Bu düşünüş tarzına, bu ruh haline sahip olan kişilikler/anlayışlar kendilerine hangi sıfatı takarlarsa takınsınlar, objektif olarak taktıkları sıfatlardan çok uzak durdukları açıktır.

Çünkü; koşullar ne kadar zor olursa ol-

sun, umutsuzluk ve karamsarlığın amigolunu yapmak, devrimcilerin ve komünistlerin işi değildir. Devrimcilerin ve komünistlerin işi karamsarlık bulutlarını dağıtmaktır. Umutsuzluğu umuda dönüştürmektir. Bugün devrimci militan olmanın koşulu umudu büyüttür. Başta Nepal olmak üzere birçok ülkede yükselen devrim dalgası karşısında coşku ve heyecan duymaktır. Irak halkının işgalcilere karşı sergilediği can bedeli direnişte halkın gücünü görmektir. Yürütülen sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları karşısında gereken devrimci duyarlılığı göstermeyenler, ezilenlerin kendiliğinden gelişen hareketleri ve homurtularında halkın gücünü görmeyenler, bu güce güvenmeyenler sürecin olması gereken militanları olamazlar. Olsa olsa başarısızlıkların ve olumsuzlukların tespit memuru ve üzerinde teori yapma iddiasız amiri olurlar. Oysa devrim bir iddia, bir ısrar işidir. Olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmek için tecrübe edinme ve bu tecrübeler üzerinde büyük hamleler yapma eylemidir.

Elbetteki olumsuzluklarımızı görmeliyiz, sürecimize öz eleştirel yaklaşmalıyız. Kimden gelirse gelsin hangi amaçla yapılsa yapılsın, doğru ve haklı eleştirileri kabullemeliyiz. Bizim esas itirazımız, haklı ve meşru bir davanın savunucusu olan bizlerin, almış olduğu geçici başarısızlıklardan hareketle, davamızın haklı ve meşru olduğunu gölgeleyecek; ezilenlerin yürüttüğü sınıf savaşımı hakkında tereddüt ve kaygılar yaratan yalın ve karamsar düşünüş tarzıdır. İşte sürecin militanı, bu düşünüş tarzıyla hesaplaşmak zorundadır.

Sürecin militanı bugün daha çok tarihin bu bölümüyle ilgilenmelidir. Dünyanın hangi coğrafyasında olursa olsun, ezilenlerin yürüttüğü sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine kitlelerin emperyalist-kapitalist sistem ve işbirlikçilerine karşı kendiliğinden gelişen hareketlerine yüzünü çevirmelidir. Onların yarattığı mücadele coşkusunu ve heyecanını hissedecek proleter enternasyonalist bir duyarlılığa sahip olunmalıdır. Bu geniş perspektife sahip olmayan, her şeye kendi dar örgütsel sınırları içinde bakan, olumluluklara sırtını dönen, olumsuzluklarla yatıp kalkan hiç kimse sürecin militanı olamaz. Tam aksine sürecin zorlukları altında ezilerek yeniden sistemin çöplüğüne karışır. Bu niyet sorunu değildir; yanlış bir düşünüş tarzının, karamsar bir ruh halinin yarattığı, yol açtığı bir yıkımdır. MLM’lerin sıkça vurgu yaptığı ideolojik netlik, kitlelere güven, başarıya duyulan sonsuz inanç tüm bu yıkımları önlemenin panzehiridir.

Sürecin militanı bugün pratiğe daha çok önem vermelidir. Ve söz ile eylemin mutlak uyumunu yakalamalıdır. Sürecin militanı yarının sorunlarının çözümünün bugün-

kü sorunların çözümünden geçtiği gerçeğini görmelidir. Bugünün pratik sorunlarına çözüm olamayanların, yarının sorunlarına çözüm olmaları düşünülemez. Bu konuda yeniden bilimsel tarihi tecrübeler başvurmakta yarar görüyoruz: “Eski kapitalist toplumun bize bıraktığı en büyük kötülüklerden, en büyük belalardan birisi, kitap ile pratik yaşam arasındaki derin uçurumdur; çünkü her şeyi en güzel şekilde tasvir eden kitaplara sahiptik, ama çoğu durumda bu kitaplar, bize komünist toplumun sahte bir tablosunu çizen en iğrenç ve ikiyüzlü yalanlardı. Bu nedenle, kitaplarda komünizm hakkında söylenen şeyleri harfiyen özümlemek son derece yanlış olacaktır.

Şimdi konuşmalarımız ve makalelerimiz, eskiden komünizm hakkında söylenenlerin basitçe bir yinelenmesi değil, çünkü konuşmalarımız ve makalelerimiz, her alandaki günlük çalışmalarımızla bağlıdır. Çalışma olmaksızın, mücadele olmaksızın, komünist broşürlerden ve eserlerden elde edilen komünizm hakkındaki kitap bilgisi beş para etmez, çünkü bu o eski teori-pratik kopukluğunu, eski kapitalist toplumun en iğrenç özelliği olan o eski kopukluğu sürdürecektir.

.....

Tek başına kağıt belgelerin varlığı, Bolşeviklerin merkeziliğe karşı gerçek devrimci özünü ve gerçek uzlaşmazlığını göstermeye yeterlidir, anlamına mı gelir? İflah olmaz bürokratlar dışında kim yalnızca kağıt belgelere güvenebilir ki? Partililerin ve önderlerin yalnızca açıklamalarına göre değil, her şeyden önce eylemlerine göre sınıması gerektiğini arşiv farelerinden başka kim kavramaz ki? Tarihi, rahatsız edici eleştiricilerden yakasını kurtarmak için herhangi devrimci bir kararı körce imzalamış olan az sosyalist tanımaz. Ama bu, onların bu kararları pratiğe geçirdiği anlamına gelmez. Yine tarihi, diğer ülkelerin işçi partilerinden ağızdan köpükler saçarak en devrimci eylemleri talep eden az sosyalist tanımaz... İşte bu nedenle Lenin bize, devrimci partileri, akımları, önderleri açıklamaları ve kararları temelinde değil eylemleri temelinde sınımamızı öğretmemiş midir?” (age)

Sürecin militanı bu tarihi tecrübeleri özümseyerek pratiğe yönelmelidir. Söylemlerinin arkasında durmayan bir militanın çevresi ve kitleler üzerinde etki yaratması ve güven vermesi düşünülemez. Bu güvenin verilmediği, yaratılmadığı bir ortamda, tüm çağrılar yanıtızsız, alınan kararlar kağıt üzerinde bırakılmayacak, çağrılara yanıt bulacak bir politika ve bu politikayı uygulayacak militan kişiliği yaratmak, pratik başarı için olmazsa olmazdır. Ve her militan güncel görevlerine bu bilinç ve sorumlulukla sarılmak zorundadır.

Halkın savaşı Yılmaz Güney ölümsüzdür



Her yıl olduğu gibi bu yıl da ATİK'in kararlaştırdığı ve bütün örgütlü alanlarında kampanya olarak örgütlediği "Yılmaz Güney'i anma etkinlikleri", Paris'te 9 Eylül tarihinde başlatıldı. "Halkın sanatçısı halkın savaşıdır" anlayışıyla hareket eden Yılmaz Güney, bağlı bulunduğu sistemi eleştirdiği ve ona karşı mücadele ettiği için çeşitli defalar faşizmin mahkemelerinde yargılandı ve hapisaneye konuldu. O'nun için her tutukluluk dönemi, siyasal ve ideolojik olarak daha donanımlı olmanın vesilesi olmuştu.

Bulduğu coğrafyada sistemi hem sanatsal ve aynı zamanda siyasal olarak karşısına alan böyle bir sanatçının, halklar ve mücadeleleri konusundaki katkıları tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Sanatsal ve siyasal yaşamıyla egemen güçleri karşısına

alan Yılmaz Güney, sürgündeyken de aralıksız olarak sanatsal ve siyasal çalışmalarını bir arada yürüttü. Ancak yakalandığı hastalık O'nu vakitsiz bir anda aramızdan aldı. Son nefesinde "beni komünarların battaniyesine sarın" diyerek aramızdan ayrıldı 9 Eylül 1984'te. ATİK, 20 yıldır her 9 Eylül tarihinde Yılmaz Güney'in mezarını ziyaretle başlayarak Eylül ayı boyunca O'nu anma ve kitlelere sanatsal yönüyle olduğu kadar siyasal yönünü de aktarmaya büyük önem verdi ve veriyor. Bu bilinçten hareketle 9 Eylül 2004 Perşembe günü toplu olarak mezar ziyaretinde bulunularak çelenk bırakıldı. Ardından aynı tarihte anma etkinliği yapılacağı öğrenilen ADHK ile birlikte ATİK'in 11 Eylül için planladığı anma etkinliği ortaklaştırıldı. Herkesin kendi hazırlıkları ile katıldığı anma etkinliği oldukça olumlu geçti. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik, ATİK ve ADHK adına yapılan konuşmalarla sürdürüldü. Konuşmaların yanı sıra kültürel etkinliğin de yer aldığı Yılmaz Güney anma etkinliği, organize edilen panel ve gecenin çağrısı ile bir sonraki etkinliklerde buluşmak umuduyla sona erdirildi. (Paris)

Hindistanlı tutsaklar AÇLIK GREVİNE SON VERDİ

Hindistan'ın Tamil Nadu eyaletinde 26 Ağustos günü 4'ü kadın 15 siyasi tutsağın başlattığı açlık grevi 20. gününde 15 Eylül günü sona erdirildi. Tutsakların talebi POTA yasasının geri çekilmesi ve bu yasa gereğince tutuklananlara açılan davaların iptali idi. Bu yasa altında hepsi Devrimci Gençlik Ligi üyesi 27 politik tutsak Hindistan hapisanelerinde tutuluyor. Tümü 30 yaşın altında olan tutsaklar 24 Kasım 2002 tarihinde Dharmapuri bölgesinde politik bir çalışma sırasında gözaltına alınmışlardı. Üyesi oldukları Devrimci Gençlik Ligi Tamil Nadu eyaletinde yasadışı bir örgüt olmamasına karşın, 27 genç bu tarihten yana, yani yaklaşık iki yıldır tutuklu bulunuyorlar ve henüz haklarında hiçbir dava açılmış değil.

Açlık grevinin sürdüğü 20 gün boyunca tutsaklarla hiçbir görüşme yapmayan Tamil Nadu hükümeti ve Hindistan İçişleri Bakanlığı tamamen sessizliklerini korudu. Ancak Tüm Hindistan Halkları Direniş Forumu gibi demokratik kitle örgütleri Merkezi Hükümetin POTA yasasını geri çekmesine karşın Tamil Nadu hükümetinin yasadaki ısrarı üzerine harekete geçerek konuyu gündeme taşıdılar.

Demokratik kitle örgütleri iki grup oluşturarak erkek tutsakların bulunduğu Çenya'daki Merkez Hapishanesine ve kadın tutsakların bulunduğu Vellore Özel Kadınlar Hapishanesine gönderdi. 13 Eylül'de tutsaklarla görüşen temsilciler POTA'ya karşı mücadeleyi dışarıda sürdürecekleri sözü vererek açlık grevinin bitirilmesini istediler. Bunun üzerine 15 Eylül günü tutsaklar, POTA'ya karşı mücadeleyi dışarı ile birlikte yürütmeye karar vererek eylemlerini sona erdirdiler.

Almanya'da Pazartesi yürüyüşleri sürüyor!

Agenda 2010, kapsamlı sosyal hak gasplarının bir kısmını kapsayan HARTZ IV'e karşı başlatılan eylemler devam ediyor. Ağustos başlarında başlatılan Pazartesi yürüyüşleri 6 Ağustos 2004 tarihinde de Almanya'nın iki yüz yirmi yerinde, on binlerce kitlenin katılımıyla gerçekleştirildi. Özellikle işsizliğin daha yoğun olduğu, sosyal hak gasplarından daha çok etkilenen ve etkilenecek olan Doğu Almanya bölgelerinde katılımlar yoğun olmakta.

Önceki hafta reformistler tarafından ikiye bölünen Berlin yürüyüşü bu hafta tekrardan tek güzergahta, topluca gerçekleştirildi. Kitlelerin yoğun tepkisini alan reformistler geri adım atarak birlikte yürünmesine boyun eğmek zorunda kaldılar. Yine Alexanderplatz'da başlayan yürüyüş, koalisyon büyük ortağı SPD merkez binası önünde yapılan mitingle sonlandı. Güzergahın uzun olmasından kaynaklı, yürüyüş esnasında on bin civarındaki katılım, miting alanında çoğalarak onbeş bini aştı. Polisin provokasyonu sonucu küçük çaplı arbedeler yaşandıysa da boyutlanmadan sakinleşti.

Diğer taraftan Hitler'in torunları Neo-Nazilerin yürüyüş esnasındaki provokasyonları dikkati çekiyordu. Saarland bölgesindeki yapılan yerel seçimlerde, % 5'lik barajı aşamadılarsa da kayda değer oy aldılar. Yabancıları seçim malzemesi yapmaları, işsizliğin vb. olumsuzlukların kaynağı olarak göstermeleri, yine kendilerini Hartz IV karşıtı gibi göstermeleri vb. olgular-

dan hareketle % 4'lük oy almalarının verdiği cesaretle faşist kurumların isimlerinin yer aldığı tişörtler dağıtıp ve bizzat giydirerek provokasyon yaratmaya çalıştılar. Yapılan anonsla birlikte birçok tişört yakılarak gerekli cevap verildi.

Türkiyeli bazı kitle örgütlerinin de yer aldığı yürüyüşe ILPS ve ATİK-ATİF de her hafta olduğu gibi yine kalabalık kitlesiyle katıldı. ILPS ve ATİK-ATİF pankartları, dövizleri taşındı. Merkezi ses cihazlarından ATİF adına yapılan konuşma ve dağıtılan bildirilerle Agenda 2010-Hartz IV'e kaynaklık eden temel nedenlerin arka cephesi ortaya konmaya çalışıldı.

Resmi işsizliğin Almanya genelinde % 20'leri aştığı bu dönemde, işsizlerin çalışanlar üzerinde hakim sınıflar tarafından oluşturulan baskıyı en iyi şekilde kullanarak kölelik zincirlerini daha da artırıyorlar. Genelde gasp edilen sosyal haklar, kan-can pahasına kazanılmış demokratik hak ve özgürlükler bir bir yok ediliyor. Bu sosyal yıkımlar, "Fabrikayı kapatırız, işsiz kalırsınız" vb. tehditleriyle çalışanlardan "Fedakarlık" adı altında yirmi beş maddelik liste sunmalarıyla fabrikalara hızlı bir şekilde yansıtılmaya devam ediliyor. Burjuva basında dahi yankı bulan bu listede yer alan bazı maddeler;

Tatil günlerindeki vardiya primleri kaldırılmalı, işçi temsilcilikleri azaltılmalı, toplu sözleşme zamları kaldırılmalı, 40 saat çalışılmalı, 35 saatin ödemesi yapılmalı, izin paraları düşürülsün veya kaldırılmalı,



Bandların hızı artırılmalı, gece ve Pazar zammı kaldırılmalı, mola süreleri kısaltılmalı, arıza/tamir süresi molalara sayılmalı, 13. aylık ödemeler düşürülsün veya kaldırılmalı, ağır ve kirli işler için ödenen ek ücret kaldırılmalı, işçi temsilcileri toplantıları çalışma saatleri dışına alınmalı, memurların mesaisi ödenmesin vb.

Patronlara da haksızlık etmeyelim. Onların "fedakarlıklarını" da unutmayalım;

Kârlarına kâr katıyorlar, sermayelerini büyütüyorlar, eğlencenin, zevkin en rezilini yaşıyorlar, Dolarlar, Euroolar havada uçuyorlar, para, kâr hırsıyla ülkeleri işgal ediyorlar, çoluk çocuk demeden katlediyorlar,

sonra medyada yayınlayarak yardım çağrısında bulunuyorlar, "yardım, koruma" vb. kuruluşları kurarak ne kadar "insancıl" olduklarını gösteriyorlar ve halkların gözünü boyuyorlar.

Bu şıkları daha da çoğaltmak mümkün, fakat sermaye babalarını anlamak için bu kadar yeter ve artar bile.

Halkın bir sözü vardır; "Yiğidi öldür ama hakkını ver". Halkımız bunu gerçek yiğitler için kullanmış da olsa, yukarıdaki bu "yiğitlere" uyarlayalım. Biz bu "yiğitleri" yok edelim, düzenlerini başlarına yıkalım, tarihin çöplüğünde hak ettikleri haklarını verelim.

İkiz ruhlu trajik bir vahşet: Beslan katliamı

Geçtiğimiz ay Kuzey Osetya'nın Beslan kasabasında rehin alma eyleminin ardından yaşanan katliamla ilgili Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) bir açıklama yaparak yaşanan katliamı lanetledi. Katliamın "İkiz ruhlu trajik bir vahşet" olarak değerlendirildiği açıklamada şu görüşlere yer verildi:

"Beslan'daki ikiz ruhlu vahşet fenomeni; birincisi gerici Rus Devleti'nin saldırgan, işgalci ve zulümkar tutumuna bağlı olarak 1994'ten beri Çeçenistan halkı üzerinde estirdiği devlet teröründen dolayı, ikincisi ise; Çeçen şiddetinin sivil halkı, en tehlikelisi de çocukları hedef alan kör şiddetinden dolayı bu olay 21. yüzyılın en barbar katliamlarından biridir. Bu katliamdan her iki taraf da aynı derecede sorumlu ve suçludur(...)

İlerde bu olayda da Rus istihbaratının ve güvenlik güçlerinin bir şekilde

önceden haberdar olduğu ortaya çıkacaktır.

'Vatani meşru müdafaa' adına, sivil halka yönelik Çeçen şiddeti haklı ve meşru görülmez. Halkın her direnişi, hedefe yönelirken adres ve yöntem ko-



nusunda berrak ve net olmalıdır. Yoksa burjuva-milliyetçi-gerici hareketler ile gerçek bağımsızlık hareketleri arasındaki fark silikleşir. Aynı şekilde, Rus Devleti'nin yaptığı apaçık bir katliama göz yumulur ve çifte standart uygulanırsa,

aslında ikiz kardeş olan aynı gerici çevrelerin izinde yürünmüş olunur. Bu nedenle her iki gericilik de kınanmalı, her iki halkın kardeşliği öne çıkartılmalıdır. Nihayetinde çocuklarımızın şahadeti, hangi ulustan olursak olalım, yeniden kardeşliğimize vesile olmalıdır.

Saldırıdan önce 'her türlü desteği vermeye hazırız' (Bush) diyen Avrupalı ve ABD'li hem ruhlu caniler, saldırı sonrası timsah gözyaşları döküyorlar. Bu burjuva çevreler, 'Dostlarını kamuoyu önünde zor durumda iken açıktan eleştirmeme' adına (Joschka Fischer), bir kez daha operasyon gerçeklerinin örtbas edilmesini salık veriyorlar. (Vietnam Mai Lai katliamı,

94 Ruanda katliamları, 2000-Türkiye mahpushaneler katliamı gibi örneklerde olduğu gibi). Rus, Çeçen ve bütün dünyaya halkları bu gerici-milliyetçi patentli katliamların hesabını kardeşliğini daha fazla pekiştirerek sormalıdır."

ARJANTİN'DE İŞÇİ YÜRÜYÜŞÜ



Arjantin'de yaklaşık 200 kadar "yeni den işgal" edilmiş fabrikada çalışan işçilerin oluşturduğu bir işçi delegasyonu 14 Eylül 2004'te Buenos Aires'te yürüdü. İşçiler hükümetin ülke ekonomisinin çöküşünün ardından Aralık 2001'de sahipleri tarafından terkedilen ve sonrasında doğrudan işçi denetimine geçen fabrikaların ve iflas etmiş diğer işletmelerin kamulaştırılmasını sağlayacak yasanın derhal yürürlüğe girmesini istediler.

170 eylemciden oluşan delegasyon - Zanon seramik fabrikasından 100 işçi ve fabrikayı destekleyen toplumsal hareketlerden 70 kişi- sabah Buenos Aires'e geleerek Zanon'un boşaltılması olasılığına karşı yerel mahkemeye ve ulusal meclise yürüdüler.



Evrensel Bakış

ABD'DE YAKLAŞAN SEÇİMLER VE IRAK ÇIKMAZI

Son yılların dünya gündemini en çok meşgul eden seçim süreçlerinin önümüzdeki aylarda yaşanacağını tespit etmek herhalde pek de abartılı olmayacaktır. Bu seçim yarışlarından ilkini yeni başkanını belirleyecek olan ABD'nin Kasım seçimleri, diğerini ise Irak'ta Ocak ayında yapılacak olan seçim oluşturmaktadır.

Bush yönetimi bir yandan yeni dönem için de ülke yönetiminde olmak için çaba sarf ederken diğer yandan da özellikle yapılan anket çalışmalarının sonuçlarının da etkisiyle seçim sonrasında Irak'ta Ocak ayında yapılacak seçimlerin kendileri ve kuklaları için "güven" içinde geçmesi için hazırlık yapmakta. Bunun için seçimlerden hemen sonra Irak'ta büyük bir askeri operasyon gerçekleştirilmesini planlıyor. Özellikle Felluce, Samarra, Ramadi, Bakuba gibi kontrolün tamamen ya da kısmen Iraklı direnişçilerin elinde olduğu kentlere yönelik planlanan saldırı için çeşitli yorumlar da yapılıyor. Örneğin hava bombardımanlarıyla bir yere varılamayacağını düşünenler "Kayıp vermemiz pahasına, denetimi elde etmemiz için çizmelerimizin orada olması gerekiyor" diyerek bu tür hava operasyonlarının başarısızlığına dikkat çekiyorlar. Irak'ta özellikle seçimler öncesinde tam hakimiyetin ele geçirilme-

si onlar için ölüm kalım meselesi halindedir. Irak halkının ise Ocak'ta işgalcilere ve onların kuklalarına gereken yanıtı vereceğinden kimsenin şüphesi olmamalıdır.

ABD seçimleri için yapılan anketler ve sonuçlarının Türk medyasına da yansdığı kadarıyla Bush'un Kerry karşısında 11 puanlık bir farkla önde olduğu görülüyor. Birkaç ay öncesine kadar desteğinin % 50'lerin altında seyreden Bush'un son aylar içinde öne geçişini gösteriyor.

Irak'ta yaşanan işgale paralel 11 Eylül saldırıları ve "terör" tartışmaları içinde, özellikle de Irak'ta ABD askerlerinin ölüm oranının artışına paralel, Irak'taki işgale Amerikan halkının artan tepkisi ile birlikte güven yitimi yaşayan Bush'un bu çıkışı ülkede yaşanan gelişmeleri merak konusu haline getireyor.

Amerika'da yapılan bir kamuoyu yoklamasına göre ABD halkının en çok neye önem verdiği şöyle açıklanıyor; Bush, terör ve milli güvenlik konularında % 32'ye karşı % 60'lık bir oranla başkanlık yarışının liderliğini elinde bulunduruyor. Dış politika konularında ise % 38'e karşı % 54'lük bir oranla, Irak'taki mevcut durum konusunda da % 37'ye % 55'lik bir oranla önde yer alan Bush; ekonomi alanında % 43'e

karşı % 49 oranıyla seçimdeki üstünlüğünü koruyor. Yine aynı kamuoyu yoklamasına göre Kerry'nin önde olduğu tek konu ise sağlık ve enerji konusundaki politikaları oluşturuyor.

Bush seçimlere giderken elindeki en büyük malzeme olarak "terör" çığırkanlığını kullanıyor. Kararlı başkan imajını sürekli "koruyan" Bush bu mesajı ile halkına güven verme uğraşında. Özellikle K. Osetya'daki rehine olayı ve ardından yaşanan katliamın ardından ilk desteğin ABD'den gelmesi ve İngiltere Dışişleri Bakanı Straw'ın katliamı "anlaşılır" bulması emperyalistler açısından önümüzdeki süreçteki temel argümanın "terör" olacağını göstermekte. İşsizlik ve yoksulluğun özellikle son bir yıllık zamanda artış gösterdiği Amerika'da halkın bu noktada yaşadığı sıkıntıyı iyi değerlendiren Bush, toplumun tüm kesimlerini şimdilik bu tartışmalardan uzak tutarak "teröre karşı ortak mücadele" şemsiyesi altında toplama telaşında.

Yapılan araştırmaların seçim sürecine kadar nasıl gelişeceği şu anda belli değil. Özellikle çoğunluğunu yoksulların oluşturduğu bölgelerin oyları büyük oranda hesaba katılmış değil. Bush'un rakibi Kerry'ye karşı yürüttüğü mücadelenin verdiği sonuç şimdilik geçici. Ancak bu geçiciliği ABD'nin önümüzdeki dönem hedefleri ve amaçları ile birlikte düşündüğümüzde kalıcı olma olasılığının yüksek olduğunu söylemek abartı olmayacaktır.

ABD halkının milliyetçi duygularına hitap eden Bush elindeki bu silahı da en iyi biçimde kullanma hedefinde. "Özgürlüğe erişim için oluşturulabile-

cek tüm girişimlere" halkı davet eden Bush böylece sürekli "terör" sloganını da ayakta tutmakta. Ki hatırlanacağı gibi geçtiğimiz ay ülkede verilen terör alarmı, halkın psikolojisinin de diri tutulmasını amaçlamaktadır. 11 Eylül saldırılarının ardından bu konudaki duyarlılığı artan halkın teröre karşı milliyetçi duyguları, Bush'un Irak'ta yaşadığı rezalete rağmen destek bulmasını beraberinde getiriyor. Dünyaya hükmeden bir ülkenin vatandaşı olma gururunu her fırsatta vurgulayan Bush bu anlamda milliyetçiliği de alabildiğine kullanıyor. Bu gelişmelerin yanı sıra ekonomiyi belli oranda denetimi altında tutan Bush, halkın olumlu tepkisini alma anlamında da bir adım atmış oldu.

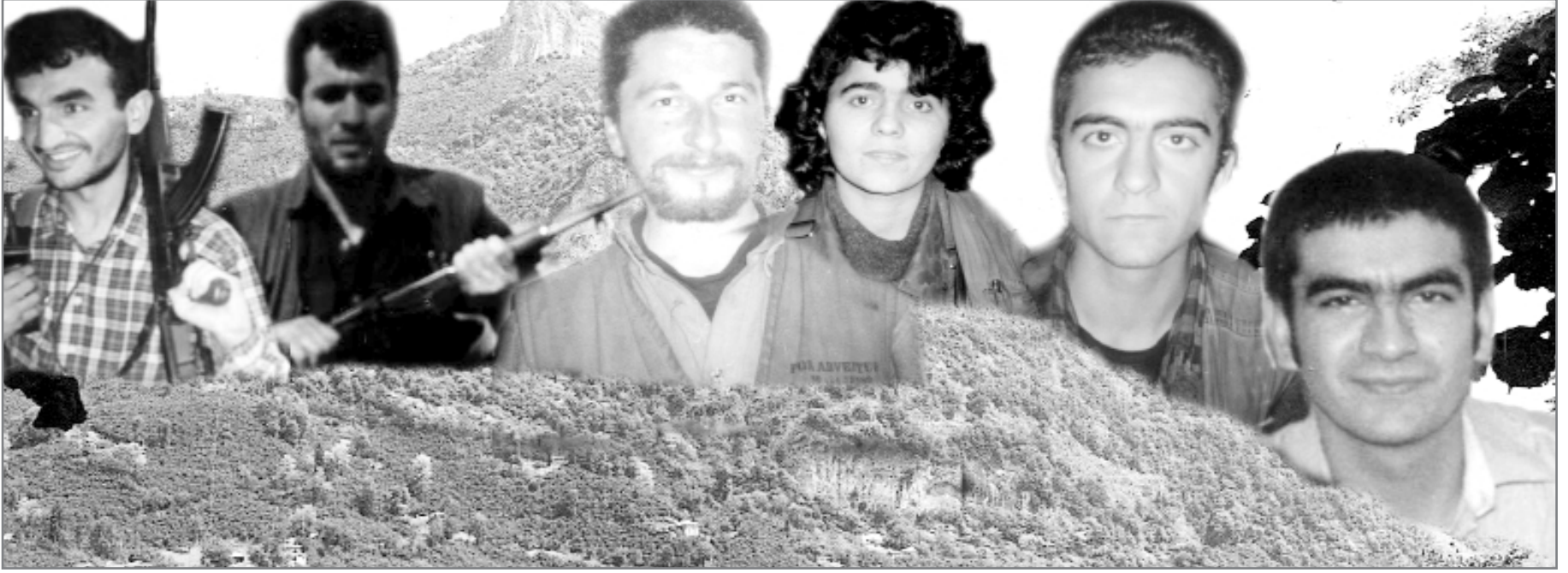
Irak'ta son dönem artan saldırıların yaklaşan seçimlerle ilgisi oldukça yakın. Özellikle direnişçilerin hakimiyetinde olan bölgelerin kazanılması için yoğunlaştırılan saldırıları Bush'un ABD halkına vermeye çalıştığı hakimiyet mesajının bir parçası olarak da düşünmek mümkün. Irak'ta hakimiyeti sağlamış güçlü Bush'un yaratacağı etki inkar edilemez bir gerçek.

Rusya'da yaşanan gelişmelerle birlikte "terör" çığlığının artırıldığı bu ortamda şu an için Bush'un tek dayanak noktasını da elindeki bu silah oluşturuyor. Ancak ne Irak'ta ne de dünyanın başka bölgelerinde bu silahın etkisinin istenilen oranda olmayacağı kesin.

Nepal'de devrimin yükselen fırtınasının dünya ezilenleri üzerinde ve bölgede yaratacağı etkinin gücü ise, emperyalistleri ve uşaklarını vuracak tek silah. Bu silaha karşı durabilecek hiçbir gücün bulunmadığı da ayrı bir gerçek.

Dumanlı'dan Kadıvakkı'na...

KAVGA YENİLER KENDİNİ...



Yalçındır, sarptır Kuzey Anadolu Dağları... Kollarını ülkenin iki yanını kucaklamak için açmış dağ silsilesinin ikiz kardeşleridir Toroslarla Kuzey Anadolu Dağları, doğanın rahminden, okyanusun koynundan aynı zamanda sükün etmiştir yeryüzüne... Yoksul bir çocuğa gösterilen şefkat misali, çevirmiştir Anadolu'ya bağrına basmıştır... Kimbilir kaç yiğide barınacak yer vermiş, kaç yiğidin zulme başkaldırışının mekanı olmuştur? Toroslardan bodur makilerin arasından kolaylıkla göz kırpan Akdeniz'in aksine, Karadeniz'de yeşil boğar maviyi ve iki adım öteni görmene izin vermez. İnsanoğlunun onca kıyımına karşın, her gidenin yerini tamamlamıştır gürge ağaçları... Şimşir, kayın ve kestane ağaçlarıyla bezenmiş örtü, izin vermemiştir yeşilin olmadığı bir boşluğa... Tohumlarını salmıştır çünkü toprağın derinlerine, istediği kadar uğraşsın insanoğlu, bereketli yağmurlarla yeniden boyverecektir yeşilin bin rengi... Karadeniz'i sakladığı gibi perdenin ardına, nice isyancıları da sinesine basmıştır bu dağlar... Köroğlu'nu almamış mıdır koynuna yar diye Bolu'da? Pir Sultan'ın safında değil midir Banaz'da? Pontuslu Rumları, Ermenileri katliamdan korumak için açmamış mıdır koyaklarını? Sinop zindanında yatan tutsaklara düşürmemiş midir gölgesini, taş duvarlara inat? Her çağdaki isyancı, öncekilerin ayak izlerini görmüştür, bu dağlarda adımlarken nihai kurtuluşa giden yolu. Umulanmıştır kuşkusuz yürüdükçe, yüreği vadisine sığmayan akça köpüklü Karadeniz nehirleri misali... O Kızılırmak ve Yeşilirmak nasıl koşarsa Karadeniz'e coşkunca, isyancılar da zalimin zulmüne pes etmeme, direnme potasında yolları çakışmıştır çağlar boyu...

Kararı verilmişti "Karadeniz'e kök salıp oradan yayılacağız" diye... Gürgeyenlerden, şimşirlerden, yağmurdan, hırçınlığından, sarplığından, teslim olmaz doğasından öğrenecektik ve bizden

bir şeyler katacaktık bu topraklara. Açık tenli çocuklarından, peştamallı kadınlardan, ömrü gurbete sürgün edilmiş erkeklerinden öğrenecektik, lazca bir ağıttan, pontusca bir türküden, horondan, semahtan öğrenecek ve bütünleşecektik... Öyle de oldu; açtı bize sabah beyaz buğulara boyanmış sarp yamaçlarını Karadeniz, açtı bize sürgülü kapılarını emekçi Karadeniz halkı. Dibleyi öğrendik Giresun'da, madımağı öğrendik Sivas'ta, kızılırmak şerbetini yudumladık Tokat'ta. Bunca verilen emeğe, açılan kapılara, can kulağıyla dinlenen sözlere, düşmana ağız açılmayan dost sohbetlerinde dillendirilen onca güzelliğe, bu bütünleşmeye feda edilecek şeylerimiz vardı/olmalıydı, canımızdı sakınmadığımız... Kızılırmak şerbeti kızılırmak akıttık onu gerektiğinde Karadeniz'e, yağmurlarla derinlere ulaşsın, ulaşsın ve her geçen gün büyütsün onu Karadeniz diye, büyütsün ki geriden gelenler ayak izlerimize bakıp umudu eksik etmesinler sırt çantasından diye...

Neydik ki binlerce yıllık insanlık tarihi karşısında? Perde açılmış, misyonumuzu oynamış gönül rahatlığıyla bırakmıştık yerimizi sıradakine... Ne fark ederdi ha Bedrettin olmuşsun Serez Çarşısında kurulmuş darağaçları, ha Pir Sultan olmuşsun Banaz'da canına kıymışlar? Tarihlerin mekanların değişmesi neyi değiştirir, aynı amaç için vuruştuktan sonra? Önemli olan çağlar boyu süren mücadelenin sürekliliğini görmek ve safını ezilenden yana koymak değil midir?

27 Eylül 1998'di, Karadeniz bedel istiyordu yine kavga uğruna ödenecek... Eli kanlı katiller kirletiyordu yeşilin her rengini... Eğreti duruyordu sözleri, davranışları sarp yamaçlarda... Ödünç duruyorlardı bu coğrafyada, bağrına basmamıştı halk onları geldiklerinde, getirmek istedikleri korku ikliminin rüzgarıydı sadece. Devletin zoru, baskısıydı, çağlar boyu kılıktan kılığa giren, sömürü düzeninin maşa görüntüsüydü. Sa-

hipsiz değildi halk, biz bu dağlardan öğrenmemiş miydik toprağa kök salmanın dilini? İki sınıf vardı cenge tutuşan... Sesler kesildiğinde dört can vardı toprağa kök salmış, Karadenizle bütünleşmiş. Farklı yerlerden, farklı dillerden, farklı kültürlerden gelmiş, aynı nehirde buluşmuş, aynı yere akmışlardı. Dumanlı dağlarıydı mekan, Bahattin'di biri; düşmana korku salmış komutandı, Almus'un sarı delikanlısıydı, Leyla'ydı diğeri; Dersim'in kara gözlü Kürt kızı, cesaretiyle örnek olmuştu geride bıraktığı tüm çocuklara, Ümit'ti adı; Torosların emekçi Arap'ıydı sesi Karadeniz'de yankılanan, Zeynel'di dördüncü düşen; Karadeniz'in bağrından çıkıp bağrına dönmüş olan, artık hep genç kalacak olan...

Takvim yaprakları üç yıl sonra aynı günü gösterdiğinde, 27 Eylül 2001'de Kadıvakkı'nda toprağa düşenlerin ne farkları vardı ya da ne benzerlikleri Dumanlı'da düşenlerle? Aradan geçen zaman neyi değiştirmişti? Kavga yeniliyordu sürekli kendini, doğa boşluk tanımiyordu, usul usul acıyordu yüreğimize

her gidende, gündüzleri aynı coşkuyla vuruşuyor, geceleri karanlığa teslim ediyorduk hüznümüzü... Adları değişmişti düşenlerin, isim dediğin ne ki süs boncuğu, Bahattin değil Mehmet'ti adı, Bağderesi'nden çıkıp gelmişti, adı Cihan'dı; Zazaca türkülerini Karadeniz'de çığırın... Kuşkusuz her birinden ayrı ayrı şeyler öğrenmiştik, ayrı ayrı kişiliklerdi hepsi, ama ölümleriyle aynıydılar, yaşayışlarıyla aynı yere aktıkları gibi... Gitmiş olmak da değildi mesele, geride bıraktıklarını görmedeydi... İlmek ilmek dokumuşlardı kavgayı ve attıkları ilmekler sıkı bir düğüme dönüşmüştü halkın bağrında, hiçbir korku rüzgarının yok edemeyeceği...

Devrime harcanan emek olmuştu hepsi, hangi kirli el söküp atabilir ki onları halkın belleğinden? Hangi işkence unutturulabilir ortaya konan çabayı? Ve hangi göz görmemizi engelleyebilir bizden öncekilerin ayak izlerini?

Dumanlı ve Kadıvakkı şehitleri ölümsüzdür!

Şan olsun toprakta tohum, kavgada umut olanlara!

"Ümit yoldaş seni unutmadık"

Güzel dostum; vedasız ayrılığının üzerinden çok zaman geçti. Hüznün aylarında yoldaş sıcaklığını yüreğimde bırakıp habersiz gitmiştin. Sen gittiğinde ben çok uzaklardaydım. Gazetelerden okumuştum haberi. Önce inanmadım. Hemen telefona koştum ve o acı haberin gerçek olduğunu öğrendim. Sordum "ne zaman Tarsus'a getirecekler" diye. Fakat baban sahiplenmemişti seni. Birçok yoldaşın girişimde bulunduğunu duydum, getirememişler seni. Biliyorum ki sen de öyle olmasını isterdin. Yüreğimizin ilk acısı değildi senin gidişin. O dönem birçok yoldaşımız da tutsak düşmüştü.

Tarsus'ta faaliyet yürütmenin ne çetin bir iş olduğunu biliyorduk hepimiz. Parti'nin tohum saçtığı yerdin Tarsus.

Herkes için, hepimiz için zor bir süreçti. Sen de böylesine zor bir dönemde sevdiğin kavgayla.

Çalışkanlığın gerçekten örnek olmuştu hepimize. Azmin, kararlılığın üzerimizdeki ölü toprağına atmamıza, kavgaya daha da inançla sarılmamıza rehber olmuştu. 1 Mayıs'larda, 18 Mayıs'larda, 8 Mart'larda, mitinglerde, alanlarda, anmalarda hep en öndeydin yoldaşım. Senden sonra kızgınlığımız daha da arttı bilmelisin. Şimdi daha da güçlüyüz. Senden sonra senin de umut ettiğin gibi sarıldık kavgaya, biri bin, biri milyon yapana kadar.

Yoldaşım unutmadık seni, unutmayacağız. Özgür bir ülke, özgür bir yaşam kavgasında yaşıyorsun.

Tarsus'tan yoldaşım

Buca, Ulucanlar, Diyarbakır... TÜKENMEYİZ ÖLMEK İLE...



Rakamların soğuk yüzü, ölümün soğuk yüzüyle insanoglunun sıcaklığının yan yanlığını ne kadar ifade edebilir? Bir ömre sığdırılanlar "bir ölümle" ne kadar anlatılabilir? Hele hele bahsedilen ömür, yaşamı güzelleştirmeye adanmış bir ömürse ve tekil değil çoğulsa, üstelik doğanın döngüsü gereği değil, insan yapımı ateş kusan metallere, sadece insan görüntüsüne sahip olabilenlerce satılmışsa en güzel ömürlerin üstüne, sözün ağırlığı bitmiştir artık... artık ağırlık; geçmişin bugünün ve geleceği yaratmanın sorumluluğunu üstlenmiş olanların omzundadır. Sicilinde her türlü lekeyi barındıran bu faşist devlet 26 Eylül 1999'da Ankara Ulucanlar'da hapisanedeki tutsaklara karşı ilk defa silah kullanarak yok etmeye çalışmıştır genç ömürleri, ama onların bayrağı diğerlerine devretmesini sağlamıştır sadece.

'97'de yayımlanan Ağustos genelgesiyle F Tiplerinin yapım ha-

zırlıkları başladığını gözününe alacak olursak; Ulucanlar katliamının F tipine geçişte planlanan bir saldırının ilk adımı olduğu gerçeği karşımıza çıkacaktır. Ulucanlar, net bir kararlılığın yansıdığı hapisanelerde çokça zikredilen isimlerden biridir ve devlet burada "koğuş sorunu" bahanesinin ardına gizlenerek katliama kılıf uydurmaya çalışmıştır. Ulucanlar'da devlet, devrimci kadroların önde gelenlerinin yok edilmesi gibi bir hedef gözetmiş ve silahlarla öldürmediklerini hamamda döverek işkenceyle katletmiştir.

Dile kolay gibi gelebilir on can, ne kadarlık emeğin toplamıdır yaşamaları? Kaç yılda yetişir ömrünü devrimci ve kaç saniyede susturulabilir kavga için çarpan yüreği makineli tüfek ateşiyile? Giden sadece ölen midir, kaç yaralı yürek bırakmıştır ardında, kaç çift gelmesini bekleyecek göz? Acıların göğsümüze bastırıp, öfkemizi büyütme ama asıl mesele. Ağlayıp yas tutmak, zalimin sevincine meydan vermektir çünkü. Oysa ellerine bu kadar kan bulaşmış olanlara değil sevinç vermek, onları tez elden tarihin çöplüğüne göndermek omuzlara düşen ağır sorumlulu-



ğun gerekliliğidir.

24 Eylül 1996'da Diyarbakır Hapishanesi'nde kafaları çivili tahtalarla parçalanan PKK tutsaklarının yarattıkları değerlere sarılmak, özgürlük koşusunda tükenmez adımlar atmak, bırakılan mirasa sahip çıkmanın adıdır o sorumluluk. "Barış" asla olmayacaktır çünkü On'ların hesabı sorulmadan, hedeflenen ideale ulaşılmadan... İki tutsak katliamı protesto için kendini yakmıştı Diyarbakır Zindanında. O ateş Demirci Kawa'nın yaktığı ateşi, çağlar boyu harlandırılmıştı ezilen Kürt halkının yiğit evlatlarıyla. 82'de

Newroz'da Diyarbakır Zindanında Dörtler'le büyümüşü o ateş. Şimdi söndürebilir miyiz o ateşi, elimizi ateşten çekebilir miyiz yanma korkusuyla?

Görüldü ki, F Tipi hapisanelere geçişin "provasını" yapmıştı devlet Ulucanlar'da... Sonrasında 19 Aralık katliamını da görecektik... Görecek ve sözcüklerin ne kadar az şey anlatabildiğine şaşacaktık bir kez daha...

Saldırıların yeni bir dalgasının, Tek Tip Elbisenin ve zorunlu çalışmanın dayatılmaya çalışıldığı

bugünlerde parti ve devrim şehitlerinden öğrenmek, geçmişten güç almak zorundayız bir kez daha. O tarih ki hem kanlı katliamlarla hem de nice onurlu direnişlerle yazılmıştır ve her saldırı muhakkak yanıtlanmıştır yaşamı güzelleştirenlerce... Ama az, ama eksik söylenecek sözümüz olmuşsa da her daim, bundan sonra sözden çok omuzlardaki sorumlulukla eylemin gücündedir yanıt. Ne söylesek az kalacaktır On'lara dair, ne söylesek eksik...En güzeli, yaşamımızla veriyoruz yanıtı: Gidene dek bu yolda başımız, kavganızı devam ettiriyor yoldaşlarımız, si-perdaşlarımız...

UNUTMAYACAĞIZ:

Diyarbakır katliamında katledilen PKK'li tutsaklar: Edip Direkçi, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Nimet Çakmak, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Cemal Çam, Kadir Demir, Mehmet Aslan.

Protesto için kendini yakanlar: Hamdullah Şengüner, Vedat Aydemir.

Ulucanlar'da katledilen devrimci tutsaklar: Halil Türker (TKP/ML), Önder Gençaslan (TKP(ML)), Mahir Emsalsiz (TKP(ML)), Ümit Altıntaş (TKİP), Nevzat Çiftçi (TKİP), Abuzer Çat (MLKP), Zafer Kırbıyık (TKB), Aziz Dönmez (DHKP-C), Ahmet Savran (DHKP-C), İsmet Kavaklıoğlu (DHKP-C)

15 yıldır Almanya'da işçi olarak çalışıyor ve ATİK içinde faaliyetini yürütüyordu.

Fevzi Yalçın, 1960 Elazığ doğumludur. Şişecam fabrikasında işçi, işkencede direnişçi, hapisane sonrası mücadelede ısrarcı olmuştur. Bir yandan okulunu bitirmiş, elektronik mühendisi olmuştur. Tahliye olduktan sonra 1,5 yıl dışarda faaliyet yürütmüştür.

Kemal Soğukpınar, aslen Sivas Zara'lı olup 1959 İstanbul doğumludur. Pekçok işte çalışmış ve bu esnada da mücadelesini yürütmüştür.

TUZLA ŞEHİTLERİ (7 Ekim 1988)

Reha Şen ve **Fevzi Yalçın** hakim sınıfların bir piyonu olarak TKP/ML sempatican çevresine sızmış olan **Engin Kaya** adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla köprüsünde pusuya düşürülerek katledildiler. Önce arabayı durduran kolluk güçleri, daha sonra inen Partizanları kurşun yağmuruna tuttu. Herhangi bir çatışma yaşanmamasına rağmen, polis arabaya silah koyarak katliamı meşrulaştırmaya çalıştı. Aileler tarafından AİHM'e taşınan

dava sonrası TC devleti suçlu bulundu ve şehit ailelerine tazminat ödemek zorunda kaldı.

Bu katliam 12 Eylül'ün karanlık günlerinden sonra gerçekleştirilen ilk sokak infazı olma özelliği taşıyor, '88 sonrası gelişecek yargısız infazların da habercisi oluyor.

İ. Hakkı Adalı, 1965 Dersim Ovacık doğumludur. Kısa süreli hapisane döneminden sonra mücadelesine devam etmiştir.

Reha Şen, Uşak doğumludur.



Tarihe Tuzla Katliamı olarak geçen 4 TKP/ML militanın katledilmesi olayı faşist TC'nin ajan faaliyetinin bir sonucudur. Gebze'den İstanbul'a giden **İsmail Hakkı Adalı**, **Kemal Soğukpınar**,

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ergin Altın: Ardahan Hanak Suluçayır doğumludur. 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal İlçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

O. Özcan Doyuranlar: Haziran 1982'de gözaltına alındı, Ekim 1982'de Lüleburgaz'da işkencede katledilmiştir.

Amutka Şehitleri: Dersim Hozat Amutka mezrasında TC askerleri ile TKP/ML TİKKO gerillaları arasında 26 Eylül 1983'de çıkan çatışmada Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Diri şehit düştüler.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1960 Elazığ Karakoçan Pamuklu doğumludur. Pek çok ilde ve İşçi Köylü Kurtuluşu (İKK) Yazı Kurulu'nda görev aldı. Defalarca tutuklandı ve işkence gördü ama tavı netti: Ser verip sır vermemek. Hapishane sonrası tereddütsüz kavgada yer aldı. 18 Eylül 1984'te gözaltına alındı, aynı net tavı göstererek çözülmemesi üzerine 30 Eylül'de işkenceyle katledildi.

Hıdır Yeter: 1963 Dersim Hozat Taşkirek (Kavuktepe) doğumludur. 25 Eylül 1986'da Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakolu baskımı sırasında çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Mustafa Tekin: Dersim Nazımiye Pane (Bostanlı) doğumludur. 6 Ekim 1987'de Meriç nehrini geçerken boğularak şehit düştü.

Pülümür Şehitleri: 3 Ekim 1990'da diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür kırsalına gelen gerillalar bir hain tarafından ihbar edildiler. Yeterli silah olmaması nedeniyle çatışmaya girmeden katledilen gerillalar, Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş'tı. Daha sonra ihbarcı hain TKP/ML tarafından ölümle cezalandırıldı.

Kemal Yıldırım: 1931 Erzincan Tercan doğumludur. İşçiliğe Zonguldak madenlerinde başladı. Daha sonra Almanya'ya gitti. 1976'da ATİF kurucuları arasında yer aldı. 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdi.

Aslan Yıldız: Dersim Ovacık Karaoğlan doğumludur. 1994'te Ekim ayında kontr-gerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Necdet Adalı: Kurtuluş dava tutsağı olan Necdet Adalı, 1980 yılında idam edildi.

İlyas Has: Devrimci-Yol tutsağı İlyas Has, 6 Ekim 1984 tarihinde İzmir'de idam edildi.

GÜNDE DÜN..

26 Eylül

1990. Eski Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) müsteşar yardımcısı Hiram Abas İstanbul'da Devrimci-Sol örgütü tarafından ölümle cezalandırıldı.

27 Eylül

1976. Ankara'da "DGM'ye (Devlet Güvenlik Mahkemeleri) Hayır" mitingi düzenlendi.

Aynı gün Maden sektörü işverenleri, direnişe katılan 483 DİSK'li (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) işçinin işine son verdi.

28 Eylül

1864. Uluslararası İşçiler Derneği (I. Enternasyonal) Londra'da kuruldu.

29 Eylül

1976. İstanbul Profilo Fabrikası işçilerine polis saldırdı. 1 işçi öldü.

1979. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (TÖB-DER) Bursa'da miting düzenledi. Polis mitinge saldırdı. Genel Başkan Gültekin Gazioğlu ile birlikte 301 kişi gözaltına alındı.

30 Eylül

1949. Mao Zedung Çin Halk Cumhuriyeti başkanı seçildi.

1976. Profilo Fabrikası'nda işçi direnişin-

de Yakup Keser adlı işçi öldü.

1 Ekim

1949. Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

1976. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği, TÖB-DER genel merkez ve şubeleri kapatıldı.

2 Ekim

1968. Meksika'da üniversite işgali. Meksika güvenlik güçlerinin saldırısı üzerine 100'den fazla öğrenci öldü.

1980. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) avukatlarından Ahmet Veziroğlu emniyette ölü "bulundu". Bursa Emniyet

Müdürlüğü, Veziroğlu'nun Emniyet binasından atlayarak intihar ettiğini iddia etti.

1984. 12 Eylül 1980 sonrası ilk grev Tuzla'da iki tersanede başladı.

5 Ekim

1972. İstanbul'daki Demir Döküm fabrikasında 2500 işçi greve çıktı.

6 Ekim

1990. Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) Parti Meclisi üyesi Doçent Dr. Bahriye Üçok, kargoyla gönderilen bombalı paketin patlaması sonucu öldü. Üçok 1971'de kontenjan senatörü, 1977'de Cumhuriyet Halk Partisi Ordu milletvekili seçilmişti.



Çareyi ateşte bulanlar...

Her yönüyle sömürülen kadının çilesi dünyanın her köşesinde varlığını dünden bugüne koruyarak sürerken; geri bırakılmış ülkelerde bu sömürü ve ezilme daha da katmerleşmiş bir şekilde sürüyor.

Afganistan'da da kadın çok yönlü sömürülüyor. İslami kuralların ağırlığı da eklenince kadın olmak, kadın olarak yaşamak daha da zorlaşıyor. Zorla evlendirilen, tutucu toplum tarafından kuşatılmış kadınlar Afganistan'da kurtuluş yolunu intihar olarak seçmiş, çareyi kendilerini yakarak kurtulmakta buluyorlar. Afganistan genelinde yaygın olan intiharlar, çok

daha tutucu olan Herat eyaletinde daha da yaygın durumda.

İngiliz The Guardian gazetesinde yayımlanan bir haberde, Afganistan'ın zengin eyaleti Herat'ta bulunan hastanenin yanıklar bölümünde, bu konudaki tüyler ürpertici sonuçları gözleminin mümkün olduğu belirtiliyor. Doktorlar ise kendini kurban eden kadınların çoğunun 16-20 yaş arasında olduğunu belirtiyorlar.

Ailelerin olaylara kaza süsü vermeye çalışması gerçekleri gizleyemiyor. Yetkililer "yanıkların derinliği ve giysilerindeki gaz kokusu, bunların kaza olmadığını gösteriyor" diyor. Her

yıl yüzlerce kadının kendisini yakarak öldürmeyi seçmesi Afgan kadınının hangi şartlarda yaşadığını ve bir gelecek umutlarının olmadığını da gösteriyor. Kayıtlara göre bir şehirdeki ortalama vaka sayısı bu yılın ilk yedi ayında 80 olarak belirlenmiş.

Afganistan Bağımsız İnsan Hakları Komisyonu yetkilisi, çok sayıda Afganın daha önce İran'da yaşadığını ve kadınların buradaki görece özgürlüklerin farkına vardıklarını söylüyor ve "Herat'taki kadınlar daha duyarlı, onlar intiharı sorunları çözmenin tek yolu olarak görüyorlar" diyor.

Af Örgütü 16 yaşındaki genç kızı idam eden İran'a sert tepki gösterdi

Uluslararası Af Örgütü (AI), İran'da 16 yaşındaki genç bir kızın "iffet kurallarına aykırı davrandığı" gerekçesiyle idam edildiğini bildirdi. İran'ı sert bir dille kınayan Af Örgütü İran'dan reşit olmayanların idam cezasından muaf tutulmasını talep etti.

Genç kızın 15 Ağustos'ta Neka'da hukuk kurallarıyla bağdaşmayan bir davada

avukatsız yargılanıp ölüme gönderildiğini bildiren AI, bu yüz kızartıcı hadisenin tarafsız bir komisyon tarafından soruşturulmasını talep etti.

Af Örgütü açıklamasında, 1990'dan bu yana en az 10 gencin, 16 yaşındaki genç kızın akıbetine uğradığına dikkat çekildi.

İran yönetimi idam edilen kızın 16 değil, 22 yaşında olduğunu iddia ederek

kendini savunurken, AI, bu savunmanın dahi "özrün kabahatten ne kadar büyük olduğunu gösterdiği" biçiminde yorumladı.

AI, idam edilen genç kızın yargılanması sırasında ne tıbbi ne de hukuki yardım gördüğünü belirterek, infazın halkın gözleri önünde yapıldığını bildirdi.

(DİHA)

Van Kadın Derneği'nden açıklama

Zinanın TCK'da suç sayılmak istenmesini değerlendiren Van Kadın Derneği (VAKAD) Başkanı Zozan Özgökçe, yasayla devletin biraz daha erkekleşeceğini, kadının da daha fazla baskı altına gireceğini söyledi.

VAKAD Başkanı Zozan Özgökçe, zina yasasının özellikle bölge kadını üzerinde var olan baskının üstüne baskı ekleyeceğini belirterek, yasa tasarisına tepki gösterdi. Doğu ve Güneydoğu'da kadınların yaşadıkları sorunların zinanın suç olmasıyla daha da artacağına dikkat çeken Özgökçe, "Bu kadınlar için verilmiş resmi ölüm fermanı olur. Kadınlar adına, kadınlar yararına olduğunu söyledikleri yasaları, kadınların talepleri önemsenmeden mi çıkaracaklar?" dedi.

(DİHA)

İzmir Kadın Platformu'ndan açıklama

İzmir Kadın Platformu yazılı bir açıklama yaparak zinanın yasa tasarisına dahil edilmesi ile çağdışı zihniyetin kendini bir kez daha gösterdiğine dikkat çekti ve "Tasarı bu haliyle yasalarsa namus cinayetleri, bekaret kontrolleri ve ayrımcılık devam edecektir" dedi. Ve zinanın hiçbir hukuk devletinin ceza yasasında olmadığına dikkat çekerek, zina'yı yasaya dahil etme girişimini hükümet ve muhalefetin suni gündem yaratma çabaları ola-

rak değerlendirdi.

Ve açıklamada şu istemlere yer verildi: "Zinanın bir suç olarak TCK kapsamına yeniden alınması önerisi geri çekilmeli. 'Nitelikli insan öldürme' maddesine alınan 'töre saiki' ifadesi 'namus saiki' olarak değiştirilmeli bekaret testleri tamamen yasaklanmalı. 'Ayrıcalık' maddesine 'cinsel yönelim' ifadesi tekrar eklenmelidir. 15-18 yaş arası



gençlerin rızaya dayalı cinsel ilişkilerine getirilen yaptırımlar kaldırılmalıdır" denildi.

(İzmir)

10. Yılda Büyük Buluşma

12 Eylül 2004 tarihinde yaklaşık 5 bin kişi ESP, BEKSAV, Atılım, SGD, EKB'nin "10. Yılda Büyük Buluşma" çağrısıyla Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda bir araya geldi.

"Dünyayı sosyalizm kurtaracak", "Adalet, özgürlük, halklara eşitlik", "Partiyle devrime zafere", "Yaşasın dünya devrimi", "Yaşasın Marksizm, Leninizm" vb. pankartların asıldığı etkinlikte dünya devrim tarihinde önemli yerleri olan devrimci ve ko-

münist önderlerin resimleri de yer aldı.

Çeşitli sloganların atıldığı etkinlikte Grup Vardiya, Koma Denge Hevî ve BEKSAV Halk Korosu sahneyi arak programa başladı. Grup Vardiya'nın yeni albümünün tanıtımı yapılırken, Filistin'den gelecek olan müzik grubuna vize vermeyerek etkinliğe katılmasını engelleyen TC yuhlandı ve Irak, Afganistan ve Filistin'deki emperyalist ve siyonist saldırılar protesto

edildi.

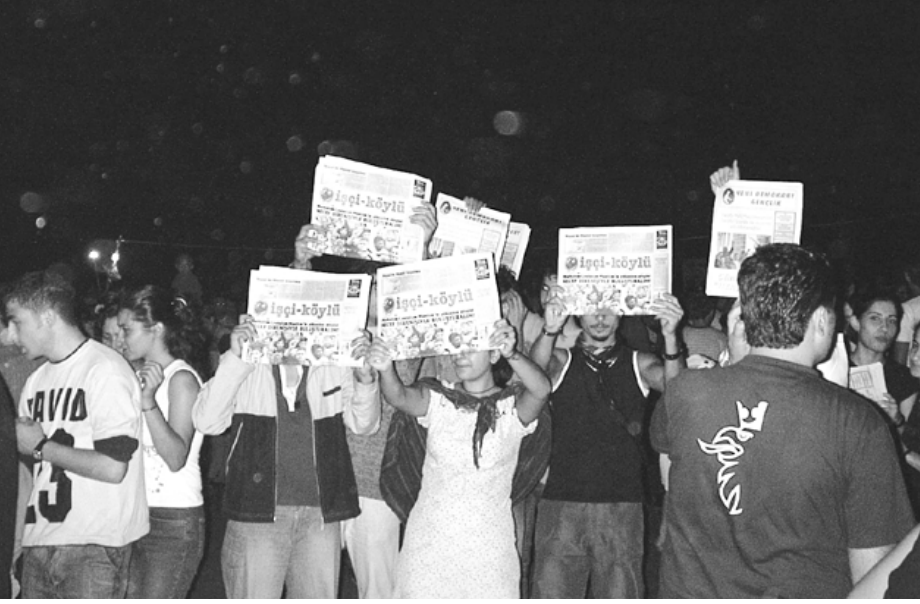
DEHAP İstanbul İl Örgütü, MLKP Davası Tutsakları, İHD İstanbul Şubesi, TUYAB, TAYAD, Özgür-Der, Direniş, Özgür Gündem, Güney dergisi, Atılım, ESP, DİSK, Limter-İş, Proleter Devrimci Duruş, BEKSAV Emekçi Sanatçılar, Devrimci Kadın Tutsaklar, EHP, DPG, DHP, YÇKM, Barikat, Halk Kültür Merkezleri, ILPS ve Partizan vb. kurumların mesajlarıyla renklenmiş etkinliğe

"Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Hasan Ocak yaşıyor, MLKP savaşıyor" sloganları damgasını vurdu.

Kuruluşundan itibaren eylem etkinlik vb. görüntülerin yer aldığı dia gösteriminin yanında Kazım Koyuncu, Koma Çiya, Almanya'dan Nümme StraBenrock Grubu ve Ferhat Tunç'un da sahne aldığı etkinliğe aydınlar, DKÖ temsilcileri, yazarlar, Ölüm Orucu Gazileri ve tutsak yakınları da katıldı.



Gecekondu direnişi başkaldırının adıdır!



Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi'nde yapılan festivalde, 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu ve 2 Eylül '77'de devletin gerçekleştirdiği katliam ve 2 Eylül direnişinin tarihsel önemi bir kez daha ezilen emekçi halkımızla paylaşıldı.

Emperyalist haydutlar ve onların yerli uşaklarının sömürü ve zulüm düzenlerini devam ettirmek için başvurmadıkları yol kalmıyor. Günümüzde de egemen güçlerin saldırıları son bulmuş değil. Çok daha sinsi ve çok daha kirli boyutlarda devam etmektedir. Madde bağımlılığı, fuhuş, mafyalaşma... Ve kendi gerçeğinden koparma saldırısı alabileğine boyutlandırılmaktadır. Tam da bu noktada devrimci demokratların, komünistlerin görev ve sorumlulukları mahalle açısından önem arz etmektedir. Karşımızda çürümüşlüğü derinleştiren, her türden ahlaksızlığı, yozlaşmayı yaratan, insanlığı zifiri karanlığa çekmeye çalışan organize olmuş örgütlü bir güç bulunmaktadır. Bu güç bizatihi devletin kendisidir. Bu çürümüşlüğe, ahlaksızlığa, yozlaşmaya ve her türden gerilemeye dur diyebilmek için ilerici olan tüm güçlerin birlikteliğini yakalamak ve bu birlikteliğin sürekliliğini sağlamak devrimci, komünistler açısından olmazsa olmazdır. Bu yaklaşımı hepimiz teorik olarak sahiplenmekle birlikte ne yazık ki pratiğe sergilemede

aynı mahareti gösteremiyoruz. Ya kitlemize sahip olamama, disipline edememe gibi kabul edilmesi imkansız bir tabloyla karşı karşıya kalıyoruz ya da grupçu, pragmatist yaklaşımlarla bu birlikteliğe zarar veriyoruz. Bu tür sorumsuzca yanlış yaklaşımların yakın geçmişte birçok örneğini yaşadık. Ve bu tür yaklaşımların uzun vadede halkların kurtuluş mücadelesine hiçbir fayda sağlamadığını yaşayarak gördük. Tarihten ders çıkarmasını bilemeyenlerin, kendilerini ve yükledikleri misyonu ciddiye almayanların sınıf mücadelesindeki yeri de elbetteki geçicidir.

Ümraniye PSAKD'nin, Mahalle Muhtarlığı ve mahallede faaliyet yürüten iki derneğin birlikte organize ettiği festivalde genel olarak olumluluklar ön plana çıkmakla beraber, yukarıda değindiğimiz grupçu kaygılarla hareket eden dostlarımızın varlığı da dikkat çekiciydi. Festival aşamasında söz konusu grupçu yaklaşımlar bariz bir şekilde açığa çıkmıştır. Öncelikle mahallede çalışmalarını olan ve ciddi bir potansiyeli olan yapıların fikri dahi alınmadan "-hızla bir araya gelme koşulumuz ... bunlarla var-" diye komik bir gerekçeyle mahallede doğru dürüst bir çalışması bulunmayan birkaç yapıyla birlikte yürüyüş örgütlemeye kalkışılması, yukarıda olmazsa olmaz dediğimiz kaygılardan uzak hareket etmenin

açık, somut ifadesidir. Nitekim ESP'li arkadaşlar, Mücadele Birliği, Alınteri gibi çevrelerle birlikte 15-20 kişiyi ancak bir araya getirebilmişlerdir. Bu 1 Mayıs Mahallesi'nin gerçekliği değildir. Bu durum adı geçen yapılarıdaki arkadaşların yanlış yaklaşımları sonucu hazırlanan yanılsamalı bir tablodur. Halbuki biz İşçi Köylü ve Partizan okurları olarak, daha önce görüşmelere katılan temsilcimizin inisiyatifsizliği sonucu oluşan yanlış anlaşılmalara ve çıkan pürüzleri, dağınmışlığı gidermek için gecikmeli de olsa girişimde bulunarak, mahallenin ve kendi gerçekliğimize denk düşen somut önerimizi dostlarımıza sunduk. Tüm yapıların kabul etmesi halinde yürüyüşü örgütlemeyi önerdik. Bu önerimize Ekmek ve Adalet, Devrimci Demokrasi ilk etapta geç kalındığını ama tüm yapılar olumlu yaklaşırlarsa destek vereceklerini belirttiler. ESP'nin bu önerimize karşı çıkmamakla birlikte, birlikteliğin yakalanmadığı halde de yürüyüşü gerçekleştirme kararı (ki yürüyüş, yukarıda da belirttiğimiz gibi 15-20 kişiyle gerçekleştirilmiştir) eleştirilecek bir tutumdur. Bu tutum kazandırıcı bir tutum değildir. Bu tutum "halka rağmen halk için" anlayışının ürünüdür. Umuyoruz ve diliyoruz ki, dostlarımız bu hatalardan dersler çıkarıp gelecek festivallerde daha organize olma, coşkuyu ve katılımı daha üst boyuta sıçratma fırsatını yakalarlar.

Festivalin genel olarak olumlu geçtiğini söyleyebiliriz. Tabii ki eksikliklerimiz ve yetmezliklerimiz vardı. Tertip komitesinin oluşması, panelistlerin, konuşmacıların belirlenmesi aşamasında belli eksikliklerin olduğunu vurgulamak gerek. Belli noktalarda inisiyatifsiz kaldığımızı belirtmek isteriz. Bunlar gözlemlediğimiz eksikliklerimizdir. Tabii ki olumluluklarımız da vardı. Festival alanının güvenliğinin sağlanması, verdiğimiz tüm görevlilerin üç gün boyunca görevlerini sorumluluk bilinciyle yerine getirmeleri olumluluğumuzdu.

1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu, 2 Eylül direnişinin önemi ve bugün egemenlerin saldırılarının boyutu... Kısaca mahalle örgülünde içinde bulunduğumuz durum ve

egemen sınıfların emekçi halkın yönelttiği saldırılara karşı örgütlenme çağrısı içeren Partizan imzalı binlerce bildiri festival başlamadan günler öncesinde mahalle halkına ev ev dağıtıldı. Yine festival boyunca bildirilerin dağıtımı devam etti. Festival süresince aldığımız ortak kararlara uyma noktasında azami çaba sarfettik. Ajitasyon/Propaganda çalışmalarımızı yürütürken genel birlikteliğimize zarar verici tutum ve davranışlardan özenle kaçındık. Tüm bunlar olumluluk olarak öne çıkan yanlarımızıdır. Yine festivale davetli sanatçıların getirilip götürülmesinin organize edilmesi, son gün uzak yerlere gidecek halktan insanlara olanaklar ölçütünde yardımcı olunması sayabileceğimiz olumluluklarımızdır. Dahası hiçbir kırıcı tartışmanın, kaos kargaşasının yaşanmadığı bir festival olması ileride daha katılımcı, daha coşkulu ve daha organizeli birlikteliklerimizin ön adımları olarak sevindirici ve umut vericidir.

Partizanlar olarak festivalde verdiğimiz mesajda belirtmiştik... "2 Eylül 1977'de zulmün efendileri saldırmışlardı. Amaçları tarihimizi yok etmek, geleceğimizi çalmak, dayanışma ruhumuzu kırmak ve insanlığı zifiri karanlığa çekmekti. O gün başaramadılar. Kan can pahasına değerlerimiz korundu. Eğer bugün 1 Mayıs Mahallesi'nde festivaller düzenleyip, birlikteliğin coşkusunu yaşıyorsak bunu o gün 2 Eylül 77'de şehitler vererek direnişi örgütleyen Öncü'ye borçluyuz".

Bugün düşman yine saldırıyor. Bizzat fuhuşu, kumarı, uyuşturucu bağımlılığını, çeteleri örgütleyerek... Ama değil mi ki zulüm ve saldırı varsa, zulme karşı direniş ve savaş kaçınılmazdır. Tam da bu noktada tüm ilerici, devrimci güçlere büyük görevler düşmektedir. Tabii ki en büyük görev, mahallenin kuruluşunu ve 2 Eylül direnişini kanıyla pekiştiren Partizanlara düşmektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizmin ışıklı yolunda yürüyen Partizanlar, bu onurlu görevin bilincindedir. Ve bu onurlu görevi yerine getirmenin kararlılığı içindedir.

**1 Mayıs Mahallesinden
İşçi-köylü okurları**

Sarıgazi Festivali'nin ardından...

Bilindiği gibi Sarıgazi beldesi, emekçilerin, dolayısıyla devrimci-demokrat ve ilerici kesimin yoğun olarak yaşadığı bir semttir. Beldenin nüfus olarak bu gerçekliği geleneksel olarak düzenlenen festivallere de rengini veriyor, festivallerin programını ve programın niteliğini belirlemiş oluyor. Bu gerçeklik belde belediyesinin şu ya da bu burjuva partisine geçmesiyle değişmez-değişmiyor. Ancak AKP'li belediye başkanı ve görevlileri bu gerçeği görmezden gelerek "belediye bize geçti, programı da biz istediğimiz gibi yaparız...?! aymazlığına düşmüştür. Ve Sarıgazi'de ne mahalle muhtarlıklarının, ne de beldede bulunan dernek-kültür merkezi vb. kurumların düşünce ve önerilerini almadan, dahası beldenin gerçeğini hiçe sayarak belde halkıyla alay edercesine bir "festival" düzenlemeye kalkışmıştır. Tabii ki bu duruma sessiz kalmamazdı. Günler öncesinden ezilen

emekçi halkımızın hoşnutsuzluğu, tedirginliği, bariz bir şekilde tarafımızdan gözlemlenmişti.

Devrimci ve komünistlerin görevi kitlelerin hoşnutsuzluğunu, tepkisini, örgütlü bir karşı koyuşa dönüştürmek olmalıdır. Tam da bu noktada bizler Partizanlar olarak diğer dostlarımıza somut önerimizle ve önerilerimizin arkasında duruşumuzla -bunları hayata geçirijimizle- görev ve sorumluluklarımızı yerine getirdiğimizi düşünüyoruz. Eksikliklerimiz-yetmezliklerimiz elbette vardı. En bariz eksikliğimiz ise bu durumun önceden bilinmesine rağmen hazırlıklı olamayışımızdır.

Sarıgazi "festivali"nde devrimci yapılarla bir araya geliyoruz, ancak "festival" in başlayacağı günün öğlen saatlerinde gerçekleşebildi. Bir gün önce 1 Mayıs Mahallesi festivalinin son gecesinde belli çevreler tarafından bir araya gelinip kısa bir görüşme yapılmıştı. Bu

görüşmede bir sonraki gün için (yani festivalin ilk günü) bir araya gelme kararı alınmıştır. Dostlarımız 1 Mayıs Mahallesi'ndeki festivalde olduğu gibi yine bir dizi eksik ve bize göre yanlış yönelimlere girmişlerdi. Belli yapılar (Atılım, Odak, Mücadele Birliği, Kızılbayrak...) kendi aralarında temsilci seçip, belediyeye stand açma izni(!) almak için başvurmuşlar. Belediye stand açma izni vermemiştir. Dostlarımızın yaklaşımı ise stand açma çabasını sürdürmek şeklindeydi. Bunun için belli girişimleri hep sürdürdü. Biz Partizan anlayışı gereği şöyle bir yaklaşım sergiledik: Bu festival, bizlerin organize ettiği bir festival değil. Bu festival, karşı devrimcilerin, halk düşmanlarının bize ve halka rağmen düzenlediği, gerici ve halkla alay edercesine bir programdan oluşmaktadır. Bizler burada stand açarak, bu programın bir parçası haline gelmemeliyiz. Bu festivalin katılımcısı olma-

malıyız. Önerimiz; tüm devrimci yapılarla birlikte canlı-diri ve disiplinli bir şekilde bizi yok sayanlara karşı bir duruş sergilemek biçimindeydi. Bu noktadaki tavrımızı diğer siyasetlerle ortaklaştırma çabamızı sürdürdük. Ancak bütünlüklü bir tavır geliştirilmesi konusunda olumlu bir irade çıkmadı. Kimi dostlarımızın kuytuluk köşelerde stand açarak kendilerini festivalin bir parçası yapmaları bir yana, kendi basınlarında siyaset olarak bizim de stand açtığımızı yazmaktan geri durmadılar. Umuyoruz durum bilgi eksikliğinden, teknik meselelerden kaynaklanmış olsun. Festivalin ikinci günü gerek devrimciler ve halka rağmen yapılan festivalin, gerekse programın protesto edilmesine karşı jandarmanın saldırısı gerektiği gibi karşılık bulmuştur. Gelecek yıllarda yapılacak festivallerde bu iradenin dikkate alınması gerektiğinin mesajı kararlı bir şekilde verilmiştir. Emekçi halkımız ise bugünden ve yarın da bu iradeyi gösterdiğinin-göstereceğinin pratiğini sergilemiştir.

Sarıgazi'den İşçi köylü okurları

Karaduvar halkı direniyor!



İnsan hayatının, çevre kirliliğinin kendileri için önemi olmayan, amacı sadece kendi sermayesine daha fazla sermaye katmak olan sömürücü zor-balar kendi doğası gereği yapmadığı hiçbir şey kalmamıştır artık. Bunun en somut örneği Mersin'in KARADUVAR mahallesinde yaşandı/yaşanmaya devam etmektedir. Burada bulunan OPET-TUTA petrol dolum tesisleri gün geçmiyor ki yeni çalışmalarla mahalle halkının karşısına çıkmasın. Mahalle sakinlerinin yaşanan gelişmelere kayıtsız kalmamalarının ardından bu şirketler geceleri makinelerin sesini yükselterek mahalle halkını sindirmeye çalışmıştır. Bu yolla çok bir şey elde edemeyen şirketler artık mahalle sakinlerinin tepkilerine aldırmaşızın çalışma alanını büyötmeye başladılar. Özellikle mahallenin güvenliği açısından ciddi tehdit oluşturan, yerleşim yerlerinin altına döşenen borular yetmezmiş gibi bunlara bir de yenilerini ekleme çabalarına giriştiler. Geçtiğimiz günlerde yeni bir çalışma başlatan bu şirketler gemilerle taşınan petrolü rafinerilere tahliye edebilmek için varolan boruları çoğaltmak için yeni bir çalışma başlattılar. Bunu yaparken de açıktan yeni borular döşendiğini söylemeyen şirketler, yapılan çalışmayı eski boruların tamirata olarak yansıttı. Ancak buna inanmayan mahalle sakinleri çalışmanın yapıldığı yerde toplanarak eylem yaptılar. İş makinelerinin üstüne çıkarak makineleri kapattıran mahalle sakinleri işçilerin çalışmasını engellediler. Mahalle sakinlerinin yaptığı bu eylem karşısında çalışmayan işçiler mahalle sakinlerinin gitmesini bekledi. Ancak mahalleli eylemi bitirmeye niyetli değildi. Yaşlısı, genci, kadını, erkeği gece, gündüz demeden çalışma yerinde nöbet tutarak işçilerin çalışmasını engellediler. Aradan geçen yaklaşık iki haftalık sü-

reye rağmen mahalle sakinleri hala çalışma yerinde nöbet tutuyor. Üstelik iş makinelerinin çalışma yerini terketmelerine rağmen. Bu eylem KARADUVAR halkının bu güne kadar yaptığı en büyük ve en etkili eylemdi. Karaduvar halkı bu eylemle kendi gücünü gördü. Direndi ve kazandı. Bu kazanım küçük de olsa gelecek açısından umut taşıyordu. Konuştuğumuz insanlar umutla bu eylem için "Direndik ve kazandık. Yine gelirlerse yine kazanacağız" dediler.

KARADUVAR halkının karşısında gerçekten de sermaye olarak büyük bir güç var. Ancak Karaduvar halkının yaptığı eylem bir kez daha gösterdi ki güçlü olan halkın gücüdür. Bu gün Karaduvar halkının omuzlarında büyük bir yük vardır. Onlar Bergama'lı köylüler gibi, Dersim halkı gibi direnmeli. Direnmeli ki haklı olan bu davalarını kazanabilsinler. Karaduvar halkı şunu iyi bilmelidir. Bu gün sistem Karaduvar halkına sadece bu şirketlerle zarar vermiyor. Türkiye'de IMF politikaları aracılığıyla sistem tarafından dayatılan açlık, yoksulluk, işsizlik Karaduvar halkını da etkilemektedir. Karaduvar halkı bu gün çocuğunu nasıl okuturum diye düşünüyorsa, ay sonunu nasıl getiririmin hesabını yapıyorsa, bilmeli ki kendisinden öncekiler gibi AKP hükümetinin de politikaları onları da kapsamaktadır ve Karaduvar halkı kendi sorunuyla ilgilenmekle beraber dünyada yaşanan gelişmelere de sessiz kalmamalıdır. Bu gün dünyada ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist devletler Irak, Filistin, Afganistan halklarına bombalar, kurşunlar yağdırmakta, onları katletmektedir. Yine ülkemiz egemenleri emperyalist politikalar aracılığıyla yaşama geçirmeye çalıştığı uygulamalarla hapishanelerdeki devrimci ve komünist tutsakları tecrit etmeye, kişiliksizleştirmeye çalışmaktadır. Kamu Reformu Yasasıyla kamusal alanı talan etmeye çalışmaktadır. Yeni İş Yasasıyla işçileri köleleştirmeye çalışmaktadır. Yeni YÖK Yasa Tasarısıyla emekçi halkımızın çocuklarına okul kapılarını kapatmaktadır. Tüm bunlar Karaduvar halkını da yakından ilgilendirmektedir. Ve Karaduvar halkı tüm bu yaşanan gelişmelere tepki göstermelidir. Ancak birleşik ve örgütlü bir güçle.

Söz edilen eylemin ardından bir kez daha Karaduvar halkının sesine kulak verdik:

SÜLEYMAN DİNLİ: Bu petrol tesisleri yapılışında bu yana plansız ve teşkilatsız yapılmıştır. Bunu Karaduvar halkı ne kadar dile getirdiyse de gelecekte bir o kadar dile getirecektir. İktidar partisi olarak hiçbir millet vekili veya bakan Karaduvar'ın sorunlarıyla ilgilenmediler. Bu sorun sadece Karaduvar'ın sorunu değil tüm Mersin'in sorunu. En son eylemde biz halk olarak toplandık ve bir komite oluşturduk. Bu komite kimsenin ne siyasetine, ne de petrolüne karışan bir şekil teşkil etmedik. Karaduvar halkı hala bu durumda iken iktidar partisi olarak bir müdahale olmuyor. Bizim sorunumuz bunlarla bitmiyor, şehirde yaya geçitlerinde bir memur bulamıyoruz. Ve taşıtlar çok hızlı geçiyor. Caddeler park halini almış durumda. Bunlarla ne zabıtalara ne de trafik polisleri ilgileniyorlar. Biz halk olarak başta Karaduvar sorunu olmak üzere sorunların çözüm bulmasını istiyoruz.

İSHAK ŞAHİN: Biz buranın yerlisi değiliz. Burada bulunan toprağa senelik gelip ortak oluyoruz. Bizim işimiz belli olmuyor. Bu gün buradayız, yarın yokuz. Ben burada tarımla ilgileniyorum. Petrol dolum tesislerinden sızan petrol toprağımızı etkili-

Sularımızı kullanamıyoruz. Suyun temiz akması için bir saat boş akıtıyoruz. Tuvaletlerimizi kokulardan kaynaklı kullanamıyoruz. Son yapılan eylemi destekliyorum, devam etmesi gerektiğini düşünüyorum.

AYFER SAKA: Biz burada bu fabrikalardan çok etkileniyoruz. Dışarıda oturuyoruz. Kokudan duramıyoruz. Yangın oldu. Bizler korkudan yatamadık. Etkisinde kaldık yangının. Biz bu boruları istemiyoruz. Bu nedenle bütün mahalle halkı toplandık. Boruların yapıldığı yere gittik. Bizler yeni borular döşenmesine karşıyız. Eskileri bize çok zarar verirken şimdi bir de yenilerini yapmaya çalışıyorlar. Bizler buna izin vermeyeceğiz. Elimizden geldiği kadar bu işin peşini bırakmayacağız. Çaba sarfedeceğiz, buna mecburuz. Ayrıca bizler bu belediyeye başkanlarına oylarımızı verdik, oralara getirdik, ancak onlar sorunlarımızla ilgilenmiyorlar.

MAHALLE SAKİNİ: Biz halk olarak bu şirketlerin bu şekilde çalışmasına karşıyız. Bunun için bir komite kurduk. Bizler şu anda bir hukuksal süreç başlattık. Onun sonucunu bekliyoruz. Yeni boru hatları döşemek istiyorlar. Ama yeni boru hatlarının geçtiği yerler özel mülkiyete ait. Onun için mahkemeye başvurduk. Mahkeme tedbir aldı. Tapu kadastrodan geldiler. O yerlerin özel mülkiyet olduğu söylendi. Bu nedenle bu şirketlere karşı savaşımaya devam edeceğiz. En son olarak AİHM'e gidilmesi düşünülüyor. Bizler sanayi düşmanları değiliz. Bu şirketlerin tamamen kapatılmasını değil, yerleşim yerlerinin dışında, bu bir sanayi bölgesi olabilir, şehir merkezinin dışında olabilir ve normlarına uygun çalışmasını istiyoruz. Bunun için elimizden gelen her şeyi yapacağız.



Yeni boru hattının döşenmesine

KARŞI EYLEM



Karaduvar halkının yaşamını tehdit etmeye devam eden OPET-TUTA Petrol Dolum tesisleri yeni projeleriyle varolan tehlikeyi büyütme devam

ediyor. İnsan yaşamını hiçe sayan bu tesisler yaptıkları veya yapmaya çalıştıkları projelerin mahalle halkına zarar verip vermediğine aldırmaçsızın ça-

lışmalarına devam ediyorlar.

Bunun son örneği 8 Eylül Çarşamba günü yaşandı. Mahalle halkının büyük tepkisine neden olan ve kapatılması yönünde mahallenin gerek hukuki, gerekse de eylemlerle birçok yolu denediği bu şirketler tehlike saçan boru hatlarına bir yenisini daha yapmaya başladılar. Şirketler bu boruları daha öncekiler gibi yerleşim yerinin altından geçirecekler. Ancak bunu varolan boruları tamir etme bahanesiyle yapıyorlar. Yapılan bu çalışmanın varolan boruların tamirati değil, yeni boru döşeme çalışması olduğunu anlayan mahalle sakinleri 8 Eylül Çarşamba günü çalışma yerine giderek eylem yaptılar. İş makinelerinin çalışmasını engellemek için makinelerin üstüne çıkarak, önünde duran mahalle halkı gece, gündüz burada nöbet tutarak çalışmayı engellemektedirler. Eylem yerinde sık sık “**Karaduvar bizimdir, bizim kalacak**” sloganlarını atan mahalle sakinleri “**Öl-**

mek var dönmek yok” diyerek bu çalışmanın tamamlanmasına izin veremeyeceklerini belirttiler. Yapılan eylemin ardından 1 hafta geçmesine rağmen mahalle sakinleri hala çalışma yerinde nöbet tutuyorlar. Bu eylem karşısında şirketler ise çalışmalarını durdurmak zorunda kalmışlardır. İş makinelerinin çalışmasını durdurmasıyla birlikte mahalle sakinleri makinelerin açtıkları çukurları elleriyle toprak atarak doldurdular. Son süreçte bir çok gecekondu semtinde yıkımlar yapan AKP hükümeti ise gelişen bu durum karşısında hala sessizliğini korumaktadır. Aylardır konuyla ilgili çeşitli eylemler yapan mahalle sakinleri devletin bu suskunluğuna tepki göstererek “**Biz temiz doğamızı geri istiyoruz. Bu şirketler buradan gitmeli. Biz Karaduvar’ın dününü istiyoruz**” dediler ve bu çalışmaların devam etmesi durumunda eylemlerine de devam edeceklerini belirttiler.

(Mersin)

İskenderun’da sistem (Mv Ulla adlı gemi) battı

İnsan hayatının yaşamını hiçe sayan, doğal ortamı bozarak yaşamı neredeyse tesadüflere bağlayan emperyalist-kapitalist sistemin yeni bir faciası da İskenderun’da yaşanıyor. Mv Ulla adlı geminin tonlarca toksit atığın Akdeniz’e yayılmasıyla sonuçlanan batışı, bir kez daha sistemin de bir kez daha batışını gösterdi. Ancak yine her zamanki gibi olayın sorumluluğunu kimse kabul etmemekte ve olay uluslararası bir rezalet olarak raflara kaldırılmak istenmekte.

9 Aralık 1999 tarihinde İspanya’daki termik santrallerden aldığı 3 bin 488 ton baca külünü boşaltmak için yola çıkan MV ULLA adlı gemi bürokratik engellerden dolayı alıkonduğu İskenderun Limanı’nda 6 Eylül Pazartesi günü henüz belirlenemeyen nedenlerden dolayı battı. 1999 yılında yükünü Cezayir’e boşaltmak için yola çıkan MV ULLA adlı gemi Akdeniz’de bir süre dolaştı. Geminin Akdeniz’de dolaştığı sırada yükü 3 bin 488 tondan 2 bin 200 tona indi. Kaybolan 1288 ton zehirli yükün gemi yetkilileri tarafından Akdeniz’e boşaltıldığı tahmin ediliyor. Bu arada gemi konaklama ve yakıt ikmali için İskenderun Limanı’na geldi. Geminin Akdeniz’de dolaştığı süre içerisinde Green-

peace çevre örgütü yaptığı çeşitli eylemlerle olaya tepki gösterdi. Gemi limana geldiğinde ise gümrük görevlileri ULLA’yı zehirli atık yüklü olduğu için alıkoyma. Alıkoyma işlemi sırasında gümrük yetkililerinin kendilerinden haksız yere para istediğini iddia eden gemi yetkilileri parayı ödemeyeceklerini belirttiler. Bu nedenle uluslararası Basel Sözleşmesi gereği 30 günlük alıkoyma süresi uzadı. İspanya hükümeti ise bu sözleşmeden doğan hakkını kullanarak yükü almayacağını açıkladı. Daha sonra gemi yaklaşık 4 yıl boyunca İskenderun Limanı’nda kaldı. İspanyol şirketinin bu parayı ödememesi sonucu Mavi Denizcilik gemiye haciz koydurdu. Ancak geminin zehir yüklü atık taşıdığı nedeniyle şirket hacizi kaldırdı. İspanya da gemiyi alacağını açıkladı. 6 Eylül Pazartesi günü ULLA gemisi İspanya’ya gitmek üzere su tahliye kanalları açıldı ve gemi bir anda sulara gömüldü. Geminin İskenderun’da batmasıyla birlikte gemide bulunan zehirli atık tam bir çevre felaketine yol açtı. Bugün geminin battığı İskenderun’da Türkiye’nin yıllık 180 bin tonluk Cumbo karides ihracaatının üçte ikisi yapılmaktadır. Ayrıca Akdeniz’de belli yerlerdeki turizm yerleri

de tehlikeye girmiştir.

Batan geminin daha fazla zarar vermeden bölgenin incelemeye alınması gerektiğine vurgu yapan Greenpeace Akdeniz sorumlusu Banu Dökmecebaşı “ULLA ile hukuk sistemi battı. ULLA olayı, toksit atık ticareti yasak olmasına rağmen, hükümetler acil önlem almadığında, uluslararası anlaşmaların nasıl çiğnendiğinin bir göstergesidir. Olayla ilgili olarak yargı yolu açıktır. Türkiye yasadışı atık ticaretinden en mağdur ülkedir” dedi.

Bugün Mersin Karaduvar’da, İzmir Bergama’da, Munzur’da insan hayatını hiçe sayarak çeşitli projelere imza atan Türk egemen sınıfları ULLA olayının baş sorumlusudur. “Geliyorum” diyen faciaya yıllarca sessiz kalan devlet, İskenderun’da geçimini balıkçılıkla sağlayan önemli bir nüfusu ULLA olayı ile birlikte yok saydığını bir kez daha gösterdi. ULLA gemisinin batmasına geçimini balıkçılıkla sürdüren balıkçılar da tepkili.

(Mersin)



İşçi-köylü'den

EMPERYALİZM= TERÖRİZM EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞ HAKLI VE MEŞRUDUR

Telafer, Şii Türkmenlerin yaşadığı; Türkiye'ye 110, Suriye'ye 80 km uzaklıkta bulunan yoksul bir kent. Denilebilir ki Irak'ta ABD'nin işgalinden bu yana nerede ise hiçbir olayın yaşanmadığı nadir yerlerden bir tanesi. ABD'nin "Irak'a sızan teröristlerin barınacağı" bahanesi ile başlattığı bombardımandan önce sakin bir yer olan Telafer'de, saldırı sırasında ise sadece bir günde 51 kişinin öldüğü kayıtlara geçen bilgiler arasında. Oysa Telafer'de yaşanan bu kıyımın ABD'nin "kentte bulunan direnişçilerin takibi" bahanesi ile hiçbir ilgisi yok.

Konu ile ilgili Irak Türkmen Cephesi Türkiye Temsilcisi Ahmet Muratlı'nın açıklamaları da bu durumu ortaya koyuyor; "Telafer Irak'ta hiçbir olayın çıkmadığı yerlerden birisi idi. ABD durup dururken 'Şii lider Mukteda El Sadr'a bağlı güçler buraya geldi' diye bir bahane uydurdu."

Onlarca insanın ölümüne neden olan bu saldırının amaçlarından biri kitlesel bir korku yaratmak. Peki çatışmaların merkezinde yer almayan, sakin bir kent olarak tanımlanan Telafer'de yaşanan bu son gelişmelerin anlamı ne? Bir Pentagon yetkilisinin "Telafer'in yeni bir Felluce'ye dönüşmesi engelleniyor" açıklaması yukarıdaki gerçeklerle birlikte bakıldığında ne kadar inandırıcı olabilir? Açık ki bu açıklama Telafer'de yaşananların gerçek nedenlerini ortaya koymaktan oldukça uzaktır. Konuya tam olarak bir açıklama getirebilmek için Telafer'in stratejik önemi, Türkiye'nin Irak bağlantısı ve bunların yanı sıra işgalcilerin yeni bölgesel planlamalarını tekrar hatırlamak gerekmektedir. ABD'nin Irak'a ilişkin politikaları arasında önemli bir yer tutan etnik gerilim senaryolarının yeni durağı Telafer ola-

cak gibi görünüyor. Irak işgalinden önce ABD'nin Türkiye'den istediği bölgelerin başında gelen merkezlerden birinin İskenderun olduğu gerçeği ile birlikte bakıldığında, uzak olmayan bir diğer olasılık da ABD'nin Telafer üzerinden Suriye sınırı boyunca Akdeniz'e ulaşma planlarının olabileceği. Ancak elbette ki tüm bunlar kesin olmamakla birlikte bundan önce yaşanan gelişmelerle birlikte ele alınarak yapılan tahminlerden öteye gidemiyor.

Buradan aslında yazımızın ana konusunu oluşturan gündeme yani emperyalistlerin, işbirlikçilerinin ve uşaklarının son dönem yaşananlarla birlikte tekrar hız verdikleri "terör" konusuna gelirsek; önceliği yine Irak'ta yaşananlara ve yapılan açıklamalara verelim. Telafer'de yaşanan yukarıda özetlediğimiz olayların yanında sürekli olarak yapılan açıklamalar arasında yeni "terör" odaklarının yok edilmesi geliyordu. Sözde, direnişçiler Telafer'e sığınmıştı. Bunların yanında gündeme gelen rehin alma olayları ile ilgili, Irak Geçici Başbakanı İyad Allavi'nin "terörizme teslim olmayacağız" sözleri ve "teröristlerin" öne sürdüğü herhangi bir şartın kabul edilmesini efendileri ve kendileri için çok kötü bir emsal olarak değerlendirmesi ortak yönler taşımaktadır.

Yine geçtiğimiz hafta Kuzey Osetya'da yaşanan okul baskınının ardından Rusya devletinin yaptığı "Rusya artık savaştadır" vb. açıklamalar egemenler tarafından aynı amaç için çokça dillendirilmektedir. Hatırlanacağı gibi Rusya Savunma Bakanı Sergey İvanov okul baskınının ardından Rus halkını yaşanacaklar için uyardıya başlamış, 11 Eylül benzeri gelişmelerin yaşanacağı yönünde sinyaller vermiş, hatta kendisi gibi "terör" mağduru olan ABD ile Rusya arasındaki bu

birliktelikten dem vurmuydu. Yapılan açıklamaların ana noktasını "terör" eylemlerinin emperyalistleri hedef alacağı ve bundan dolayı emperyalistlerin önleyici vuruş stratejileri ile hareket etmesi gerektiği şeklinde özetlemek mümkün. Bunu İvanov şöyle açıklıyor; "Nerede olursa olsun, dünyanın herhangi bir bölgesindeki bir üssü yok etmek için her türlü adımı atacağız... Ne olursa olsun önleyici vuruşların nasıl gerçekleşeceğini önceden haber vermeyecek, kimseyi de uyardırmayacağız." Sürekli olarak "terör" tehdidini dillendirerek kullanan emperyalistlerin bu açıklamaları aslında estirmeyi düşündükleri terörün bir habercisi değilse nedir? Emperyalistlerin "Global terörizmi durdurmak", "uluslararası terörizmi yok etmek" adına yaptıkları, önleyici vuruş vb. isimlerle ortaya attıkları saldırı politikalarının sonucunda ortaya çıkan gerçekler asıl teröristleri ortaya çıkarmıyor mu? Örnekler verelim; Çeçenistan'da Rusya tarafından son 13 yılda katledilen Çeçen sayısı 200 bin ve bunlardan 40 bini çocuk. Tecavüz edilen kadın sayısı ise 6 bin civarında.

ABD, Afganistan ve Irak'ı işgal ederek yaklaşık 60 bin insanı öldürdü. Son üç yılda İsrail, 798 Filistinli çocuğu katletti, bunlardan 11 tanesi 1 yaşının altında iken bir tanesi henüz doğmamıştı. Daha eskilere de gidilebilir. ABD yalnızca Hiroşima ve Nagazaki'de 65 bin çocuğu katletti. Öyleyse şimdi Osetya'da katledilen çocukların ardından bu çocuk katillerinin döktükleri timsah gözyaşlarının ve yaptıkları sözde kınama açıklamaların altında bir çıkarlarının olduğunu düşünmek yanlış olmaz. Çünkü şu bir gerçek ki emperyalistler her "terörizm"den dem vurmaya başladığında ezilen dünya halkları üzerinde gerçek anlamda terör estirmişlerdir.

Emperyalizm aynı zamanda terörizm demektir. Kısacası emperyalizm "belirsiz, her yerde ortaya çıkabilecek bir düşmana karşı savaştığını" ilan ederek ezilen dünya halkları üzerinde terör estirmektedir. Bu düşman dünyanın her yerinde, emperyalizmin

çıkarına uygun yani işine geldiği zaman ortaya çıkabilmektedir. Ve bu saldırılar dünya halklarına "özgürlük ve demokrasi götürmek" olarak lanse edilmektedir. Oysa ki en büyük teröristler yukarıda örnek verdiğimiz olaylar özgünlüğünde ve işçi sınıfı ve ezilen halkların yüzlerce yıllık pratiğinde ortaya çıktığı gibi emperyalistler, iş birlikçileri ve uşaklarıdır.

17 Eylül 2004 tarihinde Gümüşhane'ye bağlı Şiran ilçesinin kırsal alanında ava çıktıkları sırada "terörist" sanılan(!) iki köylünün katledilmesi bu uygulamaların ülkemizde yaşanan en çarpıcı ve son örneklerindedir. Köylü olduklarını ve ava çıktıklarını defalarca tekrarlamalarına rağmen taranarak katledilen köylülerin saatlerce hastaneye götürülmemesi, jandarmanın "vurduk komutanım" diyerek yaralılarla dalga geçmesi devletin halk düşmanı yüzünün göstergelerinden yalnızca biridir. Bu uygulamalar en çokta devletin gerçek yüzünün kitleler nezdinde ortaya çıkmasını sağlamaktadır. Katledilenlerin cenazesine katılmak için devlet erkanının geleceğini öğrenen köylülerin, bu sahte gösteriyi beklememesi, cenazede "artık asker istemiyoruz" çığlıkları atması devlete duyulan tepkinin en somut örnekleridir.

Bu yaşananlar göstermektedir ki emperyalizm ve onun ülkemizdeki kurucusu ve kollayıcısı olan faşist diktatörlük gerçek terörün yaratıcısı ve bizzat uygulayıcısıdır.

Siirt'te Afetevler Mahallesi'nde YJA STAR gerillası Fatma İydem'in cesedinin panzere bağlanarak sürüklenmesi ve yine geçtiğimiz haftalarda yoğunlaşan özellikle gerilla cesetlerine yönelik saldırılar, binlerce insanın "terör" bahanesi ile yerlerinden yurtlarından zorla göçettirilmesi, direnenlerin hapisanelere tıkmaları, hapisanelerdeki tutsakların operasyonlarla katledilmesi, tek tip elbise, zorla çalıştırma dayatması ve daha birçok saldırı unutulabilir mi? Tüm bu gerçekler ışığında gerçek terörü kimin yarattığı ortadadır. Bu gerçeği iddia edenler halkın düşmanını emperyalistlerin yeminli uşaklarından başka bir şey değildir.

Sistem işçileri katletmeye devam ediyor

Tuzla tersanelerinde patronların gerekli önlemleri almamalarından kaynaklı iş kazaları bitmek bilmiyor. Torlak Tersanelerinde 24 Ağustos Salı günü yaşanan kaza da diğerlerini aratmayacak ölçüde. Çalıştığı vincin bakımının yapılmaması ve kapasitesinin üzerinde yük kaldırması nedeniyle vinç parçalanmış, Süleyman Binici isimli işçi de içinde bulunduğu kabinle birlikte aşağıya düşmüştür. Tersane işçiliğine İskenderun'da başlayan Binici 5 çocuk babası ve eşi de hamileydi. Yaşanan "kazanın" ardından Torlak tersanesi patronu Ali Torlak "takdir-i ilahi, ölüm bir gün hepimizi bulur" diyerek pişkinliğini

sürdürdü.

Tuzla tersanelerinde üç yıldır çalışan ve şu anda Torlak tersanesinde çalışan Ahmet Ekinci, kazaların nedenini tersanelerdeki taşeronlaşmaya bağlıyor. Taşeron işçilere daha fazla ve hızlı çalışmaları için baskı yapıldığını anlatan Ekinci, işçilerin hayatının hiçe sayıldığını belirterek "metrelerce yükseklikteki iskelelerde bile önlem alınmıyor. Emniyet kemeri kullanılmıyorlar. 'İskele sağlam, çık' diyorlar çıkmayınca da işten atıyorlar" dedi.

ORDU

Odu'nun Korgan ilçesinde, bir işçi, taş kırma makinesine bağlı demir çubuğun

başına çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Yazlık Mahallesi'nde Belediye'ye ait taş ocağında çalışan Celal Turcan taş kırma makinesinin bakımını yaparken makineye bağlı demir çubuk başına çarptı. Turcan olay yerinde yaşamını yitirdi.

TEKİRDAĞ

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde bulunan Organize Sanayii Bölgesi'nde ağır çalışma şartları ve patronların "masraf olmasın" diye gerekli tedbirleri almaması nedeniyle onlarca iş kazası meydana geldi. Özellikle yaz aylarında işlerin yoğun olması nedeniyle, patronlar daha fazla mal üretmeleri için işçiler üzerinde baskı oluşturuyorlar.

Bu nedenle meydana gelen son günlerdeki iş "kazalarını" şöyle sıralayabiliriz; Deri sanayisinde kazan patlaması sonucu üç işçi öldü. Tanatar Deri'de Fikret Akıncı isimli işçi elini makinaya kaptırdı. Akıncı'nın kolu iki yerinden kırıldı. Derimland'da çalışan Kudret Doğru'nun sağ eli bileğinden koptu. Akda Deri'de çalışan ve elini makinaya kaptıran Canan Keleş'in ise parmakları ezildi ve kırıklar meydana geldi. İşçilerin günlük çalışma süreleri 12-16 saate kadar çıkıyor. Çoğunun sigortası yok. Bu nedenle patronlar iş kazası tutanaklarının tutulmaması için işçileri özel hastanelere götürüyorlar. (Kartal)

Baştarafı sayfa 32'de

B- Doküman, Nepal ulusu, coğrafi bütünlüğü, ekonomik bağımsızlığı, politik ve kültürel özgürlüğü üzerindeki gerici Hindistan yönetiminin yayılmacı müdahale süreci; eski feodal devletin ulusal teslimiyetçi karakteri ve Nepal halkının yayılmacı müdahaleye ve ulusal teslimiyete karşı mücadelesi üzerine geniş bir tarihi açıklama yapmakta. Bu analiz yanısıra, doküman büyük Halk Savaşına karşı, ABD emperyalizmi tarafından destek verilen Hindistan yayılmacılığının direkt müdahalesinin gelmekte olduğu gerçeğini açıklamakta. Bu, müdahale ve Partimizin Daimi Komitesinin tecrübeli üyesi yoldaş Kiran gibi birçok sorumlu yoldaşın tutuklanması, Hindistan'ın çeşitli şehirlerinde son zamanlarda Parti kumanda merkezinin hedeflenmesiyle doğrulanmaktadır. Himalayaları kendine ait olarak kabul eden yayılmacı Nehru doktrinini izleyen Hindistan yönetici sınıfı kirli entrikalarla veya Bhutan ya da Sikkim stratejisi ile bu doktrini geliştirmektedir. Nepal'de her zaman istikrarsızlığı ve anarşiyi destekleyen Hindistan tekelci kapitalist yöneticiler, terörizme karşı savaşı desteklemek adı altında askeri müdahale yoluyla ve yurtsever ve saygın Nepal halkına karşı kitle katliamı gerçekleştirerek kontrolü altına alma kötü niyeti ile şimdi Nepal'i açıkça tehdit etmektedir. Hindistan yayılmacılığı, barış görüşmeleri yoluyla ilerleyen politik çözüm bulmak için güvenilir koşullar yaratmanın önündeki dışarıdan gelen esas engel olarak durmaktadır. Gerici devletin ömrünü uzatma hayalleri içindeki Nepal eski devletinin başı, Hindistan yayılmacılığının önünde diz çökerek Nepal'in bağımsız varlığı ve halkının saygınlığıyla alay etme iğrenç suçunu işlemektedir. Daha önceki analizde de denildiği gibi, doküman tüm saygın ve yurtsever Nepal halkını eski devletin ulusal teslimiyetçiliğine, Hindistan'ın yayılmacı müdahalelerine ve yaklaşan askeri saldırı tehlikesine karşı birleşmeye çağırılmaktadır. Doküman, Partinin yeni planlamasında, ulusal teslimiyetçiliğe ve Hindistan yayılmacılığına karşı ideolojik, politik ve askeri alanların tümünde yoğunlaşmanın önemine dikkat çekti. Dokümanda ayrıca Nepal'in ve Nepal halkının bağımsızlığının, her türlü emperyalist ve yayılmacı müdahalesine karşı tüm ülkeyi savaş cephesine dönüştürerek, tüm halkı askerileştirerek ve savaş stratejisini yeni bir aşamaya yükselterek sağlanabileceği vurgulanmaktadır. Aynı şekilde dokümanda ulusal teslimiyetçilik ve yayılmacı müdahalelere karşı savaşta, sadece (eski devletin sözde Kraliyet Ordusu içindeki yurtsever personeller de dahil) geniş yurtsever Nepal halkının değil, aynı zamanda adalet sever Hindistanlı ezilen kitlelerin ve tüm dünyanın ezilen kitlelerinin destek ve sempatisinin var olacağına olan inanç ifade edildi.

C- Mevcut durumu analiz ederek, doküman bölge karargahlarında ve başkentte merkezileşen eski devletin, iktidar gücünün tarihi olarak kaçınılmaz yeniden inşası ve nitel politik çıkışı araştırmak yerine, varlığının son saatleri için emperyalizmin sırtında ülkenin ulusal değerlerinin ve halkının yağmalanmasına yönelik tek gündeme bağlı kalmaktadır. Nepal ekonomisinin hakimiyetini yabancı komprador kapitalistlere teslim ederek, emperyalist



patronlarının büyük planları altında eski devletin günlük görevi işsiz Nepal halkını acıacak koşullar içinde dünyaya dağıtmaktır. Bu durumla ve açıklanan vahşetle yakından ilgili olarak doküman, feodal sarayın uşaklarıyla (sözde hükümet) görüşmelerin anlamsız ve amaçsız yaygarasını da feshetmektedir. Kesin olarak, doküman eski devletle görüşme sorununu iptal etmemekte ancak böylesi bir görüşmenin eski devletin uşaklarıyla değil Nepal halkının tam egemenliğini sağlama konusunda odaklanarak uluslararası güvenilir arabuluculuk ile beraber patronlarının kendileri ile olabileceğini açıklamaktadır. Aynı şekilde, doküman görüşme ve etkilemelerin politik parlamento partileri ve sivil toplum temsilcileri arasında gerçekleştirileceğini açıkladı.

D- Diğer çok önemli bir bölümde, doküman geçen bir yıl içinde Parti'nin kazanımlarını ve zaafalarını tartıştı ve düşmana karşı stratejik saldırının geliştirilmesi için temellerin inşa edildiği sonucunu çıkardı. Nepal'in öznel koşulları temelinde ve mevcut uluslararası durumda stratejik saldırı aşamasının açıklamasını sundu ve belli bir politik ve askeri hedefte aynı zamanda stratejik saldırının ilk planını tasarladı. Hedeflenen amaçları yerine getirmek için doküman Birleşik Merkezi önderliğin; Parti, Halk Kurtuluş Ordusu, Birleşik Devrimci Halk Konseyi, çeşitli Ulusal

ve Bölgesel Otonom Hükümetler, çeşitli cephe, organlar ve geniş halk kitleleri düzeyinde önderliğinin geliştirilmesine vurgu yaptı. Aynı şekilde yeni planda, Halk Kurtuluş Ordusu'nun ustalığı, araç, kaynak ve nitel ve nicel gelişim durumu ve stratejik saldırının gerekleri üzerine dikkatleri muhafaza ederek, Halk Kurtuluş Ordusu'nun düzeni mevcut Doğu ve Batı Tümenlerine ek olarak Merkez Tümen ile birlikte üç Tümeneye ayrıldı. Bundan sonra, Halk Kurtuluş Ordusu'nun düzenli güçleri

rektifikasyonu olmak üzere iki bölüme ayrılmış somut bir plan ve program da sunuldu. Buna göre, ideolojik rektifikasyonda, Prachanda Yolu'nun korunması, uygulanması ve geliştirilmesinde doğru Marksist-Leninist-Maoist anlayış ile ilgili diyalektik materyalizmin çalışma ve uygulanması ve bireysel anarşizm ve bürokratik çalışma tarzına karşı ideolojik mücadelenin önemi üzerinde dokümanda somut bir yönetim planlandı. Örgütsel ve çalışma tarzının rektifikasyonu ile ilgili, geçmiş zaaflarımızdan öğrenerek, esas olarak dost güçlerle saygılı, canlı ve yoğun ilişki kurmak için kesin yöntem belirlendi. Dokümanın özü tüm ülkenin sorumluluğunu alma amacındadır. Merkezden tabana kadar bir kampanya olarak rektifikasyon başlatmak için bir yöntem tasarlandı.

5- Politik ve örgütsel dokümanın Merkez Komite tarafından kabul edilmesinden sonra, yeni stratejik saldırı planına göre gerekli örgütsel ve askeri tanzimler yapılması üzerine birçok karar alındı.

6- Toplantının son bölümünde, birçok yoldaşın duygularını sunduğu sonuç bölümü organize edildi. Tüm yoldaşlar, kendi düşüncelerini muhafaza ederken, bu Merkez Komite Toplantısının ideolojik, politik, örgütsel ve yönetsel görüş noktası anlamında geniş kapsamının önemini ifade etti.

Sonuç bölümünün sonunda, Başkan Yoldaş Prachanda toplantıyı zafere ve çok yönlü önemli bölümlerinde birlik olarak nitelendirdi ve önemli konuşmasıyla toplantıyı sonuçlandırdı. Başkan Prachanda tarafından toplantının sonuçlandırıldığı ilanın hemen ardından tüm yoldaşlar yerlerinden kalkarak ve yumruklarını kaldırarak şu slogan-



Başkan Prachanda

üç Tümen, 9 Tugay ve 29 Tabur olarak örgütlenmiştir. Aynı şekilde, 100 bin kişilik halk milislerinin de Muntika ve Bölgesel Karargahlar altındaki Bölük düzeni altında örgütlenmesine karar verildi. Son olarak yeni plan yabancı müdahaleye karşı Tünel Savaşı şeklinde savaşmaları için geniş halk kitlelerine savunma ve saldırı üzerine askeri eğitim sağlama amacı açıklanmaktadır.

E- Dokümanın bir başka önemli bölümünde, örgütsel rektifikasyon (düzeltilme-ÇN) üzerine geniş bir öneri sunuldu. Dokümanda ideolojik rektifikasyon ve, örgütsel ve çalışma tarzı

ları hep bir ağızdan attılar:

- Stratejik saldırı
 - Kahrolsun emperyalizm ve Hindistan yayılmacılığı
 - Yaşasın proletarya enternasyonalizmi
 - Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Prachanda Yolu
 - Yaşasın Nepal Komünist Partisi (Maoist)
 - Yaşasın büyük Halk Savaşı
 - Cesur şehitlerimize kızıl selamlar
- 31 Ağustos 2004**
Başkan Prachanda
Nepal Komünist Partisi
(Maoist), Merkez Komite

Nepal Halk Savaşının yeni aşamasına kızıl selamlar!

Nepal proletaryasının büyük ve şanlı öncü kolu Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi Pleniumu, ülkenin kırsal kesimindeki bir üs bölgesinde, özel olarak çeşitli bayraklar ve gölgeliklerle dekore edilmiş toplantı salonunda başarıyla gerçekleştirildi. Toplantının sonucunda stratejik denge aşamasının stratejik saldırı aşamasına yükseltilmesi kararı temelinde bir dizi kararın yer aldığı bir doküman yayınlandı.

1996'da Halk Savaşını başlatan Nepal Komünist Partisi (Maoist), bugün savaşı yeni bir aşamaya sıçratarak Nepal gerici egemenlerinin ve emperyalist destekli Hindistan yayımlarının karşısında devrim yürüyüşünü sürdürüyor. 2003 yılının Ağustos ayında Nepal eski devletiyle yürütülen 3. Barış Görüşmelerinin, eski devletin ikiyüzlü tavrı sonucu kesilmesi sonrasında NKP(M)'ye bağlı Halk Kurtuluş Ordusu'nun saldırıları yoğunlaşmış ve de merkezileşmişti. Bunun yanında NKP(M) tam bir yıl önce kesilen barış görüşmelerinin ardından içinde buldukları stratejik denge aşamasını, stratejik saldırı aşamasına yükseltme kararlarını ve bunun için hazırlık yaptıklarını tüm dünya kamuoyuna ilan etmişlerdi. Bu ilandan bir yıl sonra NKP(M) Merkez Komitesi'nin (hapisanedekiler hariç) tüm üyelerinin katıldığı, bir üs bölgesinde gerçekleştirilen toplantısı sonucunda stratejik saldırı aşamasına geçildiği ilan edildi. Nepal'de hergün yaşanan çeşitli saldırı ve çatışmaların yanında geçtiğimiz hafta içinde bir hapishanenin basılarak, 25 siyasi tutsağın kurtarılması da medyaya yansıyan bir gelişmeydi. Yine geçtiğimiz ay yaşanan Katmandu'yu kuşatma eylemi sırasında ve sonrasında NKP(M) ve işçi sendikalarının monarşi rejimini desteklemekle itham ettikleri ve kapanmalarını istedikleri çoğu yabancı 45 şirketin kapandığı bildirildi.

Yayımlanan Başkan Prachanda imzalı bildiri, toplantının kamuoyuna açıklanan kararlarını içermekte. Nepal'in özgün koşullarının ve emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu durumun değerlendirilmesiyle, yeni süreçte önle-

rine koydukları görevlerin açıklandığı bildiride ayrıca ABD destekli Hindistan yayımlarının Nepal'e direkt askeri müdahalesi olasılığına da dikkat çekiliyor. Bu konuda NKP(M) halkı silahlandırarak, onlara yönelik savunma ve saldırı eğitimleri düzenleyerek, Vietnam savaşında olduğu gibi tüneller inşa ederek halkı bu saldırılardan korumayı planlayarak vb. süreci karşılamaya ve önlerine koydukları görevleri yerine getirmeye çalışacağını ifade ederken, bu somut tehlike karşısında başta dünyanın her yerindeki Maoistler olmak üzere, tüm ezilenlere önemli bir mesaj içermektedir: Nepal halkının haklı ve meşru savaşına destek vermek, onların yanında olmak ve herhangi bir askeri müdahalenin karşısında durmak.

Nepal'de dünyanın çatışmada devrim yürüyüşü başta Maoistler olmak üzere tüm ezilenlere yolu gösteriyor. Nepalli Maoistler olumsuz koşullardan yakınmıyorlar, emperyalist-kapitalist sistemin artan saldırganlıklarından dem vurmuyorlar. Aksine tüm bu koşulları devrimin yolunun döşenmesinde devrimin hizmetine sokma azmini ve kararlılığını gösteriyorlar. Mao da bunu öğretmişti ardıllarına: "Hiçbir şey zor değildir. Dokrukları fethetmeye cesaretin varsa"

NEPAL KOMÜNİST PARTİSİ (MAOİST)'TEN DÜNYANIN EZİLEN KİTLELERİNE

Nepal proletaryasının büyük ve şanlı öncü kolu Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi Pleniumu (üyelerin hepsinin hazır bulunduğu toplantı, birleşik oturum -ÇN), ülkenin kırsal kesimindeki bir üs bölgesinde, özel olarak çeşitli bayraklar ve gölgeliklerle

dekore edilmiş toplantı salonunda başarıyla gerçekleştirildi. Bu basın demeci, Başkan Prachanda'nın başkanlığında, Halk Kurtuluş Ordusu'nun özel güvenlik kordonu ve geniş halk kitlelerinin direkt yardımlarıyla ve düşmanın elinde olanlar hariç, tüm cephelelerde ve sorumluluklarda savaşan tüm yoldaşların katılımıyla on gün süren bu tarihi toplantının kararlarını kamuoyuna açıklamak için yayınlanmıştır.

1- Başkan Prachanda tarafından yapılan kısa bir açılış konuşmasıyla başlayan toplantının başlangıcında, Merkez Komite üyesi Yoldaş Paribartan ve ülke içinde, yurtdışında isimleri bilinen bilinmeyen büyük Halk Savaşı'nın sayısız ölümsüz şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

2- Merkez Komitesi Pleniumunda, yeni atanan Merkez Komitesi üyeleri, görevleri ve sorumlulukları için ciddi ve heyecanlı bir ant içtiler.

3- Çeşitli bölgesel büroların, askeri büroların merkezi sorumluları ve Daimi Komite üyeleri raporlarını sundular. Raporların sonunda, Başkan Prachanda, rapor sisteminin gelecekte daha fazla bilimsel olması ihtiyacını önemle belirterek, raporların sentezini yaptı ve stratejik dengeden stratejik saldırı aşamasına girmek için tüm bu raporların devrimci dönüştürücülüğü ile ideolojik, politik, örgütsel ve askeri temelini inşa edildiği karara bağlandı.

4- Toplantının ana gündemi olarak Yoldaş Prachanda, "Devrimci dönüşüm

sürecini yeni bir zirveye yükselten stratejik saldırı aşamasının geliştirilmesi" başlıklı politik ve örgütsel bir doküman sundu. 6 günlük yoğun ve hararetli tartışmaların ardından tam ittifakla kabul edilen bu dokümanın içeriğini aşağıda okuyabilirsiniz:

A- Mevcut durumun analizi ve dünya emperyalizminin ekonomik, politik ve stratejik karakteristiklerinin ince bir araştırmasını yaparak doküman, emperyalizmin önünde kaçınılmaz, çözümsüz bir kriz bulunduğu ve yükselen dünya devrimi dalgasının gelişimine dair nesnel bir sentez çizmektedir.

Doküman, devrimin başarısı ve aynı zamanda dünya proleter devriminin ve 21. yüzyılda sözde post-modernizm gibi emperyalizmin ayağa kalkmış ideolojik ve kültürel karışıklıklarına, ekonomik sömürgecilik ve sözde küreselleşme ve özelleştirme adı altında yağmaya, terörizme karşı savaş adı altında yürütülen modern askeri faşizme karşı direnişin hizmetinde diyalektik materyalizmi uygulayarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'in tüm bölümlerinin -Marksist felsefe, Politik ekonomi ve Bilimsel Sosyalizm- geliştirmek için görevler kabul etti. Bununla bağlantılı olarak Uluslararası Komünist Hareket, esas olarak da (şanlı Partimizin de üyeliğinin devam ettiği) Devrimci Enternasyonal Hareket Komitesi tarafından başlatılan ideolojik tartışmaları memnuniyetle karşılayarak, doküman Nepal'de Prachanda Yolunun gelişmiş ve yeni ideolojik sentezi için tüm Partinin birleşik inisiyatifinin önemle altını çizdi.

Devamı sayfa 31'de